

İki Halk Savaşçısı Şehit Düştü

Bir kez daha günlerin ağır ve ölüm haberleriyle geldiği bir günde, amansız bir çarpışmaya tanıklık etti Dersim toprakları. Günler boyu belki de bütün çiğdemler kırıldı, tomurcuklar isyan etti. Munzur daha bir asi çağladı... Haberler salındı dört bir yana... Bu, sloganlarla güneşe yürüyenler kimlerdi? Kimlerdi kulakları sağır edencesine özgürlük türkülerini haykırarak kölelik zincirlerinden bir parça daha koparan?

29 Haziran gecesi Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Aslandoğmuş ve Hülüküşağı köyleri arasındaki ormanlık alanda çıkan çatışmada iki TİKKO

gerillası şehit düştü.

Dersim Bölge Komutanlığı tarafından yapılan açıklamaya göre şehit düşenlerin 1983 Tokat Zile doğumlu **Munzur** kod isimli **Ferdi Karacan** ile 1987 Sivas-Zara doğumlu **Kinem** kod isimli **Çiğdem Yılmaz** olduğu bildirildi.

Munzur'un cenazesi Tokat-Zile'de, Kinem'in cenazesi ise Sivas Zara'da ailesi ve yoldaşları tarafından toprağa verildi.

✓ Sayfa 6-16

Azad ve Pandey yoldaşlar katledildi

1 Temmuz günü Hindistan'da, hem ülkedeki Maoist hareketi ve hem de tüm dünya devrimci hareketi açısından büyük bir kayıp yaşandı. Hindistan komünist hareketinin önderlerinden, 35 yıllık örgütlü bir yaşamın sahibi **Azad** ve beraberindeki **Hem Pandey** yoldaş Andhra Pradesh polisi tarafından katledildi.

Azad yoldaş Hindistan Komünist Partisi(Maoist)'in Merkez Komite-Siyasi Büro üyesiydi. Hindistan'da Özel İstihbarat Polisi, başta Maoistler olmak üzere muhalif kesimlere yö-

nelik saldırılarında en sık kullandığı yöntemlerden biri olan "sahte çatışma" ile katliamlarına devam ediyor.

Azad ve Pandey yoldaşlar da, böylesi bir "sahte çatışma" senaryosuyla katledilmişlerdir. Polis tarafından kaçırıldıkları gün, halktan iyi niyetli insanların karşılıklı ateşkes çağrısını yoldaşlarıyla değerlendirmek üzere yolculuk ediyordu. Azad ve Pandey yoldaşlar saat 10.00 civarında Nagpur'a gelmişler ve kaçırıldıktan sonra katledilerek Adilabad'a götürülmüşlerdir. Polis çatışma görüntüsü vererek katliamını gizleme çabasıdadır. ✓ Sayfa 10

İŞÇİ-KÖYLÜ

Demokratik Halk İktidarı İçin

Sayı: 69

* 9-23 Temmuz 2010

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

GERÇEK TERÖRİSTLER HALKA ZULMEDENLERDİR!

TERÖR NEDİR? TERÖRİST KİMDİR?

"Dur"madınız diye, arkanızdan polisin sizi vurması/vurma ihtimalinin olması,

Operasyonlar olsun olmasın, bölgede yaşayın ya da yaşamayın... **Ceylan Önkol** gibi çocukların, bitki toplayan **Antakyalı köylülerin** asker tarafından katledilmesi,

Sınırda yaşayan köylülerin Hint kenevirini beslediği için ya da kaçakçılık yaptığı için yine asker tarafından orakla öldürülmesi,

Elinde taş izi var denip, çocukların sokaktan koparılıp senelerce hapse mahkum edilmesi,

Patrona karşı mücadele verdiğinizde fabrika kapılarından toplanıp, jandarma tarafından gözaltına alınmak,

Köle işçi ve kölece ücret gibi konularda devlet tarafından kriz bahanesiyle arda ardına yasa çıkarılması,

En ufak hak talebinde kolluk kuvvetleri tarafından gözaltına alınmak, işkence görmek ya da işkencede öldürülmek,

Örgütlü olduğun için polis tarafından kaçırılıp tecavüze uğramak değil midir **terör**?

Tüm bunların "**terörle mücadele**" adı altında gerçekleştirilmesi ise ayrı bir yüzüzlük değil de nedir?

...

Herkes, bir gün "devletin bölünmez bütünlüğüne" kast ederek ya da "anayasal düzeni yıkmaya" teşebbüsüyle "terörist" damgasını yiyebilir. Gerçek teröristler ise, halka zulmedenler, halkı insanlık dışı yaşama mahkum edenlerdir!

Sınıfsal Yaklaşım Savaşa davet, tüm devrimcilere vasiyettir şehadet! Sayfa 3
Emekçinin Gündemi Yaşasın sınıf kardeşliği! Sayfa 8
Gögün Yarısı Lilith misin Havva mı? Sayfa 2
Pusulâ Gelişmenin teminatı militan pratiktir Sayfa 12
Evrensel Bakış Siyonizm ve işgal edilmiş topraklar Sayfa 11

OHAL, 12 EYLÜL'ÜN DEVAMIDIR

OHAL dönemi esasen devletin kendi yasadışı birimleri ile vücuda geldiği bir dönem olarak ortaya çıkar. **JITEM** bu dönemin bir ürünüdür. Toplu mezarlar, faili meçhul cinayetler, işkenceler bu dönemin öne çıkarttığı, olağanlaştığı olaylardır.

OHAL; o dönemi orada yaşamış her Kürt için; yok yere üstü aranmak, evi basılmak, gözaltına alınmak, işkence görmek, sakat kalmak, tutuklanmak, tecavüze uğramak, işkencede katledil-

mektir. **OHAL**; köyünden çıkamamak, köyüne gidememek, köyünden olmaktır. **OHAL**; göçmektir, zorunlu. **OHAL**; büyüğün hengamesinde kaybolmak, yitirmektir gençliği. Gömülemektir memleket toprağına. Ya da, yakılmak topluca, bir köy dolmuşunda. Kurşunlanmak topluca ve memleket toprağında, atılmaktır bir çukura, sır edilmektir.

OHAL'in resmi olarak kaldırıldığı süreçte hükümete gelen AKP döneminde,

İHD'nin her yıl düzenlediği raporlara göre, Kürtlerin yoğunlukta yaşadığı 13 ilde hak ihlallerinde **yüze bin artış** yaşandı. Bu dönemde toplam **114 bin 498 hak ihlali** yaşandı ve toplam **24 bin 535 kişi gözaltına alındı**.

Aynı dönemde siyasi kimlikleri önde olan **763 kişi** ya **yargısız infazlara** kurban gitti ya da **faili meçhul** bir şekilde öldürüldü.

✓ Sayfa 4

Koşuyolu işçisi öğretiyor

Koşuyolu Kalp Hastanesi'nde işten atılmalar sırasında işçilerin başlattığı direniş kazanımla sonuçlandı. Direnişin sonuçlanması üzerine hastanede çalışan direnişteki işçilerin temsilcisi ile görüştük.

✓ Sayfa 9

Ölümü beklemek nasıl bir şey...

Kot kumlama işçilerinin ölümü yanı başında hissederek verdikleri onurlu mücadelelerinde yeni durakları Ankara idi. Biz de İşçi-köylü gazetesi olarak onları ziyaret ederek, yaşadıklarını dinledik.

✓ Sayfa 8

Yalnız değil, örgütlüyüz!

Ortalama günde 3 kadının öldürüldüğü ülkemizde kadına yönelik şiddete karşı mücadele etmek amacıyla **Yeni Demokrat Kadınlar** 26 Haziran günü Kadıköy İskelesi'nde skekli bir eylem yaptı.

✓ Sayfa 2

GÖĞÜN YARISI**Lilith misin Havva mı?**

En eski kadın öyküsüdür **Lilith**'inki... Tüm efsaneler gibi bir yanılla imkansızlığı/gerçek dışılığı çağrıştırırken diğer yanılla da gerçeklikle, tarihle ve bugünle bağını kurabiliriz. İşte dünyanın ilk kadını Lilith'in efsanesi de böyledir.

Efsaneye göre Lilith, Adem ile birlikte ve **tıpkı Adem gibi topraktan** "yaratılan" ilk kadındır. Mutlu-mesut yaşasınlar diye cennete yerleştirilen Lilith ve Adem arasında sorunlar yeşermeye başlar. Sorun Lilith'in "ikisi de topraktan yaratıldıkları, yani eşit oldukları halde Adem'in, ilişkilerinde ve tüm yaşamda tek söz sahibi olmak istemesine" olan itirazıdır. İtiraza rağmen Adem tavırlarında ısrar edince Lilith cenneti, sahip olduğu tüm güzellikleri ve zenginlikleri bırakarak, tanrının söylenmemesi gereken adını anarak göğe yükselir ve böylece "dışlanmışların/kötülerin" arasına katılır.

Bunun üzerine Adem'in "ihtiyaçları doğrultusunda" tanrı onun kaburga kemiğinden **Havva**'yı yaratır. Havva onun bir parçası olarak, onun sözünden çıkmayacak, "eşitlik talebinde" bulunmayacaktır. Adem ile **birlikte** yedikleri

"yasak elma"nın tüm suçu **sadece** onun üzerine atıldığında da sesini çıkarmadan kaderine razı olacaktır. Kadın olarak, efendisinin sözünden çıkmadığı, sessizce köleliğine razı olduğu sürece, cennet onun ayakları altına düşenecek ama yine de erkeğe vaat edilen cennette "huri kızlarıyla" yarışmak zorunda kalacaktır.

Havva bu şekilde yaşar ve kadınların köleliğinde bir yol gösterici olurken Lilith'e ne mi olur? Lilith yükseldiği gökte, cinlerle ve şeytanlarla arkadaş olurken, yasak meyveyi yemediği için ölümsüzlüğe kavuşmuştur. Ama yeri "kötülerin" arasındadır. Adı, çağlar boyunca kadınlara yüklenen tüm kötü sıfatların simgesidir: Cadi, baştan çıkartıcı, günahkar, fahişe vb. vb. İsmi de zaten karanlıklardan gelir: "**Geceye ait olan**"! (İbranice) Ve onun dünyası, bilinmeyen karanlık güçlerin dünyasıdır!!!

İşte Lilith efsanesinin **gerçek dışılığı** böyledir. Efsanenin tüm dinlerde ve dillerde çeşitli versiyonları bulunmakla birlikte, özü değişmez. **Lilith** asi, başeğmez, eşitlikçi... **Havva** boyun eğen, söz dinleyen, arkadaki yerini bilen ...

Tarihle ve bugünle bağını kurmak için, şöyle kısa bir yolculuğa çıkalım. Tarihteki ilk yenilgisini yaşamadan, yani ana hukukunun yerini patriarka (ataerkillik) almadan önce

toplumsal gelişmelerin ve buluşların merkezi ve dinamiği olan kadınlar, bilmeden/farkına varmadan aslında Lilith'in yolunu izlemişlerdir. Toplumsal yaşamın temeli ana hukukuna dayansa da eşitlik ve doğal işbölümü üzerine kurulmuştur. Yani bazılarının düşündüğü (ya da korktuğu) gibi ana hukuku (anaerkil düzen), erkeğin köleliği üzerine inşa edilmemiştir.

Yenilgi sonrasında ise tarihin ilk ezilenleri olarak kadının bu konumuna isyan eden, eşitlik isteyen, örneğin "kadınların giyotine gitme hakkı varsa, kürsüye çıkıp konuşma hakkı da olmalı" diyen **Olympe de Gouges**, örneğin erkeklerin alanı olarak kadınlara kapatılan felsefe alanında ilk filozof olarak tarihe geçen **Hypatia**, örneğin 8 Mart'ı yaratan **Amerikalı tekstil işçisi kadınlar**, örneğin kadın sorununa Marksist bakış açısıyla yaklaşan ve bu konuda otorite kabul edilen **Clara Zetkin**, **Aleksandra Kollantai**... Başka başka zamanlarda, başka başka koşullarda yaşayan ve binlercesini daha ekleyebileceğimiz bu örnekler için ortak olan iki nokta var. Birincisi kadının ezilmişliği ve köleliliği ikincisi ise Lilith'in yolundan gitmeyi tercih etmeleri...

Peki ya bizler? Bizler hangi yolu tercih ettik/ediyoruz/edeceğiz? Sömürücü sistemin bizi "başı tacı" ederek **köleleştirdiği**, annelik

kutsallığı üzerinden **evcilleştirdiği**, sopasını göstererek **itaatkarlaştırdığı**, alıştırarak **evimizi dünyamıza haline getirdiği** Havva'ya özgülediği yaşamı mı, yoksa dikenlerle kaplı ama insan olduğumuzu hissettirecek, yuvamızın "koruyucu" ortamından uzaklaştıracak ama bizi çevreleyen duvarları yıkacak, alırdık, "huzurlu" dünyamızı yok edecek ama bizi ayaklarımızın üzerine dikecek Lilith'in yolunu mu seçiyoruz?

Siz bu sorunun yanıtını düşünürken, Lilith'in yolunu seçen ve birkaç gün önce yitirdiğimiz içimizden birinden bahsetmek istiyoruz. Dersim Ovacık'ta bir çatışmada kaybettüğümüz ve yaz yağmurlarıyla toprağa verdiğimiz **Çiğdem** çiçeğimize... Erken gençlik döneminden itibaren Partizan kültürüyle tanışan ve kaynaşan, gençlik döneminde militan duruşuyla göze çarpan, yaptığı yanlış evliliğin sonuçlarını görünce yoldaşlarının yardımıyla Lilith gibi zincirlerini kıran ve göğe yükselen, içinin güzelliği yüzüne yansımış **Çiğdem**'imizden...

Düşmanın kurşunları bedenine doğru yol alırken geçen o kısacık zaman diliminde neler düşünmüştür bilemeyiz elbette. Ama onu tanıyorsanız; yoldaşlarını, örgütünü, kış boyunca yaptıkları planları, bıraktığı boşluğu düşündüğüne eminsinizdir siz de. Bir kurşun da benden

dediğine, tüm ezilenleri ve ezilenlerin de ezileni kadınları köleleştiren bu sisteme. İyi ki Havva olmayı seçmedim, iyi ki de kötülüğün düşmanı olarak azınlık tarafından "kötü" görülmemi, çoğunluk tarafından halkın sevgilisi olmayı seçtim. Evimin "kraliçesi" olmaksızın, halkımın "hizmetçisi" olmayı seçtim iyi ki diye gururlandığına eminsinizdir siz de!

Zamanı olduysa/olsaydı, bu ve buna benzer onlarca şey düşünmüştür/düşünecekti karar kızmızı! Zira onu tanyorduk, o hepimizin kıydı, hepimizin annesiydi, kardeşiydi. Kadın sorunu ile ilgili yapılan tartışmaların en hararetli konuşmacılarından. Kısacası o, Havva'nın boyun eğen tavrından geçip Lilith'in isyan ruhunu kuşanmayı tercih edendi!

Son ve sonuç olarak, sorumuzu tekrar soralım ve düşünelim! Hangisi? Havva olarak başımızı kuma gömüp "kutsallıkla" gizlenmiş kölece yaşam mı, Lilith olarak onurlu bir gelecek mi?

Biz mi? Kadının ezilmişliğine karşı sınıf kardeşlerimizle birlikte özgürleşme mücadelesi vermeyi seçiyoruz. Bu mücadele içinde bizzat kendi içimizdeki ve dışımızdaki tüm direnç noktalarıyla hesaplaşmayı/kavgayı seçiyoruz.

Sıra sizde! Havva mı, Lilith mi?

Şiddete Karşı Suskun Değil Öfkeli, Yalnız Değil Örgütlüüz...

Son yıllarda gazetelerin 3. sayfalarını açtığımızda hemen her gün bir kadın cinayeti, intihar veya taciz-tecavüz olayıyla karşılaşmamak neredeyse mümkün değil. Açıklanan istatistiklere baktığımızda da durum değişmiyor. Dünya üzerinde son 7 yıl içerisinde kadına yönelik şiddetin yüzde bin dört yüz oranında (ki buna ekonomik şiddet, duygusal şiddet vs. dâhil değil) arttığı görülüyor.

Ülkemiz açısından da oldukça vahim olan bu tablo krizin artan etkilerine paralel olarak da artış göstermektedir. Ekonomik koşullardan kaynaklı dışarıdaki konumu sarsılan erkek evdeki iktidarını kadına uyguladığı şiddet sayesinde korumaya çalışmaktadır. Bunun dışında son dönemde oldukça gündemde olan "aşk" cinayetleri de yine kadın üzerindeki erkek ege-

menliğinin başka bir yönünü gösterir nitelikte. Kadının kendi kararını vermesinin öldürülme sebebi olarak görülmesi üstelik devlet tarafından da "haksız tahrik indirimi" vs. ile buna çanak tutulması kadın cinayetlerinin artmasında önemli bir etkidir. Ortalama olarak günde 3 kadının öldürüldüğü ülkemizde kadına yönelik şiddete karşı çıkmak, buna karşı mücadele etmek önemli bir yerde duruyor.

Biz **Yeni Demokrat Kadınlar** olarak bu anlayışla kadına yönelik şiddete karşı yapacağımız eylemlerin ilkinin **26 Haziran'da Kadıköy İskele Meydanı**'nda gerçekleştirdik. 2010 yılının başından itibaren medyaya yansıyan haberler doğrultusunda oluşturduğumuz kadına yönelik şiddetin 6 aylık çetesini açıkladığımız eyleme başlarken görevli olan iki arkadaşımız,

bir kadının eşi tarafından öldürülmesini anlatan bir skeç sergiledi. Çevreden geçen insanların oldukça ilgisini çeken skecin arkasından öldürülen kadının ruhu olarak söz alan arkadaşımız son dönemde kadın cinayetlerinin sebebi olarak gösterilen konulardan öne çıkan bazılarına vurgu yaptı.

Sonrasında okunan basın açıklamasında 17

Haziran tarihinde İstanbul'da DÖKH üyesi bir kadının polis tarafından kaçırılıp tecavüze uğramasına vurgu yapılarak, "bu olay onun yalnızca

6 aylık çetelede; 135 kadının öldürüldüğü, 51 kadının uğradığı şiddetten kaynaklı yaralandığı, 114 kadının taciz ve tecavüze maruz kaldığı, 105 çocuğun ensest de dahil olmak üzere cinsel istismara maruz kaldığı, 15 kadının kaçırıldığı ve 36 kadının da intihar ettiği belirtildi.

kadın kimliğinden kaynaklanıyordu. Örgütlü bir Kürt kadını olması devletin direkt hedefi haline gelmesine yetiyordu" denildi. Öne çıkan bazı kadın cinayetlerinin yer verildiği açıklamada "tek tek bu cinayetler, tecavüzler, şiddet ve istismar olayları istisna ya da münferit midir? Kusura bakmayın, ne bunlara münferit deriz, ne de bu olayların olağan görülmesini, sıradanlaşmasını kabul ederiz! Bu durum erkek egemen sistemin, kadına yönelik sistematik saldırıdır" denilerek, kadın cinayetlerinin adli değil politik olduğuna vurgu yapıldı.

(Yeni Demokrat Kadın)

**Yine cinsel işkence
Yine hedef örgütlü kadın!**

Nasıl da korkuluyor gözümüzü açmamızdan, mücadele etmemizden... Sırf örgütlenmemiz için önümüze sayısız duvar örülüyor. Bunları aşip örgütlendiğimizde ise genel olarak baskılarla karşılaşmıyoruz. Ama cinsiyetimiz; bu saldırıların çeşitlenmesinde bizi daha fazla aşığılamanın, köleleştirmenin aracı haline getiriliyor. Bunların başında da cinsel işkence geliyor. Muhafif, devrimci semimizi boğmanın vazgeçilmez aracı olan cinsel işkence, geçtiğimiz günlerde yine gündemdedi!

Demokratik Özgür Kadın Hareketi (DÖKH) faaliyetçilerinden olan **K.S.**, İstanbul Bağcılar'da bir arkadaşının evine giderken, 4 kişi tarafından eter ile bayıltılıp kaçırılarak tecavüze uğradı. 4 kişiden sarışın, kirli sakallı olanının, kendinden geçmeden önce "sen kendini ne zannediyorsun. İki aydır seni takip ediyoruz" gibi konuşmalar yaptığını hatırlayan K.S.'ye yönelik bu saldırının polis tarafından gerçekleştirildiği açık! İbze ve ıssız bir evde gözünü açan K.S.'nin Savcılığa başvururken, suçlu gibi ifadesinin alınmasından ve başvurunun ardından hiçbir soruşturmanın yapılmamasından da anlaşılacağı gibi bu saldırı bilinçli bir saldırdır. Ve sistem; devletiyle, "adalet" sistemiyle, kolluk kuvvetiyle bir bütünün saldırısının arka planında beraberdir.

Uzun bir süredir "**Demokratik özgür toplumu yaratalım, tecavüz kültürünü aşalım**" kampanyasını yürüten DÖKH'li kadınlara yönelik bu saldırının,

hem biçim hem de zamanlama açısından bilinçli olarak tercih edildiği ortadadır. Özellikle de Kürt toplumu gibi feodal yargıların yoğun olduğu bir toplumda, kadını mücadelenin aşığılama uzaklaştırmanın en büyük "**had bildirme**" olacağı düşünülmektedir.

"Tacize, tecavüze, devlet şiddetine karşı susmuyoruz!"

İşkence olayı; İHD İstanbul Şubesi'nde BDP İstanbul Milletvekili **Sebahat Tuncel**, BDP İstanbul İl Eşbaşkanı **Çiğdem Kılıçgün** ve Avukat **Eren Keskin**'in katılımıyla düzenlenen bir basın toplantısıyla kamuoyuna duyuruldu.

Olayın ortaya çıkmasının ardından bir araya gelen **İstanbul Kadın Platformu**, Bağcılar Tramvay İstasyonu'nda buluşarak, bir yürüyüşle **K a y m a k a m l ı k** önünde bir açıklama yapmak istedi. Ancak yürüyüşe müdahale eden kolluk kuvvetleri, yürütmeceklerini söylediler. Yaşanan kısa arbede sonrasında yapılan oturma eylemi ile polislin tutumu protesto edildi. Burada açıklamaları platform adına **Alev Arslan** okudu. Eyleme **Yeni Demokrat Kadınlar** (YDK) da destek verdi.

K.S.'ye yapılan cinsel işkence Ankara, Adana, İzmir, Urfa, Mardin gibi birçok yerde yapılan açıklamalarla da protesto edilirken; Sebahat Tuncel, konuyu, "Adalet" Bakanı **Sadullah Ergin**'in yanıtlanması için verdiği soru önergesi ile meclis gündemine de taşıdı.

(İstanbul)

Kadınlardan öğrenerek onlarla birlikte yürümek...

4 Temmuz'da Munzur Çevre Derneği, Munzur Kültür Derneği, Haykırış Kültür Sanat Derneği, 2 Eylül Kültür ve Dayanışma Derneği ve Gebze Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği'nin düzenlediği pikniğe **Yeni Demokrat Kadınlar** olarak katıldık. Genellikle kadın sorunu üzerine kitaplarımızın yer aldığı standımıza ilgi yoğundu. Öğlen saatlerinde gruplara ayrılarak, pikniğe gelen kadınlarla, hazırladığımız anketlerimizi doldurduk. Anketleri doldururken sohbet etme imkanı yakaladığımız kadınları öğleden sonra yapacağımız toplantıya çağırdık.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı toplantıda yeni arkadaşların kendilerini tanıtmalarından sonra bir arkadaşımız kısa bir açılış konuşması yaptı ve Yeni Demokrat Kadın çalışmasını anlattı. Kadın çalışmasının henüz yeni bir çalışma olduğuna vurgu yapan arkadaşımız, bu toplantıyı yapmamızdaki amacın kadınların sorunlarını dinleyerek onlardan öğrenmek ve sorunlara ortak çözüm yolları aramak olduğuna değindi.

Toplantı öncesinde bizi ilk kez tanyacak olan kadınların söz almakta çekineceklerinden korkmamıza rağmen, kadınlar bizleri de şaşırtarak oldukça rahat bir şekilde kendilerini ifade ettiler ve bir kadın çalışması yapılması gerektiğine vurgu yaptılar. Birçok kadın kendi yaşadığı sıkıntıları anlatarak nasıl bir kadın çalışması yapılması gerektiği noktasındaki önerilerini paylaştılar.

Toplantıya başlamadan önce gelen kadınlardan onlara ulaşabileceğimiz mail adresi veya telefon numarası istediğimizde vermekten çekinen bazı kadınların toplantı sonunda bizleri çevirerek "benim de numaram alın" demesi ise toplantının kadınlar üzerinde yarattığı etkinin bir göstergesi oldu.

(İstanbul'dan bir Yeni Demokrat Kadın)

AKP'li Bakırcı, "lafı neresinden anladığımı" gösterdi!

Daha Siirt'te çocuklara yönelik cinsel istismar olaylarında ilçe belediye başkanının "**taş atacaklarına fuhuş yapınlar**" diyerek, bu insanlık suçuna ortak olduğu geçtiğimiz aylarda ortaya çıkmışken; daha dün İstanbul Bağcılar'da Demokratik Özgür Kadın Hareketi üyesi bir arkadaşımız, polis tarafından kaçırılıp tecavüze uğramış ve yetkililer bununla ilgili hiçbir açıklama yapmamışken; şimdi de AKP'li Rize Belediye Başkanı **Halil Bakırcı** yaptığı açıklamalarla ırkçı ve kadına yönelik erkek egemen zihniyetini ve kendi partisinin erkek şoven yaklaşımını özetledi!

"**Hasım olma hisim ol!**" felsefesinin(!) ku-

rucusu olan Halil Bakırcı, kadına yönelik cinsiyetçi, gerici bakış açısının yanı sıra Kürt halkına yönelik şovenist bakışını da "Bu bölgede yaşayan insanımızın **ekonomik zorluklar** ve **terör** belâsından dolayı karşılaştıkları mağduriyetleri biliyoruz. Maddi durumu güçlü vatandaşlarımızın, bu bölgede yaşayan bayanlarla **ikinci** ya da **üçüncü evliliklerini** yaparak hisimlik bağları oluşturmaları gerekir. Eşinden çocuğu olmayan vatandaşlarımız da dini nikâhlı olarak bu bölgelerden **kız alarak** evlenebilirler. Bu şekilde oluşturan hisimlik bağları terörün bölgede destek bulmasını engelleyecektir" açıklaması ile ortaya sermiş oldu.

"Üç çocuk" önerisini göğsünü gere gere her yerde tekrar eden bir başbakanın, bir ideolojinin belediye başkanından başka ne beklenebilir ki! "Açılım"dan imha ve inkâr anlayan bir sistemin kanallarından asimilasyon politikasından başka ne üretilebilir ki zaten!

Tepkilerden dolayı "pişman olan" ve sözlerinin medya tarafından çarpıtıldığını iddia eden ama yine de "özür dileyen" Bakırcı, "**özrü kabahatinden büyük**" bir açıklama daha yapıyor ve "kız alışverişleri devam etmeli, ben bunu vurgulamak istemedim" diyor. Kadını "**mal**"dan farksız gören Bakırcı "**kız alışverişi**" kavramı ile hem cinsiyetçiliği ile mide bulandırıyor hem de Kürt meselesi gibi demokrasi sorununda bile kafasının nereye çalıştığını, lafı neresinden anladığını gösteriyor!

Ezilen kadınlar uyanınca bir ülke uyanacak! Kadınlar ayağa kalktığında bir ülke kurtulacak!

TÜSİAD: İsrail'e selam, "açılıma devam!"

Patronlar kulübü TÜSİAD, geçtiğimiz günlerde (24 Haziran, 2010) Çırağan Sarayı'nda toplanarak "yüksek istişare"de bulundu. "Sadece ekonomi konuşacak" kadar ülke gündemine duyarısız olmayacaklarını belirten patronlar, toplantılarında İsrail ile yaşanan "siyasi krizi" ve Kürt meselesi ile artan çatışmaları tartıştı. Ne de olsa hepsinin İsrail ile sömürü-hırsızlık üzerine kanlı bir anlaşması ve hepsinin Kürdistan coğrafyasından yatırımlarını hızla çeken yabancı sermayeye bağımlılıkları var! Neden böyle bir durumda, yani çıkarları tehlikeye düştüğünde yalnızca ekonomiden bahsetsinler ki!

Kürt halkının talepleri hala "pislik"! OHAL'de "açılım" sürsün!

Özü itibariyle Kürt halkına yönelik ırkçı, aşağılayıcı, yok sayan anlayışları aynen devam etse de, patronlar, Ulusal Hareketin meşru mücadele ile geldiği noktayı ve konjonktürel koşulları göz ardı edemiyorlar. Artan çatışmalı ortamın, bölgeye dönük sömürü planlarını etkilediği bilirse, bu kaygı da onlar açısından anlaşılabilir!

"Açılım"dan özellikle bölge yatırımları açısından gelişmeler uman patronlar bile, bu balonun kısa zamanda nasıl söndüğünü gördüler. Bunu, TÜSİAD Başkanı Ümit Boyner'in "Açılımın kötü yönetilmesi, içeriğinin tanımlanmaması, hayal kırıklığı yaratmış olması ve hatta son dönemdeki tutuklamalar üzücüdür, moral bozucudur!" sözlerinden de anlamak mümkün! Eee, madem hükümet bu konuda "iyi şeyler" yapmıyor, o zaman patronlar bir "istişare" yapıversinler!

Bahsettiğimiz toplantı da tam bu toplantı: **Yüksek İstişare Konseyi Toplantısı** (YİK)... Bu toplantıda yapılan konuşmalardan patronların "açılım"dan iyiden iyiyeye ümit kestikleri için müdahale etme çabalarını görebiliriz. (Gerçi bu toplantı öncesinde Beyaz Saray yolcusu Ümit Boyner, ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton ile görüşmüştü, gitmişken de "akıl hocası" ile bir istişarede(!) bulunmuş-

Özü itibariyle Kürt halkına yönelik ırkçı, aşağılayıcı, yok sayan anlayışları yok olmasa da, patronlar, Ulusal Hareketin meşru mücadele ile geldiği noktayı ve konjonktürel koşulları göz ardı edemiyorlar.

lardır artık) Bu konuşmalardan en çarpıcı olanı ise, şüphesiz, bir dönem DYP'den milletvekili de olan patron **Sedat Aloglu**'na ait:

"Artık hoşlanmadığımız bir takım şeyleri duymaya alışmamız lazım. Çözüm aşamasında İsrail'in görüşmelerine katılması, Anayasa'ya "bu ülkeyi Türkler ve Kürtler kurdu" maddesinin eklenmesi tartışmaları ve bölgesel özerklik. **Bunların kusulması lazım ki pislikler temizlensin. Ka-bullenilmesi zor olan konuşmalar yapılmalı.**" Görünen o ki "allahına kadar kafatasçı" olmayı sürdüren Aloglu; hala Kürt halkını, ulusal hareketi, onun taleplerini "pislik" olarak görmeyi sürdürüyor ve bunların "temizlenmesi" gerektiğini düşünüyor. Herhalde Kürt halkını "kökten temizleyerek" yapılmasını tercih eder, ama çıkarları için başka türlü "temizliklere/açılımlara" da razı olabilir!

"Çok boyutlu, stratejik kurumlar arasında tam bir eşgüdüm ve işbirliği, iktidarıyla, muhalefetiyle partiler üstü bir yaklaşım geliştirilmesi" gerektiği vurgusunun yapıldığı toplantıdan iki gün sonra da, aralarında patron kulüplerinin, odaların, sendikaların da bulunduğu 17 kurum, "kurtarıcı" TC Cumhurbaşkanı A. Gül ile görüştüler. "Mülayim insan" yani Gül, hiçbir

somutluktan bahsetmese de "OHAL olmasın, demokratikleşme sürsün" dedi. Hadi Gül'üm hadi! Lafla peynir gemisi yürümez; OHAL'siz de demokratikleşmememokratikleşme olmaz! Anlatıkların geçmiyor boğazımızdan!

Patronlardan İsrail'e, sevgi dolu "geri dön" mesajları!

Kürt meselesinde ve "eksen kayması" tartışmalarında çamurda debelenen TC egemenleri ile onun Ortadoğu'daki "biricik aşkı", yaptıklarının kasaplık, katillik olduğunun farkında değilmiş gibi davranan İsrail'in arası bu aralar bozuk gibi görünüyor. Mavi Marmara'da yaşanan katliam sonrası, "gövde gösterisi yapacağım" diye akına eseni dilinden gürleyen başbakan R. T. Erdoğan'ın sözleri "ince-katil ruhlu" İsrail'in kalbini kırdı herhalde! Şimdilerde ardi ardına gerçekleşen gizli-açık birçok görüşmeyle bunun düzeltilmesi için uğraşılıyor.

Boyner ile Clinton, Erdoğan ile Obama, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ile İsrail Sanayi ve Ticaret Bakanı B. Ben Eliezer görüşmeleri her ne kadar TC tarafından "İsrail peşimden koşuyor da, ben yüz vermiyorum" havasında yürütülse de gerçek pek

öyle değil. "Üzülerek" belirtiyoruz!

YİK toplantısında da temel gündemlerden biri buydu. TC ile İsrail'in "arasının düzeltilmesi" gerektiği üzerine tartışılan toplantıda, hükümete yakınlığıyla bilinen Boydak şirketlerinin sahibi Mustafa Boydak, bu "ulvi görevi" TÜSİAD'ın üstlenmesi gerektiğini söyledi. Boydak'ın ağzından duyduk, ama bu talep, bize daha çok AKP'nin talebiymiş gibi geldi! Her neyse devlet esasta sermayenin sözcüsü/temsilcisi iken bazen de böyle beceriksizlikler karşısında sermaye direkt devreye girer!

Patronlardan TC'ye, "hassas dengelere dikkat" uyarısı

TÜSİAD, ABD'nin TC'ye Ortadoğu planları üzerinden çizdiği misyonun devam ettirilmesinde tehlike arz eden "eksen kayması" tartışmalarına da değindi.

Türkiye ekonomisinin hem Doğu hem de Batı pazarlarından faydalanması gerektiğini söyleyen patron Mustafa Koç, ağzının kenarından akan suyu silmeyi unutarak şöyle dedi: "Türkiye'nin Batı'daki gücü, Doğu'daki itibarını; Doğu'daki gücü de Batı'daki itibarını artırır!" İşin Türkçesi şu: Batı'da ne kadar iyi uşak olursak, Doğu'da savaşlar yaşanırken aradan o kadar parsel toplayıp, katledilen halkların gözünde kahramanlık masalları ile itibar kazanırsak da Batı'da o kadar çok misyon yüklenen bir uşak oluruz!

"Türkiye'nin komşularıyla sıfır sorun politikası izlemesinde, kendi bölgesinde stratejik işbirlikleri gerçekleştirilmesinde yadırganacak bir durum yok. Ancak bu inisiyatifleri geliştirirken bazı aşırı girişim ve taahhütlerin yaratılabileceği tuzaklara da çok dikkat etmemiz gerekir. En ufak bir dikkatsizlik, hassasça yönetilmesi gereken dengeleri birden tahrip edebilir." Ve yine Koç'un söylediği bu sözler, hükümete uyarı niteliğinde olup yoruma yer bırakmıyor.

İsrail küstü, PKK saldırdı; AKP ne yapsın?

Obama ve Erdoğan, tam 75 dakika süren bir toplantı yaptılar. Bu görüşmenin içeriği de elbette "PKK ile mücadele", İsrail saldırısı, Afganistan ve İran'ın nükleer programıydı.

Devletin bir yandan Kürt ulusla meselesinde geldiği çıkmaz, Ulusal Hareketin ateşkesi sona erdirip saldırılarını yoğunlaştırmasıyla derinleşirken; bir yandan da İsrail ile Mavi Marmara katliamından sonra gelinen düğüm açılmaya çalışıyor. Düğüm derken de kastedilen, göstermelik olarak bile olsa, "Davos fatihi"nin "utangaçça" İsrail'den özür ve tazminat istemesi ve tabii "Ortadoğu'nun kendini bilmez şımarık çocuğu" İsrail'in buna yanaşmaması... Tabii bu görünen yüz! Bir de işin perde arkası var ki, gizli-açık diplomatik görüşmelerle ABD tarafından Ortadoğu'da kendilerine yüklenen ticari ve stratejik rollerinin yıpranmaması ve aksamaması!

İlk görüşme TÜSİAD Başkanı **Ümit Boyner** ile ABD Dışişleri Bakanı **Hillary Clinton** arasında gerçekleşti. Boyner, özellikle İsrail ile TC'nin arasını düzeltmesi için aracı olmalarını istediğini söylüyor Clinton'tan. Ama bu isteğe, TC'nin İran ile yakınlaşmasından duyulan tepki nedeniyle ABD'nin soğuk

baktığını da ekliyor Boyner. Anlaşılan "Davos fatihi", "Ortadoğu'nun fatihi" olamadan kulaklarını çekmeye hazırlanıyor efendisi... Ya da "Ortadoğu'nun bıçkın ve asi delikanlısı" (aslında "ABD'nin müslüman jandarması") olabilmesi için daha mı fazla ortam hazırlığı içine giriliyor? Bu görüşmenin ardından gerçekleşen YİK toplantısı ve A. Gül görüşmesi, Clinton'dan alınan "inciler" gibi görünüyor.

Gelelim "dev" buluşmaya... Emperyalistler ve yarı-sömürgelelerinin bulunduğu G-20 toplantısı için Toronto'da bulunan Obama ve Erdoğan, tam 75 dakika süren bir toplantı yaptılar. Bu görüşmenin içeriği de elbette "PKK ile mücadele", İsrail saldırısı, Afganistan ve İran'ın nükleer programıydı. **"Karşılıklı beklentiler, bu toplantıda gayet açık ve net biçimde iletildi!"**

Kürt meselesinde ortaklaşılın konu; ABD, Irak ve TC işbirliği yani "üçlü mekanizmanın" devamlılığı ve etkinliği... Bu toplantının hemen arkasından TC'nin sınır ötesi-

ne gerçekleştirdiği hava operasyonu ve bölgeye saldırılması da faşizmin "tam destek" ile yola devam kararı aldığı gösteriyor.

İsrail konusunda da "kulağı çekilen" Erdoğan'dan, kısa bir süre sonra "yaveri" Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ile İsrail içinde TC ile ilişkilerden sorumlu Sanayi ve Ticaret Bakanı B. Ben Eliezer'in gizli bir toplantı yaptıkları açığa çıktı. Komik bir hale düşen her iki kesim de bu ve bundan sonra yapılması düşünülen toplantıların karşı tarafın isteği ile gerçekleştirilmesi bizzat Obama-Erdoğan görüşmesinde verilen emirlerden bi-

ri olduğu açıktır.

Sonuç olarak şunları söyleyebiliriz: Bundan sonraki süreçte operasyonların yoğunlaşacağı gerek bu görüşmelerden çıkan "stratejik ortaklıklar" gerekse de "profesyonel ordu" gibi atılan adımlardan da anlaşılacaktır. TÜSİAD'ın hem İsrail hem de T. Kürdistanı üzerinden çıkarları için yaptığı görüşmeler ve açıklamalar da, devletin, yeni "açılımlar" yapması için bir baskı mekanizmasının kurulduğu ve AKP kliğinin "çarkına derenin ters akma" tehditlerinin arttığına işaret sayılabilir. Tabii, "bebek yüzlü şeytan" K. Kılıçdaroğlu'nun Gediktepe'de ayakta verdiği poz da...

SINIFSAK YAKLAŞIM

SAVAŞA DAVET, TÜM DEVRİMCİLERE VASİYETTİR ŞHADET!

Munzur'dan yücelere erişenlere, Çiğdem ve Ferdi'ye...

Komünizme giden yolu ışıklı kılmamanın, devrimleri muzaffer, başarıyı mutlak eyleminin tek yolu can bedeli bir mücadeledir ve tam da bu yüzden, şehit düşen yoldaşlar, her şeyden önce **inanç ve umut** adına en güzel dersi vermiş oluyorlar. Yalnızca savaş değil hiçbir sınıf mücadelesi cephesinin kayıpsız yürüme şansı yoktur. Ondandır ki ilerlemeye ölçsüz katkının tek adresi, tartışılmaz bir **irade** gösterisi sunan savaşın ta kendisidir. Halk Savaşı ya da aynı anlama gelmek üzere silah mücadelesinin kendisi stratejik bakımdan temelli bir yönelimdir ve elbette ki her şey göze alınarak yürütülecektir.

Sözü en kestirmeden söylemenin yoludur **çarpışarak** şehit olmak... Uğruna ölünecek bir davanın en dolaysız anlatımıdır **silah elde** toprağa düşmek... Ezilenleri, sömürülenleri, yoksulları temsil etme onuruna layık olmanın en büyük göstergesidir ölümü **tereddütsüzce** göğüslemek... Proletaryanın mutlak zaferine inancı göstermenin yegâne biçimidir düşmanın kalbine bir **ok gibi** saplanmak... Sınıfsız bir dünya pahasına yaşamını halka adanmanın en önemli kanıtıdır **güneşe gömülmek...**

Çiğdem ve Ferdi yoldaşların kavgamızı kızıştıran yürüyüşü bu yüzden bitmedi, bitmeyecek. Bu yüzden hedefe ulaşmanın son bayrakları onlardır artık. Ve yine bu yüzden onlarla **çoğaldık**, onlarla **çağlıyoruz**. Savaşa onların verdiği güçle ivme kazandırıyor, devrime **soluksuz** bir ilerleme karakteri işliyoruz.

Sınıf mücadelesinin olağan akışından sapma yaratan bir gündem dizisi üzerindeyiz. Nesnel olarak savaşa ivme kazandıran bütün dinamiklerin harekete geçtiği bu süreç, doğru bir politika uygulayıp doğru işler yaptığımız takdirde devrim mücadelesinin ileri mevzilere ulaşacak koordinatlara sahiptir. Bu sahaya müdahale etmeksizin gelişim beklemek ham hayaldir. Bu nedenle çelişkilerin bütün devrimci yönlerine **güç ve ağırlık** katılmak zorundadır.

Bunun başında hiç kuşkusuz esas konuşma dilini temsil eden alan geliyor. **Halk Savaşı**'nı geliştirmenin öncelikli koşulu burada yoğunlaşmak, buradan hareketle bir çıkış yolu yaratmaktır. Dünya devrim pratiklerinin öğrettiği, önder yoldaşımız **İbrahim**'in de esas aldığı hareket tarzı budur. Böyle olduğu takdirde güç olmanın, düşmanın egemenlik alanında gedik açmanın ve kitleler (ileri ve geri) nezdinde yer edinmenin ağlarını örme fırsatı yaratılmış olacaktır.

Ulusal Hareket'in dünyadaki birçok benzeri gibi aynı temel hat üzerinden ilerleme sağladığı bilinmektedir. Silahlı mücadelenin Halk Savaşı zemininde gerilla ile yol alırken sürekli bir tarz tutturması, yani **istikrar** yaratmasının biricik koşulu budur. Aksi takdirde yürütülen bütün faaliyetler silahlı ekonomizmin en kaba ve geri biçimini aşamayacaktır. Nitekim istenilen/gereken birikimin sağlanamayışının nedenleri de bu kapsamda sorgulanmalıdır.

Proletarya Partisi'nin özel olarak Halk Savaşı'nı gündemleştirdiği **8. Konferansı** ile girdiği yönelim bu konudaki açmazla müdahaleyle **anlam ve değer** kazanmıştır. Buna uygun biçimde atılan adımların belli bir vadede üreteceği sonuçlar, gerçek manada bir **kopuşun** olup olmayacağına göstereceği gibi yeni **sıçrama** noktalarını da işaret etme fırsatını yaratacaktır. Bugün tam da bu sorunun yanıtını almak adına derlenen bir pratik ve gelişim çizgisi üzerine konuşabilecek durumdayız. Halk Savaşı'nı geliştirecek politik bir hattın teori ve pratikteki **uçları** ortaya çıkmıştır. Sorun şimdi bunları birleştirerek yeni bir platform kurmaktır.

Ferdi ve Çiğdem yoldaşlar işte bu zemine harç katmaya çalışan savaşçıların hem öncüsü hem de önderi olmuştur. Sayelerinde daha da **çevikleşen ve güç kazanan** bir merkezî halkanın yaratılma sorununun çözümünde önemli bir yol alınabilecektir. Şimdi onların yitirdiği ve dağıttığı engeller dizisiyle vedalaşarak, daha kararlı ve **savaşa odaklı** yürümek gerekiyor. Yoldaşlarımızın mirası budur. Kanlarını yerde bırakmama ve hesap sorma bilinciyle yürürken bayraklarını daha da yükseğe taşımanın sırrı buradadır.

Yoldaşlar ölüme yürümeyi yalnızca marifet ya da maharet olarak değil, yaşama ve savaşa bir **"aidiyet"** olarak gören kültürü temsil ediyordu. Ölümü bir amaç ve hedefle ilişkilendirerek anlamlı kılan da budur. Aksi durumda belli bir ideal ya da görev kapsamında ölenler hep vardır, hep de olacaktır. Üstelik buna, benzeri gerici kültür ikliminden beslenen düşman kayıpları da dâhil edilmelidir. Ölümün Munzur dağından **yüce** olabilmesinin tek ölçüsü, onu yıkabilecek bir **kudreti** temsil edip etmemesi ve bu amacı dolaysız biçimde kuşanan bir faaliyetin parçası olup olmasındadır.

Faşist-Kemalist diktatörlük başta ulusal sorunu eksten almak üzere bütün muhalif güçlere, toplumun ilerici-devrimci dinamiklerine karşı **kapsamlı** bir saldırı kampanyası geliştirmektedir. Bu şiddet dalgasının başta Türkiye Kürdistanı olmak üzere kırdı şehirde hemen her alanda **yükselen** bir ivmeyle, ölümler, işkenceler, kayıplar, gözaltı ve tutuklamalar eşliğinde yol aldığı görülmektedir. Kendi dalaşlarına yön veren de bölgesel gelişmeler/hamleler kapsamında yeni emperyalist planlar ve roller ile **"kemik payı"**dir. Yoksa son günceldeki tartışmaların önceki seçim döneminden farksız biçimde "adam asmaca" ve "siperde duruş" komedisine hapsediği ve fakat **"ölüm"** tellallığında yarışı kapsadığı görülmelidir. Sistemin revizyona tabi tutulması ve istihkâma yönelik adımlar, burjuva sistemin paspasa dönmüş kavramlarına yaslanılarak, anayasa platformuna taşınarak sürdürülmekte, kitleler ağır politik ve ekonomik baskı altında farklı bir dünyaya taşınmak istenmektedir.

Ulusal Hareket'in yön verdiği savaş ve onun kitlesel potansiyelinden başka ege-men sınıfların çarkına çomak sokacak boyutta bir direniş ve mücadele odağı yoktur. Ne işçi sınıfı hareketi ne de devrimci eylem birlikleri üzerinden şekillendirilen platformlar bu boşluğu doldurmaya geçerli adımlar üretebilmektedir. Tekel önemli bir hamle ve hareket noktası oluşturmuş ama sendika paranteziyle etkisiz kılınması çok uzun zaman almamıştır. Bu gerçeklik, ulusal sorundaki süreçte yeniden silahların konuşması bağlamında Marksist-Leninist-Maoistlerin **müdahale gücüne** fırsat tanımaktadır.

Bu fırsatı yeni olanaklar yaratarak, yeni mevziler kazanarak ve daha büyük hedeflere yelken açarak değerlendirecek olan Halk Ordusu'nun gerilla güçleridir. Çiğdem ve Ferdi yoldaşlar bu **"mütevazı"** görevin önde giden nefeleriydi. Şimdi, dövüşerek silah elde toprağa düşmenin nasıl bir **onur** taşıdığını göstermenin, onlara karşı görev, devrime ve halka karşı ödev olduğunu kanıtlayanın anıdır. **Yoldaşları ölümsüzlüğe uğurlarken, güneşe ulaşmak için var gücümüzle kavgaya asılmanın zamanıdır...**

OHAL, 12 EYLÜL'ÜN DEVAMIYDI!

26 Aralık 1978'de Maraş Katliamından hemen sonra Türkiye'nin 13 ilinde sıkıyönetim ilan edilmişti. Maraş Katliamının müsebbibi MHP, 13 ili yeterli bulmuyor, sıkıyönetimin ülke sathına yayılması gerektiğini bağıyordu o dönem. MHP'nin arzuları 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın bütün ülkeyi bir hapishaneye dönüştürmesiyle yerine getirilmiş oluyordu.

1978'in son günlerinde 13 ilde başlatılan sıkıyönetim 1980 Eylül'üyle bütün ülkeye yayılmış 1987'ye kadar sürmüştü. T. Kürdistanı için değil, tabii ki. PKK'nin gerilla savaşına yönelmesiyle birlikte, sıkıyönetim bitmeden 19 Temmuz 1987'de yayımlanan 285 sayılı Kanun Hükümünde Kararname (KHK) ile Olağanüstü Hal ilan edildi. İlkın Bingöl, Diyarbakır, Elazığ, Hakkari, Mardin, Siirt, Tunceli ve Van alınmıştı OHAL kapsamına. Adıyaman, Bitlis ve Muş da "mücavir il-komşu il" kontenjanından hedefe alınmıştı. Daha sonra Batman ve Şırnak da il yapılarak OHAL kapsamına alındı. '87 yılında başlatılan OHAL, 46 kez uzatılarak olağanlaştırıldı bölgede.

OHAL'li yıllar

Kürt olmak önemliydi TC için. Olağanüstü bir şeydi Kürtlük. Rumlar mübadeleye tabi tutularak yerlerinden edilmiş, sayıları minimize edilmişti. Son kalkanlara ise 6-7 Eylül 1955 pogromuyla günleri gösterilmişti. Ermeniler 1915 jenosidiyle "önce yem, şimdi av" olacak bir nicelikteydiler. Kürtler ise Müslümanlardı ve kuvvaci yıllarda, hatta daha öncesinde kullanılmaları gayet mümkün olabiliyordu. O yüzden en sona bırakılmışlardı. O

yüzden inkar edilecekler, inkara direnen, direnmeyen olağanüstü baskı ve şiddete maruz bırakılacak, katledilmek günlük yaşamın olağan bir parçası olarak hayatına sokulacaktı Kürt halkının.

İşte OHAL, 26. İsyan olarak kabul edilen PKK Hareketinin inkara karşı direnişine yönelik bir imha projesi olarak hayata geçirildi. Bir imha projesi olarak nice hayatlar aldı.

285 sayılı KHK ile ihdas edilen Olağanüstü Hal Bölge Valiliğine adı üstünde olağanüstü yetkiler verildi. "Vali, Jandarma Asayiş Komutanı'na yetki verir. Vali, çalışmalarında sakınca görülen personelin tayinini veya görev alanının dışında çalışmasını sağlar. Valinin isteği derhal yerine getirilir. Vali köy, mezra ve benzeri yerleşim birimlerini boşaltabilir, birleştirebilir veya kamulaştırabilir. Bunları resen (kendiliğinden), suç duyurusu olmadan) ve ivedilikle yapabilir. Vali yetkilerini istediği vali veya asayiş komutanına devredebilir. 387 sayılı kanun hükümünde kararnameye göre vali, 6 Kasım 1989 tarihinden başlayarak bir ay içinde Olağanüstü Hal Bölgesi'nde ikamet edenlere, ellerinde bulunan ruhsatsız silahlara, menşelerine bakmaksızın taşıma ve bulundurma ruhsatı verebilir..."

OHAL valisine bu yetkileri tanıyan Kanun Hükümünde Kararname, vali ve onun kararlarına dokunulamayacağını şu cümlelerle garanti altına almıştı: "Bu KHK ile İçişleri Bakanına, OHAL Bölge Valisi'ne ve OHAL Bölgesi dahilindeki il valilerine tanınan yetkilerin kullanılması ile ilgili her türlü karar ve tasarruflarından dolayı bunlar hakkında cezai, mali veya hukuki sorumluluk iddiası ileri sürüle-

mez ve bu maksatla herhangi bir yargı mercisine başvurulamaz." E, başvurulamadı da zaten." (Yıldırım Türker, Radikal, 28.06.2010 tarihli, **OHAL'den geldik bu hale başlıklı yazısından**.)

OHAL Valiliği'nin yetki kapsamında olan yerleşim birimlerinde işkence ve kötü muamele gerekçesi ile toplam 1275 suç duyurusunda bulunuldu. Bu suçlarla ilgili bin 177 soruşturma başlatıldı. Bin 17 kamu görevlisi hakkında 296 dava açıldı. Bu davalardan 60'ı mahkumiyetle sonuçlanırken, 56'sına verilen ceza ertelendi. OHAL süresince 55 bin 371 kişi gözaltına alındı. Bunlardan; 42 bin 795'i yargılandı ve bu sanıklardan 4 bin 799'u hüküm giydi. Terör suçlusu olarak DGM'de bin 131 çocuk yargılandı ve 201'i hüküm giydi. (aynı yazı)

Bununla sınırlı kalmadı OHAL uygulamaları. Bunlar sadece bilanço. Ama bilmekteyiz ki, hiçbir istatistiki veri yaşatılan acıyı anlatmaya yetmeyecektir.

OHAL dönemi esasen devletin kendi yasadışı birimleri ile vücuda geldiği bir dönem olarak ortaya çıkar. **JITEM** bu dönemin bir ürünüdür. Toplu mezarlar, faili meçhul cinayetler, işkenceler bu dönemin öne çıkarttığı, olağanlaştırdığı olaylardır.

OHAL, o dönemi orada yaşamış her Kürt için; yok yere üstü aranmak, evi basılmak, gözaltına alınmak, işkence görmek, sakat kal-

mak, tutuklanmak, tecavüze uğramak, işkenceye katılmaktır. OHAL: köyünden çıkmamak, köyüne gidememek, köyünden olmaktır. OHAL göçmektir, zorunlu. OHAL: Büyük şehrin hengamesinde kaybolmak, yitirmektir gençliği. Gömülemektir memleket toprağına. Ya da, yakılmak topluca, bir köy dolmuşunda. Kurşunlanmak topluca ve memleket toprağına, atılmaktır bir çukura, sır edilmektir.

İşte bunu istiyor eli kanlı faşistler. Otuz yıl önce ne istiyorlarsa, aynı şeyi istiyorlar. Diğerlerinin en az kendileri kadar eli kanlı olduğunu unutuyorlar ama...

OHAL sonrası

Bahçeli'nin OHAL talebine AKP adına Tayyip cevap verirken, bu talebin mümkün olmadığını dile getirip ekledi: "AKP'nin karakterinde yoktur" diye. Ama gerçekler hiç de öyle demiyor. OHAL'in resmi olarak kaldırıldığı zaman AKP hükümete yeni gelmişti. Şimdi bakalım son sekiz yıldaki duruma. İHD'nin her yıl düzenlediği raporlara göre,

re, Kürtlerin yoğunlukta yaşadığı 13 ilde AKP'nin 8 yıllık iktidarı döneminde hak ihlallerinde yüzde bin artış yaşandı. Bu 8 yılda toplam 114 bin 498 hak ihlali yaşandı. Bölgede toplam 24 bin 535 kişi gözaltına alındı.

İHD'ye göre, 8 yıllık dönemde siyasi kimlikleri ön planda olan 763 kişi ya yargısız infazlara kurban gitti ya da faili meçhul bir şekilde öldürüldü. Bu sekiz yıllık süreçte aralarında çocukların da bulunduğu 205 kişi, mayın veya arazide bırakılan patlayıcı maddelerin patlaması sonucu yaşamını yitirdi, 107 kişi de yaralandı. Sosyal olaylara müdahalelerde 26 kişi öldürüldü.

AKP döneminde işkence vakalarında da yüzde 900 oranında artış olduğu İHD raporlarına yansıyan bir diğer boyut. Bunun başını da çeken emniyet teşkilatı. 8 yıllık AKP hükümeti döneminde bölgede 24 bin 535 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan 10 bin 271'i ise tutuklandı. Sadece 2009 yılı içinde aralarında Kürt siyasetçileri ve belediye başkanlarını da bulunduğu 4 bin 445 kişi tutuklandı. AKP hükümeti döneminde çıkarılan TMK ile taş attığı gerekçesiyle 4 bin çocuk tutuklanırken, yine polis ve jandarmasının açtığı ateş sonucu 64 çocuk da yaşamını yitirdi. (Oktaç Candemir, 27.06.2010, gundem-online.net)

Böylesi bir gerçeklikte hükümet de, ordu da elbette OHAL talebine karşı çıkacaklardır. OHAL resmen kalkmış olsa dahi, uygulamalarının sürekliliği yerleşik bir nitelik almıştır ki, ilan edilmeksizin uygulanmasında bir beis görülmemektedir. Zira Genelkurmay Başkanlığının talebi doğrultusunda belirlenen yerler derhal geçici güvenlik bölgesi ilan edilebilmektedir. OHAL de geçici olarak girmişti hayatına, Kürt halkının. Sürekliliği ise, kabuk bağlamayan yaralarından belliydi.

"Ben katilim, çocuğum katil olabilir!"

Devletin kendisine verdiği güçle, bölge illerinde kolluk güçleri ile birlikte halk için büyük bir tehlike oluşturan koruculuk sistemi ve korucular, pervasızlıkta sınır tanımıyor. Geçtiğimiz günlerde Dersim'de yaşanan bir olay bunun göstergesi niteliğinde.

Dersim'de Korucubaşı olan **İbrahim Kuzu**, oğlu Şahin Kuzu'nun 13 dersten 10 dersinin zayıf olması nedeniyle oğlunun öğretmeni Çiğdem Nazman'ı tehdit etti. İbrahim Kuzu, Eğitim-Sen üyesi olan Nazman'a "**26 Mayıs günü üzerinde grev önlüğüyle okula girerken fotoğrafını çektim, fotoğrafların elimde. Bakanlık, Valiliği buraya döneceğim. Çocuğum bütünlemeye dahi kalmayacak. Yoksa evimde 2 silah var, çocuğum bu silahları alıp öğretmenleri tarayabilir**" dedi. Olayın üzerine bir basın açıklaması yapan Eğitim-Sen, "**Korucuların yoğun olduğu yerlerde tecavüz, gasp, adam kaçıрма, cinayet, şantaj, tehdit, zorla köy boşaltma gibi bir yığın suç edimi sradanlaşmıştır. Bu nedenden dolayı koruculuk derhal kaldırılmalıdır**" dedi. Partizan'ın da destek verdiği açıklamada Çiğdem Nazman "**Bu tehditler beni yıldırılmaz, doğru bildiğimden şaşmam**" dedi. (H. Merkezi)

Okurlarımıza 6 yıl 3 ay hapis cezası

Egemen sınıfların temsilcisi devlet, faşist saldırılarını iyice artırarak devrimci, demokrat kesimlere saldırmaya devam ediyor. Sosyalist içerikli gazete ve dergileri toplatıp kapatmakla yetinmeyen egemenler, bu gazete ve dergileri okuduğu veya satışını yaptığı gerekçesi ile birçok devrimci, sosyalist insanı hapishanelerine tıkmaktadır.

2009 yılında Erzincan İşçi-köylü gazete büromuza operasyon düzenleyip üç ayrı operasyon ile İşçi-köylü gazetesi ve YDG dergisi okuru 6 arkadaşımızı bu gazete ve dergileri okudukları, demokratik eylemlere, basın açıklamalarına katıldıkları gerekçesi ile tutuklanmış, bunlarla da yetinmeyen egemenler ve mahkemeleri aynı gerekçelerle TKP/ML üyesi olduklarını iddia ederek 5 arkadaşımıza 6 yıl 3 ay, bir arkadaşımıza da propaganda yaptığı iddiası ile 10 ay hapis cezası vermiştir. Artan faşist saldırılar emperyalist politikaların ülkemizde hayata geçirilmesi ile orantılıdır ve içinde bulunulan bunalım aşamasından çıkış siyasetidir. (Erzincan İK okurları)

"Açılım"ın bir özeti: Barış Grubu üyeleri tutuklandı!

Maxmur ve Kandil'den Kürt Ulusal Hareketi lideri A. Öcalan'ın çağrısıyla 19 Ekim 2009'da Türkiye'ye gelen 24 kişilik "barış grubu" üyeleri sınırdan geçmişti ve on binlerce insan tarafından coşkuyla karşılanmıştı. Grubun gelişini, devlet, pişman olmadıklarını dile getirmelerine rağmen "siz bir şekilde pişmansınız" diyerek kendi yasalarına uydurmaya çalışmıştı.

Her ne kadar hükümet, bu kadar "iyi niyetli (!)" görünse de, gittikleri birçok yerde "barışa duyulan ihtiyaç" üzerinden konuşmalar yapan barış grubu üyelerine, ardi ardına soruşturmalar açmaktan da geri durmadı. 17 ve 24 Haziran'da Diyarbakır'da görülen davalarda yaklaşık bir ay önce başka bir suçlamadan tutuklanan barış grubu sözcüsü **Şerif Gençdal** ve 12 kişi tutuklandı.

"Suçlamalar" neydi biliyor musunuz? "Örgüt üyeliği", "örgüt üyesi olmamakla birlikte, örgüt adına suç işlemek",

"örgüt propagandası"... Sahi bu insanlar zaten gerilla olarak incediler mi kırsaldan (Kandil'den gelenler için)? Zaten örgütlüydüler, devlet bunu biliyordu ve bile bile kabul etti. Sınırdan gerilla olarak geçtiler, ifade verdiklerinde "hadi hadi pişmansınız" diye dayatıldığında pişman olmadıklarını da bas bas bağırıyorlar. Buna rağmen devlet, kendi hukuk kurallarını bile çiğnemedi mi? Peki neden o gün değil de, bugün tutuklandı bu insanlar? Devlet şunu söylüyor; biz sizi canımız ister, işimize gelir tutuklamayız, işimize gelmez tutuklar, süründürürüz! Bu ülke sınırına girdikten sonra artık bizim "rehinimizsiniz!"

Ulusal hareketin tasfiyesinde "evdeki hesap çarşıya uymayınca", "açılım"ın balonu iyiden iyiye sönmüş, "rehinler" için "hoşgörü"nü sürdürülmesine de gerek kalmadı. Eee, bir de referandum yaklaşıyor, seçimler geliyor! Muhafazakâr-ırkçı kesimden düşen oylara karşı da oynamak lazım! Gazze şovu da, onlarca asker cenazesi fotoğraflarının ardından sönmüştü zaten!

"Çocuklarımızı teslimiyete çağırmadık!"

28 Haziran günü biraraya gelen Van Barış Anneleri İnişiyatifi, açtıkları "**Çocuklarımızı getirin dediler, geldiler şimdi cezaevindeler**" pankartı ile bir açıklama yaptılar. Açıklamada "**Biz çocuklarımızı ölüme ve zindanlara çağırıyoruz. Biz çocuklarımızı ihanete, inkara ve teslimiyete çağırarak kadar cahil değiliz**" denildi. (İstanbul)

"Operasyonlar durdurulsun!"

Demokrasi güçleri bir basın açıklaması yaparak operasyonların son bulmasını istedi.

26 Haziran Cumartesi günü saat 13.00'te Harbiye'de bulunan İstanbul Radyosu önünde toplanan **Barış ve Demokratik Çözüm Platformu** bileşenleri "**Yeter artık! Operasyonlar ve ölümler durdurulsun**" yazılı pankart açarak "**Savaşa hayır, barış hemen şimdi**" sloganını haykırdı.

Polisin Orduevi önünde açıklama yapılmasına izin vermemesi üzerine basın metni İstanbul Radyosu önünde okundu. Yapılan açıklamada Kürt Açılımı adı altında Kürt siyasetçilerin, barış elçilerinin ve Kürt çocuklarının tutuklanarak hapse atıldığı, operasyonların artırıldığı dile getirilerek akan kanın sorumlusunun AKP hükümeti olduğu dile getirildi. Platform adına yapılan açıklamanın ardından BDP İstanbul milletvekili **Sebahat Tuncel** kısa bir konuşma yaptı. Tuncel Başbakan'a seslenerek Kürt halkının kendi dili ve kültürü ile yaşamak istediğini söyleyerek imha ve inkâr politikalarına son verilmesini ve operasyonların durdurulmasını istedi. (İstanbul)

Tutsaklar Kürt halkıyla dayanışmak için açlık grevinde!

Kürt halkına yönelik devlet baskısını protesto eden ve Kürt sorununun bir an önce demokratik çözümününün geliştirilmesini talep eden yurtsever tutsakların yaptığı açlık grevine Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'nde kalan tutsaklar da destek verdi.

Tutsak Partizanların gazetemize gönderdiği mektupta; Türk devletinin Kürt halkına karşı yürüttüğü inkâr ve imha siyasetindeki ısrarının çatışmaların yeniden yoğunlaşmasına neden olduğu, Türk devletinin savaşı kazanmak için varını yoğunu ortaya koyduğu, hak-hukuk tanımadan Kürt

coğrafyasını yerle bir ettiği, Kürt halkına derin acılar yaşattığı ifade edildi.

Tutsaklar; Abdullah Öcalan'ın Kürt sorununun çözümünde muhatap kabul edilmesi, siyasi ve askeri tüm operasyonların sona erdirilmesi, hapishanelerde tutulan tüm hasta tutsakların serbest bırakılması, Kürt siyasetçilerin koşulsuz salıverilmesi, taş atıkları gerekçesiyle hapishanelere doldurulan Kürt çocuklarının serbest bırakılması talepleri ile iki günlük açlık grevi yaptıklarını duyurdular. (H. Merkezi)

TMK Açılımı; 12 Çocuk Tutuklandı!

Mecliste, TMK kapsamında yargılanan ve on yıllara varan cezalar alan çocukların durumuyla ilgili görüşmeler yapılırken bu görüşmelerin sonucunun nereye varacağı 26 Haziran'da Adana'da yapılan bir duruşmayla kendini göstermiş oldu. Mersin'de 15 Şubat eylemlerine katılan ve gözaltına alınan 33 çocuktan 21'i tutuklanmış, yaşları 15'in altında olan 12 çocuk ise tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmıştı. Adana 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada, 4 ay sonra çıkarıldıkları ilk duruşmada tutuksuz yargılanan 12 çocuk hakkında hiçbir gerekçe gösterilmeden tutuklama kararı verildi. Kararla birlikte hükümetin açılım politikalarıyla birlikte el attığı her "sorun"un vardığı netliği bu konuda da açılımın "meyveleri" toplanmaya başlandı. (H. Merkezi)

Polis Hastane El Ele!

Hakkâri'de 13 Haziran günü 11 BDP'linin tutuklanmasıyla ilgili yapılan eylemlerde, polisin kitleye saldırması sonucunda, polisin yakın mesafeden hedef arak ettiği gaz bombasının kafasına isabet etmesi sonucu Özgür Halk dergisi çalışanı **Cemil Akgül** ağır yaralanmıştı. Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Hastanesi'nde tedavi altına alınan ve sol el ve ayağı tutmayan Akgül'e hastaneden taburcu edildikten sonra savcılığa suç duyurusunda bulunması için gerekli olan rapor hastane tarafından verilmedi. Van Devlet Hastanesi'nden de bu raporu alamayan Akgül, kendisine yapılan saldırının bilinçli olduğunu ve raporun da aynı gerekçelerle verildiğini belirtti. Felç olma tehlikesi olan ve fizik tedavi görmesi gereken Akgül, ekonomik durumu el vermediğinden gerekli tedaviyi alamıyor. (H. Merkezi)

Bardakçı köyü TOKİ'ye karşı isyanda

2008 yılında Van'a 20 km uzaklıkta bulunan Bardakçı köyünde köy muhtarı ve Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörlüğü'nün ortaklaşa gerçekleştirdiği entrika ortaya çıktı. Okul yapılacağı öne sürülmesiyle köylülerden toplanan imza TOKİ'nin işine yaradı. TOKİ'nin bölgede faaliyetini sürdürmesi için binbir oyunla toplanan imzalara karşı çıkan köylüler, 25 Haziran günü bir eylem yaptı. 426 toplu konutun yapılacağı alanda gerçekleşen eylemde konuşma yapan köy sakinlerinden **Reşat Eşme** çevrilen oyunların boşa düştüğünü ve okul için bağışladıkları mera alanına TOKİ'yi sokmayacaklarını belirtti. (H. Merkezi)

Amed'in Taraftarı Bile "Terörist"!

14 Mart tarihinde İstanbul Büyükşehir Belediye Spor ve Diyarbakır Spor arasında oynanan maçta hakemin verdiği karara itiraz eden Diyarbakır Spor taraftarları sahaya inmişlerdi. Çıkan olaylar sonucunda 3 taraftar tutuklanırken toplam 10 kişi hakkında da dava açılmıştı. Geçtiğimiz günlerde açıklanan iddianamede taraftarlar hakkında İstanbul Cumhuriyet Savcısı Hikmet Usta "**PKK propagandası yaptıkları, örgüt üyesi oldukları**" iddiasıyla 5 ile 339 yıl arasında değişen hapis cezaları istedi. Taraftarlardan bazılarının molotofkokteyli gösterilerle katıldığını belirttiği iddianamede, Edirne F Tipi Hapishane'de tutuklu olan Bayram Arslanoğlu'nun "örgüt üyesi olma" ve "örgüt propagandası yapma" suçlarından 91 ile 339 yıl arasında değişen hapisle cezalandırılması istenildi. (H. Merkezi)

İnsanlık 2 Temmuz'da yandı, 17 yıldır yangın sürüyor!

Ankara

Sivas katliamı etkinliklerinin çalışmaları başlatılan Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Derneği, 2 Temmuz anması için yapılacak toplantılarda derneklerin kurulmasında ve yapılmasında emeği olan devrimci kurumları tecri etmeye çalıştı. Bunun yerine katliamın öznesi olan CHP'ye kürsüde yer verdi. Partizan ve diğer devrimci kurumlar çağrılmadıkları ikinci toplantıya giderek CHP'nin teşhirini yapmaya çalışmışlardır.

Ardından Alevi halkının yoğunlukla yaşadığı, Tuzaçayır Mahallesi'nde 1 Temmuz'da eylem yapmak üzere **Partizan**, BDSP, **Devrimci Alevi Komitesi** çağrı yapmış çağrıyla AKADER, BDP, EHP, DP, ESP cevap vermiştir. Çağrıda bulunulan Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Derneği Mamak Şube ise genel merkezinin takındığı tutumun aynısını sergileyerek bu kurumlarla eylem örgütlemeyeceklerini ifade etmiştir. Yukarıdaki bileşenler devletin katliamcı yüzünün teşhiri ve CHP'nin yeni başkanının bir şeyi değiştirmeyeceği üzerinden 1 Temmuz günü saat 18.00'de bir yürüyüş ve Tuzaçayır Çiçek İş Hanı önünde anma programı örgütledi. Partizan eyleme "**Pir Sultan, Beddettin, Nesimi! Hesabını Verecek Patron Ağa Devleti**" pankartıyla katıldı.

Ankara

Sivas

1 Temmuz akşamı Ankara'daki yoldaşlarla ve diğer devrimci dostlarla Sivas'a gidildi. Sivas'a girmeden bütün araçlar çevrildi, kimlik kayıtları yapılarak araçlarda bulunan flamalar kamera ile kayda alındı ve "pankartlardaki tahatta sopalara Sivas'a giremezsiniz" denilerek sopalara el konuldu. Saat 10.30'da başlayan yürüyüş Madimak oteli önünde sonlandırıldı.

Yürüyüş boyunca "**Bozuk düzende sağ-lam çark olmaz**", "Sivas'ın katili patron-ağa devleti", "**Sivas'ın ateşi açılımı yakacak**" gibi sloganlar atıldı. Ayrıca "**Ovacık şehitleri ölümsüzdür**" sloganı diğer kurumlarla birlikte atıldı. Dersim'den eyleme katılan kitle de "**Ovacık şehitleri onurumuzdur**" sloganıyla destek verdi.

Bursa

Ülkenin birçok yerinde olduğu gibi Bursa'da da birçok demokratik kitle örgütü, parti ve meslek odalarının katılımı ile bir miting gerçekleştirildi. Formara Meydanı'nda toplanan kitle buradan Kent Meydanı'na

İstanbul-Sarigazi

kadar yürüdü. Sivas şehitlerinin fotoğraflarının taşındığı yürüyüşte "**Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta**", "**Katil Devlet Hesap Verecek**" gibi sloganlar atıldı. Tertip komitesinin aldığı karar doğrultusunda kendi flamalarımızla katılmadığımız eylemde bizler de "**Pir Sultan'dan Ma-**

dimak'a Asan Da Yakan Da Sistemdir Hesabını Soracağız", "**Sivas Katliamı Devletin Gerçekliğidir. Unutmadık Unutturmayacağız**" vb. dövizler taşıdık. Miting alanına gelindiğinde saygı duruşunun ardından katılan kurumlar adına basın açıklaması okundu. Deyiş, türkü ve semah gösterisinin ardından eylem sona erdi.

Gemlik

2 Temmuz'la ilgili iki gün öncesi bütün mahallelerde sesli anonslar yapılarak anmanın önemine dikkat çekildi. Ardından da bir yürüyüş yapıldı. Sivas katliamının ilk ve son olmadığı da yapılan yürüyüşte dile getirildi. Yürüyüş boyunca "Sivas'ı unutma, unutturma", "Madimak müze olsun", "Faşizme karşı omuz" sloganları atıldı.

İstanbul-1 Mayıs Mahallesi

Sivas anması için yapılan eylemlerden biri de 3 Temmuz'da 1 Mayıs Mahallesi'nde oldu. Partizan ve DHF'nin ortak düzenlediği etkinlik 18.00'de başlayıp geç saatlere kadar devam etti. Etkinlikte katliamı özetleyen bir konuşma yapıldı ve şiirler okundu. Ardından katliamın görüntülerinin de yer aldığı bir sinevizyon gös-

terimi ve devamında müzik dinletisiyle etkinlik sonlandırıldı.

Sarigazi

Sivas katliamının 17. yıl dönümünde Sarigazi'de yapılan anma oldukça kitleseldi. İçinde Partizan'ın da bulunduğu **Sarigazi Birleşik Emek Platformu** tarafından örgütlenen eylemde mahalle halkının anmaya olan ilgisi dikkat çekiciydi.

2 Temmuz akşamı saat 20.00'de Sarigazi Vatan İlköğretim Okulu önünde bir araya gelen kitle, "**Sivas'ı unutmadık, unutturmayacağız!**" yazılı pankart arkasında Demokrasi Caddesinden geçerek Nazım Hikmet Parkı'na kadar yürüdü. Sivas şehitlerinin fotoğraflarının taşındığı yürüyüş boyunca "**Sivas'ın ışığı sönmeyecek!**", "**Katil devlet hesap verecek!**" sloganları atıldı. Partizan'ın da yoğun katılım sağladığı eylemde, kortejin önündeki ses aracından sürekli marşlar çalındı. Partizan kitleleri sık sık Ovacık'ta çatışmada şehit düşen **Çiğdem Yılmaz** ve **Ferdi Karacan**'la ilgili sloganlar attı.

Etkinliğin yapılacağı Nazım Hikmet Parkı'nda kurumlar adına bir basın açıklaması okundu. Açıklamanın ardından Sivas katliamını anlatan bir sinevizyon gösterimi ile etkinlik sona erdi.

Sivas Cumhuriyet Üniversitesi öğrencilerine devlet terörü

Geçtiğimiz yıl Ocak ayında **Devrimci Demokrasi, İşçiköylü** ve **Kızılbayrak** okurlarına ortak yapılan operasyondan sonra bazı arkadaşlarımız tutuklu kalmış ve karar mahkemesinde ceza almışlardır. Arkadaşlarımızın bir kısmı üniversiteye devam ederken bir kısmı farklı üniversitelerde öğrenimlerine devam ediyorlardı. Ancak YÖK'ün açtığı soruşturma sonucu bu arkadaşlarımız okullarından atıldı.

Konuya ilişkin DGH, Yurtseverler Öğrenci Kolektifleri ve Partizan'ın öznesi olduğu, diğer kurumların desteklediği bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 100 kişi Selçuk Çay Bahçesi önünde buluştu. Bunun yanı sıra mahallelerde imza toplandı. Halkın büyük ilgisi vardı. Son gün polis müdahalesiyle karşılaşıldı. İmzalar rektörlüğe verilecek.

(Sivas İK okurları)

Ne İlk "Yanlışlık" Ne Son Katliam!

Geçtiğimiz günlerde Hatay'ın Hassa İlçesi'nde operasyona çıkan askeri birliklerin kekik toplayan köylüleri HPG'li zannederek ateş açması sonucu 2 köylü yaşamını yitirdi, 1 köylü ise yaralandı. Güvenliğini tehlikeye soktuğu için(!) dağda kekik toplayan köylüleri bile öldürme hakkını kendisinde gören TSK, aynı şeyi yıllardır T. Kürdistanı'nda yapmış olmasına rağmen, bu olayı "**ilk defa böyle bir yanlışlık yapılıyor**" söylemleri etrafında basına servis etti. Devletin duyduğu "inanılmaz üzüntü" eşliğinde Valinin ziyaret ettiği yaralıdan özür dilenmesi ile de olay kapatılmaya çalışıldı.

Aradan birkaç gün geçmeden bu sefer

de Diyarbakır'ın Lice ilçesinden benzer bir haber geldi. Askerler, Lice'de tarlada çalışan köylülerin üzerine ateş açtı. Sonrasında olay yerine ambulansın gelmesine izin vermeyerek iki köylünün kan kaybindan ölmesine neden oldu. Ancak bu sefer "yanlışlık" söylemleri duyulmadı çünkü bölgede böyle olaylar olağan hale gelmişti ve öldürülen insanların Kürt olması TSK'nın güvenliğini tehlikeye sokmaya yetiyordu ve dolayısıyla ortada bir "yanlışlık" da yoktu. Birkaç gün arayla gerçekleşen bu iki olay TSK'nın insan hayatını yok sayarak, halk için asıl tehlikeyi kendisinin yarattığını bir kez daha gösterdi.

(H. Merkezi)

Gerilla cenazelerinde işkence izleri

İki hafta önce Gümüşhane'nin Kelkit ilçesinde yaşanan çatışmada şehit düşen PKK gerillalarının vücutlarında işkence izlerine rastlandı.

Gümüşhane'deki çatışmada katledilen PKK gerillası **Özgür Dağhan**'ın Trabzon'da morgda bekletilen cenazesini teşhis etmek için giden ailesi gördükleri manzara karşısında şok oldu. Çocuklarının kafa kısmının tamamen erimiş ve sadece dişleri ve bir tutam saç kalmıştı. Aile morgda bekletilen diğer iki gerillanın da aynı durumda olduğunu belirtti. Özgür Dağhan'ın ailesi; çocuklarının vücudunun herhangi bir yerinde bir yara izinin olmadığını söylemesi gerillaların sağ yakalanıp daha sonra işkence edilerek katledildiğini ihtimalini akla getiriyor. Son dönemde çatışmaların artmasıyla beraber birçok kez, katledilen gerillaların vücutlarına her türlü insanlık dışı uygulamayı yapan devlet, yaşarken karşısında acze düşmüş gerillalardan ne kadar korktuğunu yaşamlarını yitirdikleri anda bile sergileyerek içinde bulunduğu acizliği gösteriyor.

(H. Merkezi)

HAPİSHANELERDEN

İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENECEK!

Son dönemlerde operasyon, gözaltı ve tutuklama olayları artarken hapisanelerdeki baskılarda da artış yaşanıyor. Bu baskılardan çocuk hapisaneleri de payına düşeni alıyor. Çocuk tutsaklardan gelen mektuplar çocuklar üzerinde nasıl bir baskının hüküm sürdüğünü özetliyor. İşkence, onursuz arama, en ufak hak talebinde tek kişilik hücrelerde kapatma, hakaret vb. bir dizi sorun birer işkence aracına dönüştürülmektedir.

Bu durumu protesto etmek için açık grevine başlayan tutsaklara su verilmemesi vb. uygulamalar karşısında **28 Haziran Pazartesi günü Maltepe Çocuk Hapishane** önünde ailelerin talebi üzerine basın açıklaması düzenleyen İHD, onur kırıcı davranışlara, yaşanan hak gasplarına ve işkenceye dikkat çekerek kamuoyunu yaşanan sorunlara karşı duyarlı olmaya, yetkilileri yaşanan sorunların çözümü ve tecrit uygulamasının kaldırılması için göreve çağırıyor.

Eylem "**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**" sloganıyla sonlandırıldı. (Kartal)

Kadın tutsakların tecride karşı eylemleri sürüyor!

Sincan Kadın Hapishanesi'nde, havalandırma pencerelerinin açılması, kitap sınırının kaldırılması, arkadaş görüş hakkının haftalık olarak yapılması, 10 saat 10 kişi sohbet hakkının uygulanması, sorunların çözümü için talep edildiğinde birinci müdürün kendileriyle görüşmesi gibi taleplerle **TKP/ML, MKP** ve **DHKP-C** dava tutsakları 7 Haziran tarihinden itibaren tepkilerini çeşitli eylemlerle duyurmaya çalışıyorlar.

Eylemlere PKK dava tutsakları da bir süre katılarak destek verirken, kadın tutsaklar geçtiğimiz hafta nihayet 1. müdürle görüşebildiler ve bu görüşme sonucunda 4 yıl boyunca gasp edilen arkadaş ziyaret haklarının haftalık olması kabul edildi.

Bunun yanı sıra eylemler karşısında idare "disiplin cezaları" ile tutsakları "hiyaya getirmek" için "disiplin cezalarını" devreye sokmakta gecikmedi. Tutsakların hücreden her çıkarıldığında koridor boyunca "**Keyfi uygula-**

malara, hak gasplarına son" sloganı attıkları gerekçesiyle bir ve ikişer aylık iletişim yasağı verildi.

Deniz Tepeli'nin kaldığı hücrenin havalandırma kapısının kırıldığı gerekçesiyle tutsaklar 1. müdür tarafından tehdit edilmiş, **Özlem Aydın** adlı tutsak tartaklanmış, üç tutsağa da 10'ar gün hücre cezası verilmiş durumda. **Fadime Özkan** ve **Resmiye Vatanserver**'in kaldığı hücre için ise sahte tutanak tutularak, kapı kilidini kırdıkları, duvarların sıvalarının dökülmesine neden oldukları gerekçesiyle iki tutsağa 11'e gün hücre cezası verildi.

Ziyaret hakkı dışındaki tüm hak gaspları devam ederken, tutsakların eylemleri de sürüyor.

Ziyaret hakkı dışındaki tüm hak gaspları devam ederken, tutsakların eylemleri de sürüyor. Bunun dışında ağırlaştırılmış müebbet aldıkları gerekçesiyle tutsaklar tek kişilik hücrelere konulurken diğer tutsaklar da bu durumu protesto ediyorlar.

(H. Merkezi)

"Adli olsaydın çıkardım!"

Kadın tutsakların tutulduğu sayılı hapisanelerden olan **Gebze M Tipi Hapishane** aynı zamanda tutsaklara cinsiyetinden doğru saldırıların da adresi oluyor. Tutsakların sağlık hakkının engellendiği bir hapishane politikası güden sistem, bu barikatları aşip muayene

olmaya gidenlere çeşitli yöntemler kullanılarak saldırıyor bu kez de! Hele bir de kadınsa, cinsel saldırılar gündeme geliyor.

Geçtiğimiz günlerde rahatsızlığı nedeniyle hastaneye götürülen TKP/ML tutsağı **Hiyam Yolcu**, muayene olacağı esnada yanında ge-

len komutanın odadan çıkmasını isteyince, "**Adli olsaydın çıkardım. Burada kalacağım, muayene olmayacaksan geri götürüreceğim**" diyerek keyfiyetin sınırına dayandı. Yolcu, gazetemize yolladığı mektubunda, **Figen Çağrı** adlı bir tutsağın da benzer bir saldırıya maruz kaldığını ekleyerek, suç duyurusunda bulunduğunu belirtti.

Bu saldırılar sadece askerin ya da idare-

nin keyfiyetiyle sınırlı değil. Bu politikanın sistematik olduğunu kanıtlanmasına örnekler yaşanıyor. Yine aynı hapishanede tutulan TKP/ML tutsaklarından **Özlem Abay** rahatsızlığı için gittiği hastanede, muayene esnasında askerin çıkmasını isteyince, doktor tarafından hakarete uğrayarak muayenesi reddedilmiş, Abay da hem Savcılığa hem de TTB'ye suç duyurusunda bulunmuştu. (H. Merkezi)

Tekirdağ'dan hak gaspları "incileri..."

Egemenlerin "sindirme" politikası uyguladığı hapisanelerde yaşanan keyfiyet, tecrit ve ölüme mahkûmiyet doğallaştırılmaya çalışılıyor. Hapisaneler politikasının en başta hedef aldığı devrimci, demokrat ve yurtseverlerin bu durum karşısında daha etkili durabilmesi için, bu konudaki duyarlılığın artması gerektiği, dört duvar ardından gelen mektuplardan yansıyan en belirgin mesajdır. Bunlardan biri olan, Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nden gazetemize yollanan mektupla geçtiğimiz aylarda yaşanan hak ihlalleri belirtiliyor;

Ali Gül Akkaya isimli tutsak, 25 Mart tarihli muayenesi esnasında kelepçelerinin açılmasını isteyince, asker tarafından kelepçesi açılmayarak hapishaneye geri götürülmüştür.

Sağlık kapsamında yeni çıkarılan yasalar yüzünden, önceden hapishane bütçesinden karşılanan göznlük çerçeve ve camlarının masrafının tutsağa ödetilmeye başlanılmasının ardından, TKP/ML davası tutsaklarından **Ulvi Yalçın** ve **Oğuz Arslan** rutin göz muayenelerinin ardından masrafların kendileri karşılamak zorunda kalmıştır.

Son üç ay içerisinde 37 yayın, "örgüt propagandası, örgüt üyelerini övücü-yüceltici yazılar" barındırdığı gerekçesiyle engellenerek, tutsaklara verilmemiştir.

Tutsakların birbirleri ve avukatları ile aralarındaki yazışmalar "örgütsel" olduğu gerekçesiyle engellenmektedir.

(H. Merkezi)

10. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'ne davetlisiniz!

Dersim; yapılmak istenen barajlar, kültür sorunları, operasyonlar ve yasaklı bölgeleri, yakılan yıkılan dağları, ormanları ve bunlar yetmiyormuş gibi şimdilerde yapımları sürdürülen karakollarıyla adeta düzen tarafından işgal edilmeye çalışılmaktadır.

Ancak tüm bu yapılanlara adeta yanıt gibi Dersim ve Dersim halkının bitmek bilmez tarihine ve geleceğine sahip çıkma isteği, bilincimizde ve yaşamımızın tam orta yerinde sistemin egemen kılmaya çalıştığı tüm onursuzluklara karşı hala bir başkaldırıdır.

Böyle bir ortamda Dersim ve Dersim halkı bu yıl 10.su gerçekleştirilecek olan **"Munzur Kültür ve Doğa Festivali"**ne hazırlanmaktadır.

Dersim barajlara teslim olmayacak!

Devlet Dersim'in iradesini kıramayınca onu su ile boğmaya karar verdi.

Barajlarla; teslim alamadığı ve direnişini yok edemediği bölgeyi insansızlaştırarak, yaşanmaz hale getirerek ele geçirmeyi hedefliyor. Barajlarla Dersim'in kendi coğrafi ve iklim koşullarına has bitki çeşitliliği yok olmakla karşı karşıya kalacak. Bu bitkilerin kırk çeşidinden fazlası Dersim'e has bitkiler olma özelliği taşıyor. Yaban hayatı ise yaşanacak gelişmelerden fazlasıyla nasibini alacak. Anadolu'da ender rastlanan hayvan türleri yine bu coğrafyada yaşıyor. Ama var olan canlı

türlerinin Dersim ve çevresinde gerçekleştirilecek barajlarla kuşatmaya alınarak yok olmakla yüz yüze bırakılacağı açıktır. Doğa böyle bir yok oluşla cebelleşirken onun bir parçası olan insan, daha daraltırsak Dersim insanı kendi toprağından sürgün edilecektir. Birçok köy ve mezra boşaltılacak, merkezin ilçelerle olan bağı kesilip ardından civar illerin ilçeleri konumuna getirildikten sonra adı Dersim olan isyan diyarı, bu şekilde tarihi ve kültürel yeryüzünden silinmeye çalışılacak. Amaç bellidir; bölgede sürdürülen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin önüne bu şekilde geçmek. Dersim halkının isyancı kültürünün öncüsüyle buluşması için türlü engeller oluşturulmaya çalışılıyor. Düzen bu planla esasta Dersim'deki devrimci mücadeleyi engellemeye çalışmaktadır.

Dersim'in dört yanı karakol

Devlet, Dersim'e sefere çıkar gibi karakollar yapmaktadır. Neredeyse her adım başı karakol olan Dersim şimdilerde ise yenilerinin yapımlarıyla adeta bir hapisane kent imajı çizmektedir. Var olan karakollar yetmezmiş gibi yenileri ile halk baskı altına

"Dilimiz, kültürümüz, inancımız ve Munzur'umuzla özgürleşelim" şiarıyla gerçekleştirilecek Festivalde buluşalım!

alınmaya çalışılıyor. Genelkurmay'ın her barhar yasakladığı yaylalarla birlikte şimdi de eski ve yeni karakolların köy sınırları mayınlanarak yoksul Dersim köylüsünü köylere hapsedme çabası artmaktadır. Örneklersek,

köylülerin normal yaşamlarını sürdürdükleri köylerde dahi hayvanlarını otlatmaya çıkan ya da günlük işlerini yapmaya çalışan köylüler karakollar tarafından "uyarılmakta" aksi takdirde "operasyonlara çıkan asker tarafından vurulma" tehditleri savrulmaktadır. Gerçekleştirilen operasyonlar ise adeta Dersim'in ve köylüsünün "rutin" durumlarından biri olma özelliği taşımaktadır. Bahsettiğimiz koşullar altında emekçi köylü üretmez hale geldi. Yoksulluğa terk edilip köylerin '90'larda olduğu gibi dolaylı yollardan boşaltılma çabası hâkimdir.

Yenemiyorsan çürüt!

Ahlaki dejenerasyon, yozlaşma ve onursuzlaştırmanın, devlet açısından vazgeçilmez bir silah olduğu tüm gerçekliği ile orta yerde durmaktadır. Bunun ilk örnekleri kadınların metalaştırılıp biraşanelerde çalıştırılması, esrar vb. maddelerin yaygınlaştırılması bunlardan sadece birkaçı.

Geçtiğimiz günlerde Ovacık ve Pertek'te yaşanan taciz ve tecavüz vakaları devletin bölge halkına bakışını da yeterince anlatıyor. Son yıllarda belki de en fazla öne çıkan yönelim yozlaşma ekseninde fuhuş, uyuşturucu

madde bağımlılığı ve esrarın yaygınlaştırılması, bireylerin düşürülerek onursuzlaştırılmasıdır. Diğer tüm saldırılarla birlikte yozlaştırma ve kişiliksizleştirme politikası Dersim halkı için en büyük tehlikelerden birini oluşturmaktadır.

Dilimiz, kültürümüz, inancımız ve Munzur'umuzla özgürleşelim!

Devlet Dersim'de açıkça ikinci bir işgal hazırlığı yapmakta, saldırısını yoğunlaştırırken bunu tüm kirli hesaplar temelinde gerçekleştirmektedir.

Barajlar Dersim'i fethetmenin sadece bir ayağı iken çok fazla gündemde olmayan karakollar ve ahlaki dejenerasyon ile bu süreci bir şekilde kendi lehine tamamlama çabasıdadır. Ve açıkça ikinci '38'i yaşatmak istemektedir. Munzur Kültür ve Doğa Festivali böylesi bir koşulda gerçekleştirilmekte. Dersim kültürünün, inancının, dilinin yok olmayla karşı karşıya olduğu bir dönemde Dersim'i daha fazla sahiplenmek ve ikinci bir kıyım ve sürgüne izin vermemek çok önemlidir.

Bunun yollarından biri de bu yıl **"Dilimiz, kültürümüz, inancımız ve Munzur'umuzla özgürleşelim"** şiarı ile gerçekleştirilen festivale katılmaktan geçiyor. Herkesi dağları ve ormanlarıyla umuda kucak açan Dersim'i sahiplenmeye davet ediyoruz. **(Dersim Partizan)**

Çiğdem Yılmaz'ın anısına;

Dersim'in, yiğit, sevimli KARA KIZI!

Kısa bir süre önce Dersim'e giden bir ablamız; Çiğdem yoldaş ile olan karşılaşmasını anlatıyor;

"2 hafta önce köye gitmiştim. Akşam 21.30 sıralarında amcamın çardağı üzerinde 4-5 kişi toplanmış beraber oturuyorduk. Otururken içimden "bizim çocuklar gelse de görsem" diye düşünürken köpek havlamaları sesiyle tarlada bir hareketlilik oldu. Aşağıya doğru bakmamla onları görmem bir oldu. Yanımdaki genci dürterek, "kalk, bizim çocuklar geldi" dedim. Genç, köpekleri susturmaya gitti. Çocukları aldı, misafirleri olduğu için başka eve götürdü. Ben de çay içiyordum. Bardağı hemen bıraktım. Onların peşinden gittim. Ev sahibine "bunlar kim?" dedim. "Sizinkiler" dedi. Hemen sarılıp kucaklaştık, çok yükten kucakladılar. Hal-hatır sorduk birbirimize. Şehit düşen kadın yoldaş, "misafir misin abla?" dedi. "Evet misafirim, yakında geri döneceğim" dedim. O da "niye geri dönüyorsun abla? Tekrar gelin, buralara yerleşin, siz bize lazımsınız" dedi. "Doğru, bir tanem haklısınız. Bizim burada bir şeyimiz kalmadı" dedim. Sonra bana, "anlat, oralarda ne var ne yok?" diye sordu. İlk başta "bir şey yok" dedim. Bir daha sordu aynı soruyu. Ben de "sen neyi öğrenmek istiyorsun bir tanem? Söyle, biliyorsam söylerim" dedim. "Gazeteleri takip ediyor musun?" diye sordu. "Ediyorum" dedim. "Hangisini takip ediyorsun?" dedi. "İkisini de takip ediyorum. Öncelikle İşçi-köylü'yü takip ediyorum" dedim. Bunu söylemem üzerine çok sevindi ve "abla, biz de işçi-köylüyüz" dedi.

Biraz muhabbet ettikten sonra "siz nasılsınız?" diye sordum. "Biz de iyiyiz abla. Köylere gidiyoruz. Olan gençlerle özellikle görüşmeye çalışıyoruz" dedi. "Köylülerin size bakışı nasıl?" diye sordum. "İlk geldiğimiz zamanlar biraz zorluk çektik. Şimdi daha iyiyiz" dedi.

Kadın yoldaş çok tatlı, sevimli, güler yüzlüydü. O güzelliği hala hatırımda.

Otururken sigara içiyorlardı. Ben de, "sigara fazla içmeyin yokuşu çıkamazsınız sonra" dedim. Yoldaş, "yok abla, bir şey olmaz" dedi gülererek.

Kalkarken ev sahibinden katık istediler. Çantasını açarken parmağının kesik olduğunu fark ettim. Çantasını açmak için yardım etmek istedim. "Dur abla, ben hallederim. Parmak kesilmesi acemilğimden dolayı" dedi gülererek. Giderken vedalaştık. Sarıldık, kucaklaştık. "Bu, size gerilla selamı olsun" diyerek çıkıp gittiler.

HPG'den açıklama

ANF'den aldığımız bilgiye göre; Dersim Ovacık'ta şehit düşen iki TIKKO gerillasına ilişkin HPG Ana Karargah Komutanlığı da bir açıklama yaptı. "Dersim dağları, Munzur ve Kinem yoldaşlarıyla bir kez daha halkların ortak direnişinin sembolü haline gelmiştir" denilen açıklamada ülkenin bin askeri operasyon sahasına dönüştürüldüğüne dikkat çekilerek; "Türk ordusu ülkemizi bir askeri operasyon sahasına dönüştürerek siyasal sosyal ve

psikolojik işgal planının yanı sıra askeri işgali de gerçekleştirmeyi hedeflemektedir. Bu saldırı planıyla Türkiye'yi bir karanlığa sürükleyen bu zihniyetin karşısına çıkan tüm devrimci direniş güçlerini ezmeyi hedeflediği, demokrasiden, özgürlükten yana duruş sahibi olan tüm kesimleri ayırım gözetmeden hedeflediği yaşanan son gelişmelerden de ortaya çıkmıştır" denildi.

Binlerce askerin katıldığı ve ağır bir tekniğin kullanıldığını belirten HPG, TC ordusunun Kürt Türk demeden Türkiye'nin devrimci ve ilerici geleceğine karşı bir saldırı içinde olduğunu da vurguladığı açıklamasında, "Bu katliamda her iki Türkiyeli devrimci de Kürdistan'da direnişin kalesi olmuş Dersim dağlarında Türk ve Kürt halkına karşı yö-

neltilen gerici saldırılar karşısında halkların kardeşliği temelinde yürütülen direnişin sembolleri haline gelmişlerdir." diye belirtti.

Açıklamada ayrıca şu ifadeler kullanıldı: "Dersim dağlarının kucak açtığı bu Türkiyeli devrimci yoldaşların yürüttüğü mücadele Kürdistan özgürlük mücadelemizde tıpkı 70'lerden bu yana Türkiye'nin kurtuluşunu Kürt halkının özgürlüğüne kavuşmasında gören diğer devrimciler gibi anılacak, onların anıları, halkların kardeşliğinin ve ortak direnişinin daha fazla büyümesinin vesilesi olacaktır. Bu temelde Dersim'de yaşamlarını yitiren şehitler kervanına katılan bu devrimci yoldaşları anıyor, bu şahadetlerin Türkiye devrimci örgütleri için daha fazla mücadele etme azmine dönüşeceğine inanıyoruz.

Cumartesi anneleri: Söz verdiniz, icraat bekliyoruz!

274. hafta

274. buluşmalarında Cumartesi Anneleri yine yakınlarının akıbetini sordu ve yine failerin yakalanmasını istedi.

Cumartesi Anneleri Galatasaray Lisesi önünde her hafta düzenledikleri eylemlerinde bu kez Ankara'ya yaptıkları yürüyüş sonunda çeşitli siyasi partilerle gerçekleştirdikleri görüşmeleri kamuoyu ile paylaştı.

Çeşitli illerden düzenledikleri eylem ve etkinliklerle Ankara'da buluşan ve burada AKP, CHP ve BDP grup başkanları ile görüşen aileler taleplerini dile getirdiklerini söyledi. Kayıp yakınları gerçek bir yüzleşme ve adalet sağlanması için meclis bünyesinde kalıcı bir komisyon kurulmasını, failerini ortaya çıkarılıp yargılanmalarını, gözaltında kayıplara ilişkin soruşturma dosyalarının yeniden açılmasını toplu mezarlar ve ölüm kuyularının açılmasını, ve bilimsel esaslara uygun incelemeler yapılmasını istedi ve kendilerine söz veren yetkililerden icraat beklediklerini ifade etti.

Açıklamanın ardından **29 Mayıs 1995** tarihinde Mardin Kızıltepe'de gözaltında kaybedilen Birlik aile-

sinin öyküsü anlatıldı; **Kemal Birlik, Abdulbaki Birlik** ve dayı Zeki Abalık'tan bu tarihten sonra bir daha haber alınmadı. Birlik ailesinin yakınları yaptıkları araştırmalar sonucunda aile hakkındaki ölüm emrini Emekli Albay Hasan Atilla Uğur'un verdiği bilgisine ulaştı. 15 yıldır kayıp olan aileyi yakınları şimdi BOTAŞ kuyularında arıyor.

275. hafta

IHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon üyesi **Semra Arcan** 30 yıl önce gözaltında kaybedilen İngilizce Öğretmeni Ali Uygur'un ablası Şermin Uygur'un yazdığı mektubu okudu. Mektupta, Adana'da gözaltına alınan Uygur'un Mersin Emniyet Müdürlüğü'nde işkence sonucu öldürüldüğü, olayın görgü tanıklarının dahi dinlenmediği belirtilerek, "Hiçbir sonuç alınmadı, dosyalar yok edildi. Faşizmin işkence tezgahları bir asır değil, bin asır da geçse Ali'mizi

unutturamaz" denildi. Avrupa Sosyal Forumu'ndan uluslararası delegasyonun da destek verdiği eylem açıklamanın ardından sona erdi. **(İstanbul)**

Eğriburun Jandarma Karakolu Eylemi!

Elimize e-mail yoluyla ulaşan bir habere göre; Dersim Ovacık'ta inşa edilmekte olan **Eğriburun Jandarma Karakolu**'nun inşaatını yapmakta olan taşeron firmanın mühendisliğini üstlenen Faysal Kılıç'a ait bir araç, 7 Haziran günü TKP/ML TIKKO tarafından kaçırılıp, uygun bir alana çekildikten sonra içerisine bomba konularak imha edilmiştir. TKP/ML tarafından yapılan açıklamada "Dersim bölgesinde son süreçte artan askeri yoğunluğun kendini gösterdiği alanlardan birinin de jandarma karakolları olduğu" ve "son zamanlarda bölgede 150 civarında karakol inşa edildiği" belirtilerek mücadele çağrısında bulunmuştur.

Açıklamada bölgede uyuşturucudan fuhuşa, ajanlaştırmaya kadar birçok saldırının bu karakollar eliyle hayata geçirildiğinin altı çizilerek, eylemin bu politikaya karşı yapıldığı vurgulandı.

TKP/ML'den komünist önderin 37. ölümsüzlük yılında bombalı pankart

Elimize e-mail yoluyla ulaşan yazılı haber değeri taşıdığı için okurlarımızla paylaşıyoruz:

18 Mayıs 1973'te katledilen TKP/ML'nin kurucusu komünist önder İbrahim Kaypaklıya, 37. ölümsüzlük yıldönümünde anıldı. 21 Mayıs 2010 tarihinde Dersim Ovacık karayolu üzerinde, **"İbrahim Kaypaklıya ölümsüzdür! TKP/ML TIKKO"** yazılı bombalı pankart asılmıştır. 22 Mayıs sabah saat 08.00 civarında patlatılan bombanın ardından kolluk kuvvetlerinin herhangi yeni bir patlama ihtimaline karşı yaklaşmadığı pankart üç gün boyunca orada asılı kalmıştır.

Çömelmeye değil, sürünmeye bile vakitleri olmayacak!

Türkiye'nin iç ve dış politikalarına dair son dönemin tüm iddialı çıkışları, çetin gerçeklerle karşı karşıya kaldıkça, birer fiyaskoya dönüşüyor. Gelişmeler aynı zamanda hem içe hem de dışa dönük izlenen politikaların ne kadar çürük bir zeminde yükseldiğini de gösteriyor.

Devlet, gerçi zaten hiç vazgeçmediği/geçemeyeceği "terör", "terörist" edebiyatını bugünlerde daha bir iştahla ve manipülasyonla kullanıyor olsa da gerçekler/yaşanlar asıl teröristleri işaret etmeyi sürdürüyor.

Çocukları ellerinde taş izi var diye onlarca yıl hapse mahkum etmek, halkın seçilmiş vekil ve belediye başkanlarına yönelik gözaltı, baskı ve tutuklama terörüne mahkum etmek, dere-tepe "terörist avına" çıkmışken, köylülere kurşun yağdırmak terör değil de nedir? Hem de en yasalından terördür bu!

İç ve dış düşman yeniden ve yeniden tanımlanıyor: Sonuç hep aynı

Ulusal Hareket'in I Haziran'daki İskenderun saldırısı ile birlikte, "aktif savunma" pozisyonuna geçtiğini ilan etmesi, aslında "açılım"ın bir iddia bile olmadığını da kanıtı oldu.

Ulusal Hareketi, "aktif savunma" olarak tanımladığı sürece getiren koşullar ise aslında çok açık. "Demokratik açılım" adı altında başlatılan sürecin "Kürt açılımı" ayağı daha başından itibaren Kürt halkına dönük saldırıların kapsamının genişlemesinden başka bir anlam taşımadı. "Kürt açılımı" denilen süreç boyunca Kürtlerin bu açılımdan paylarına düşen, her alandaki saldırıların dozundaki artış oldu. Böylece, "açılımın" aslında on yıllardır sistematik olarak hayata geçirilen imha-inkar-asimilasyon politikalarının, "kendi Kürt'ünü yaratma girişimlerinin" devamı olduğu iyiden iyiye görüldü. Özellikle de Kürt halkı –hem dağdaki hem aşığıdaki- bu süreci doğru okudu ve sürecin karşısına dikilmekte tereddüt etmediler.

Karşı dikilme uzunca süre T. Kürdistanı'nda çocuk kadın, her yaştan kitlenin sokak eylemleriyle-serhildanlarla gerçekleştirildi. Bu karşı koyuşun bedeli de yine oldukça ağır oldu. Bu ağır bedel en başta da Kürt çocuklarına ödetilmeye çalışıldı. Kürtlerin demokratik alandaki sesleri, parti kapatma, Kürt vekillere davalar açma, Kürt halkının demokratik zemindeki temsilcilerine gözaltı, tutuklama vb. baskılarla kısılmak istendi. İşte Ulusal Hareketi "aktif savunma"ya getiren süreç böyle işledi/işletildi. Aslında arzulanana –hedeflenen de buydu! İç çatışmaların tırmandırılmasına bu süreçte her zamankinden daha çok ihtiyaç duyan egemen sınıflar, bunu yaratmakta da fazla zorlanmadılar aslında. Çünkü söylem, açılım olsa da tüm pratikleri çatışmaları tırmandırmaya dönüktü.

Kürt ulusal hareketinin bu kararı ve hareket tarzı, açılımı inandırıcı kılma adına yer yer kullanılmaya özen gösterilen kimi "yumuşak" üslupların da tamamen terk edil-

mesini getirdi. Konuşulan dil artık, pratikle de bütünüyle örtüşen hiçbir yanlış anlamaya yol açmayan –bu yönü bir kaygı da taşımadığı açık olan- imhanın dozu yükseltilmiş çatışmanın dilidir. Bu dil halk arasındaki karşılıkları iyice kızıştırmayın yanı sıra "iç düşman" tanımını da genişletmekte, bu genişlemeye paralel olarak "dış düşmanlar" da tekrar tekrar tanımlanmaktadır. Bu tanımlamanın içine ise en başta da komşu ülkeler son yıllarda olduğu gibi dahil edilmeye sürdürmektedir.

Bu da "komşularla sızır sorun" politikası güttüğünü iddia edenlerin bu iddialarının da gerçeklikle örtüşmediğini, "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" felsefesinin her zamanki geçerliliğini koruduğunu göstermektedir. Egemen sınıfların kendilerine eskiye ilaveten yeni düşmanlar yaratma noktasındaki "yaratıcılıkları" ise çoktandır somut olandan, yani gerçek yaşamdan uzaklaşıp sanal alemi de içine alır boyutlara ulaşmıştır.

AFC dönemlerini saymazsak, AKP hükümetinin, bugüne kadarki hükümetler arasında muhaliflere en tahammülsüz pratikleri sergileyen, özellikle de basın üzerindeki baskıları-engellemeleri en yoğun biçimde uygulamaya çalışan/uygulayan hükümet olarak da tarihe geçme ihtimalinin hayli yüksek olduğu bir gerçek. Bu baskı ve engellemelerden, "sanal alem" olarak da adlandırılan internet yayınlarının da epeyce nasibini aldığı bilinmektedir. Ancak bir internet sitesinin "Türkiye'nin düşmanı" ilan edilmesine de yine bu süreçte AKP hükümeti ile birlikte şahit olunmuştur.

Bu dönemde herşey "terör", herkes "terörist" haline getirildi. Öyle ki Diyarbakırspor maçında sahaya inen taraftarlar bile "terör örgütü" üyeliği ile yargılanmaya başladı. Düşman yaratmadaki "pes artık" dedirtecek bu zorlamaya, sanırım faşizmin Türkiye'deki fikir babalarından biri olan Hitler hayranı Nihal Atsız bile –yaşasaydı- gipta ederdi!

"Terörle mücadele" korosuna Kılıçdaroğlu katkısı

Düşmanların yeniden tanımlandığı bu sürecin şüphe yok ki artık tek dili-tek tanımı vardır. Bu da egemen sınıfların ve temsilcilerinin dillendirmek için herhangi bir vesileye bile ihtiyaç duymadıkları "terörle mücadele"dir.

"Terörle mücadele" deyince akan sular dursun istenmektedir.

Psikolojik-askeri-ekonomik-politik-sosyal, tüm alanlarda gerçekleştirilen saldırılarda artık dolambaçlı bir dile ihtiyaç duyulmamaktadır. "Terörle mücadele" korosunda, arka sıralarda gizlenme ihtiyacı duymadan, açık açık ön saflarda dizilenlerin sayısı-kapsamı da artmaktadır. Ancak bu vesile ile maskesi erken düşenler de bulunmaktadır.

Değişim vaatleri ve "halkçı" söylemleri bu süreçte –bir kez daha- bir tezat oluşturacak biçimde MYK'yı emek düşmanlığı, tescilli işveren vb. kişilerle doldurmasıyla da açığa çıkan CHP'nin "çiçeği burnunda", "halkçı" genel başkanı Kemal Kılıçdaroğlu da, bu maskesi erken düşenlerden biridir –iyi ki de öyledir!

Kürt ulusal sorununa ve de Kürt halkının taleplerini dikkate alacak, adil bir çözüme "mesafeli" durduğu daha başından itibaren dikkatlerden kaçmayan Kılıçdaroğlu, söz konusu "terörle mücadele" adı altındaki imha saldırıları olunca, bir anda adeta şahin kesilmiştir. Cumhurbaşkanı A. Gül başta olmak üzere egemen sınıfların devlet-hükümet katındaki kimi yetkililerine-temsilcilerine daha yoğun saldırı anlamına gelen "aktif olma" çağrısı, bu günlerde en çok da Kılıçdaroğlu'ndan gelmektedir.

CHP'nin değişim iddiaları ile girdiği süreçte emekçi yığınlar değil ama, egemen sınıflara ve bağlı oldukları güçlere bir alternatif olduğu-olabileceği de yine bugünlerde iyice netleşmiştir. Kılıçdaroğlu'nun AB temsilcileri ile yaptığı görüşmede bunlardan "tam not" alması, bu güçlerin AKP'ye alternatif arayışını hayli ciddiye aldıklarını da gözler önüne sermiştir. CHP'nin kimlere hizmete soyunduğunu da...

Devlet, gerçi zaten hiç vazgeçmediği/geçemeyeceği "terör", "terörist" edebiyatını bugünlerde daha bir iştahla ve manipülasyonla kullanıyor olsa da gerçekler/yaşananlar asıl teröristleri işaret etmeyi sürdürüyor.

Değil çömelleme, sürünmeye vakit bulamayacaklar!

11 Eylül saldırıları sonrasında, ezilen halklara-uluslara dönük topyekun saldırının adı olan "terörle mücadele" konsepti, -küresel ekonomik-siyasal krizin devam ettiği bu dönemde de hala sadece ülkenin değil, emperyalist sermaye ve temsilcilerinin saldırılarında da başlıca konsept olmayı sürdürmektedir. Bu konsept, "açılım" vb. kı-lıflarla maskelenmeye çalışılsa da bunu uzun süre devam ettirebilmek mümkün olmamıştır. Gerek işçi ve emekçilerin kendilerine dönük saldırılar karşısında giderek artan sayıda gerçekleştirdikleri grev vb. direnişler gerekse Kürt halkının saldırılar karşısında kendi temsilcilerinin muhatap alınması talebini de içeren direnişleri, "açılım"ın söylemde bile kalamamasını beraberinde getirmiş, dolambaçlı söylem terk edilerek, doğrudan "terörle mücadele" diline dönmüştür. Kürt Ulusal Hareketi cephesindeki gelişmeler, Kürt halkının muhatap alınma, ancak kendi seçtikleri temsilcilerinin muhatap alınması, ısrarlarını artan biçimde koruduklarını somut göstergesidir. 99 Kürt belediyesinin özerklik çalışmaları da aynı muhatap alınma ısrarının sonucudur.

Asker cenazeleri üzerinden ırkçı-şoven kışkırtmaların tırmandırıldığı, 90'ların başında olduğu gibi, Özel Harekat'a dönük yeni hazırlıkların ve OHAL çağrılarının yapıldığı bu tehlikeli çatışma süreci en iyi özetleyen gelişmelerin nihai akıbetine de adeta ışık tutan resmi ise, yine sürecin mimarlarından Erdoğan (ve mahiyetindeki Başbuğ vd.) verdi. Bunları Gediktepe'de siperde çömelmiş olarak gösteren resim adeta ileride değil çömelmeye, sürünmeye bile vakit bulamayıp kaçacak delik arayacakları günlere gönderme yapar nitelikteydi. Ayrıca o günlerin çok uzakta olmadığına da!

Sevgili okuyucular; bir MGK toplantısı daha sona ermiş bulunmaktadır!

Operasyonların, asker cenazelerinin arttığı bir sürecin gölgesinde devlet "zirvesi" (TC Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Başbakan R. T. Erdoğan, Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ, kurul üyesi bakanlar, kuvvet komutanları, MİT Müsteşarı Hakan Fidan ve Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarı Muammer Güler) her sene düzenlenen Milli Güvenlik Kurulu (MGK) toplantısında bir araya geldi. Geldiler de ne mi oldu?

"Terörle mücadelenin; güvenlik, diplomatik, ekonomik, sosyal ve psikolojik tüm boyutlarının ayrıntılı bir şekilde değerlendirildiği, alınmış ve alınacak çok yönlü ilave tedbirler üzerinde durulduğu" bu toplantı, esasen, Kürt ulusal meselesinde gelinen noktada yukarıda da belirtildiği gibi çok çeşitli alanlardan yapılacak saldırı politikalarının planlandığı bir toplantı oldu yine! Hükümet, "açılımında" geldiği acizden kurtuluşu için, orduya daha çok sırtını dayamışken yaptığı bu toplantıdan "yaralarına merhem" olacağına inandığı kararların altına imza attı.

MGK Karar No-1: SANSÜR

"Halkımızın tahrikler karşısında devletine her şart altında göstermeye devam ettiği güven, sabır, metanet ve sergilediği sağduyu ile basın ve

yayın organlarının bilgilendirme görevlerinin icrasında taşıdıkları rol ve sorumluluğu" konusu üzerine öneme(!) duruldu. (Devlet, kendine ve sorumlu olduğu sömürücü sınıfa karşı gelişen her hareketlilikte özellikle medya üzerine tekrar tekrar politika üretirken, bununla da muhalif sesleri kısmayı, arada bir koyduğu kurallarından çıkan burjuva basınına "ince ayar çekmeyi" ve topluma enjekte etmeyi hedefler elbette! Bu, "altın kural"dır!)

Bu kararın alınmasının ardından burjuva basınla bir toplantı düzenleyen İçişleri Bakanı

ve RTÜK Genel Müdürü basının "kulaklarını çekti" ve bundan sonraki süreç ile ilgili brifing verdi. "Terör örgütünün en büyük amacı propaganda yapmaktır. Basınının bu konuda daha duyarlı davranmasını istiyoruz" diye açıklamaya yapan bakan Atalay, bundan sonra birçok çatışma haberinin, gerilla karşısındaki acizliklerinin gözlerden ırak olması için çaba harca-yacaklarını sinyali verdi!

Bu karar ve ardından yapılan toplantıdan, tecrübelerimize dayanarak edindiğimiz diğer sonuç ise toplantıların arkasından hemen

başlatılan ve bundan sonraki süreçte de artacak olan sansürlemedir. Ülkemiz "demokrasi"sinin gereğidir bu durum!

MGK Karar No-2: Daha fazla katliam için "Özel Harekat Timi"

Çatışmaların artması ile birlikte daha fazla dillendirilen, "er orduyu yerine profesyonelleştirilen –yani katilleştirilen- ordu" istemi elbette MGK'nın en önemli konularındandı. Sayıları Haziran ayında açılan 1000 kişilik kontenjan ile birlikte 6 bin 450'yi bulan ve yıl sonuna kadar da sayılarının artırılması planlanan Özel Harekatçıların, kararın alınmasının hemen ardından bölgeye hareket ettirilmesi. '90'lı yıllarda kanlı cinayetler, katliamlar yapan ÖHT, işbaşı yapmakta gecikmedi. Gerillalara dönük operasyonların yanı sıra Erzincan'da bir evde sıkıştırılan iki kişinin katledilmesi ile bundan sonraki süreçte ne denli canileşeceğini ilan etti bile! Irak Kürdistanı sınırında konuşlandırılacakların tamamının ÖHT'den oluşacak olması sınır ötesi operasyon tehdidini büyütmeyle kalmayıp, bölgede yaşayan Kürt halkının canını da malını da kendi elinde bir nevi "rehin" gördüğünün altını bir kez daha çizmiş oldu.

MGK Karar No-3: Daha çok bağımlılık daha çok uşaklık

Toplantıda; her ne kadar Gazze olayı üzerinden İsrail'e baskı uygulanması gerektiği gündeme getirilebile, 4 Heron'un (insansız savaş uçağı) alınacağını ve ABD ile Irak Kürdistanı'ndan alınacak istihbaratın artırılmasının da karar altına alındığı toplantı, emperyalist ve Siyonist katillere göbekten bağımlılığın gelişmesi "temennileri" ile sona erdi! Bu arada, bizden duymuş olun; MİT'in bu süreçte etkinliğinin artırılması yani daha fazla devreye sokulması da gündemdeydi!

Ne bu kanlı kararlar ne "profesyonel" katiller ne Heronlar ulusal hareketin tasfiye edemeyecektir. Daha önce de hem ÖHT hem de Hizb-i Kontra devreye konulmuştu, peki o zaman ne oldu? TC'nin elinde zaten 6 tane Heron vardı, 4 tane gelse neye yarayacak ki?

Tüm bunlar bir yandan ırkçı duygularla zehirlenen özellikle Türk halkının kendilerine yönelik tepkisini yatıştırmayı hedeflerken bir yandan da emperyalistlerin bölge politikalarına hizmet edecektir. Bizim açımızdan önemli olan saldırılar karşısında Kürt halkının yanında yer almanın, devrimcilik açısından omuzuma yüklediği sorumluluğa uygun politikalar üretilebilir.

Ölümü, ölmeyi beklemek nasıl bir şey, bilir misiniz?

Merdiven altı denilen yerlerde çalışan kot kumlama işçileri, ciğerlerine yerleşen kum tozları sonucu slikozis hastalığına yakalanarak ölümü bekliyorlar... Ama sessizce değil. Hastalıktan kısılmış da olsa seslerini duyurmak için Ankara'daydılar...

Kotları ağartan, hayatları karartan kot kumlama atölyeleri için ne kadar yasaklandı denilse de aynı yöntem devam ediyor, kot kumlama işçileri ölümü bekliyor. Ölümüne kadar yakın ve soluğunu ensesinde hissederek beklemek farklı bir duygudur. Bu durumu, **ölümün insana işkencesi** olarak adlandırırsak yanlış olmaz. Kot kumlama işçilerinin ölümü yanı başında hissederek verdikleri onurlu mücadeleleri merdiven altı atölyelerinde yaşanan katliamları yer altından söküüp gün ışığına çıkardı. İşçilerin onurlu mücadelesi Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda yapılan oturma eylemi ile devam etti. Sosyal güvenlik haklarından hastalıkları oranında yararlanma taleplerini dile getirmek için başlattıkları eylemi bizler de **İşçi-köylü** gazetesi olarak ziyaret etmek ve onlarla bir röportaj gerçekleştirdik.

Yılmaz Kartal, Batman, 30 yaş, 2002-2005 yılları arasında çalıştı. 2008'de hastalandı.

- Nerede, ne kadar süredir çalışıyorsunuz?

- Ben İstanbul'dan geldim. Ben de kot işçisiyim, mağdurum. Yaklaşık üç sene, çok ilkel ko-

şullarda çalıştım. Bu koşullar nedeniyle sağlığımla kaybettik. Tabii bu işin sorumlusu bellidir. En büyük sorumluluk görevini ihmal eden yetkililerindir. Zamanında iş yerleri denetlenmedi. Bu durum çok önemli sağlık sorunlarına yol açtı. Biz bugün Ankara'dayız. Biz buraya işçi sınıfı olarak, mağdur edilmiş, slikozis hastalığına yakalanmış işçiler olarak geldik. Hasta halimizle ve kolların ayağına kadar gelmiş bulunuyoruz. Burada şov yapmak amaçlı bulunmuyoruz, hakkımızı istiyoruz. Mağduruz, geçinmiyoruz, çalışmıyoruz bu durumda. Devletin bu saatten sonra sesimizi duymasını bekliyoruz.

- Çalışma koşullarından bahsedebilir misiniz?

- Çalışma koşullarımız çok ilkel şartlardı. İki metre karelik odalarda, toz içinde çalışıyorduk. Sırtımızdan çok büyük paralar kazanıldı. Bizim çalıştığımız işyerleri vergi ödüyordu. Ruhsatları, elektrikleri, suları her şeyi vardı ama denetleme hiçbir şekilde söz konusu olmuyordu. Bu denetimsizlik bir sürü cana mal oldu. Daha iki gün önce bir arkadaşımız öldü, bir tanesi hastalandı

İstanbul'a götürüldü. Hepimizin ses sorunları var çünkü hepimizin akciğerleri iflas etmiş durumda.

- Günde kaç saat çalışıyordunuz?

- 08:00-20:00 arası 12 saat çalışıyorduk. Hafta sonları mesai oluyordu, iş çok yoğun olduğu için. İşe girerken sigortanın yapılacağını söylemişlerdi ama yapılmadı. İşveren sırtımızdan çok büyük para kazandı. Ben Star Tekstil Kumlama'da çalışıyordum. Bugün işyeri hiçbir hak alamayalım diye ismini değiştirmiş. "Çağdaş sinema" olmuş adı. Bu sebeple muhatap şirketi bulamıyoruz. Yetkililer topu taca atıyorlar. Bizim onları bulmamız gerektiğini söylüyorlar.

- Peki bu süreçte sendikalaşma, örgütlenme gelişti mi? Bir sendikaya üye olmayı vs. düşünmüyor musunuz?

- Bize destek veren sendikalar var ama çok yetersiz. Daha fazla kamuoyu oluşturulmalı, destek daha da artmalı diye düşünüyoruz. Ancak bu şekilde kazanabiliriz. Sendikalaşmak istiyoruz. Örgütlenmek çok önemli çünkü. Henüz bu noktada bir gelişme yaşanmadı ama biz önemli olduğunu düşünüyoruz.

- İşe girerken bu hastalık konusunda bilgi sahibi miydiniz, böyle bir riskin olduğunu biliyor muydunuz? Slikozis hastalığının yaşamınıza etkisi nasıl oluyor?

- İlk olarak yaklaşık her gün bir arkadaşımızı kaybettik için psikolojik olarak çok kötü durumdayız. Biz aslında sıranın bize gelmesini bekliyoruz. Yavaş yavaş ölüyoruz. Bizim hastalığımız sürdürülerek öldürüyor ve biz her gün bu gerçekle yaşıyoruz.

Bu hastalığı hiç duymamıştım. Bilesem, mil-yarlar verseler yine de çalışmazdım bu koşullarda. Ben köyden geldim, çalışmak zorundaydım. Sağlığımı kaybedeceğimi bilesem bu işte çalışmazdım ama koşullar bizi çok zor şartlarda bile çalışmaya zorluyordu. Ben işi bıraktıktan üç sene sonra yakalandım bu hastalığa, çünkü hastalık sonradan ortaya çıkıyor.

- Ankara'ya gelme fikri nasıl ortaya çıktı ve gelişti?

- Bizim bir komitemiz var. Komite böyle bir öneri sundu ve karar verildi, geldik. Süreç böyle gelişti. Eğer bizi hala duymuyorlarsa bir kez daha geleceğiz. O zaman elli altmış kişilik grupta değil, hasta insanları da alarak 500-600 kişiyle geleceğiz. Hasta insanların buraya gelmesi çok zor aslında. Durumları çok ağır, birçoğu oksijen tüpüne bağlı yaşıyor. Buraya gelmeleri hayatlarına mal olabilir. Bizi buna zorlamazlar umarız.

- Peki bu üç günlük oturma eyleminde talepleriniz nelerdir?

- Aslında biz bir talep üzerinde yoğunlaşmıyoruz. Diyorum ki; bize mağduriyet maaşı bağlanmasını istiyoruz. Hastalık derecelerine göre mağduriyetler belirlensin, ona göre maaşlar bağlanmasını istiyoruz. Çok kolay yapılacak bir düzenleme. Eğer eylemimiz olumlu bir sonuca ulaşmazsa daha büyük eylemler yapacağız. Hasta insanlarla buraya geleceğiz. Kazanana kadar direneceğiz.

Yılmaz Kartal'ın eşi

- Eşinizin durumunun size etkisi nasıl oluyor?

- Ben buraya eşime destek olmaya geldim. Her gün bir ölüm haberi alıyoruz. Çocuğumuzun, benim psikolojimiz alt üst olmuş durumda. Eşimin ölümünü bekliyorum. Mağduriyetlerin giderilmesini istiyorum. Taleplerin karışılmasını istiyorum. (Ankara)

ÇELMER'DE DİRENİŞ VAR!

Krizin derinleşmesiyle hak gaspları artan sınıf mücadelesinin çizgisi de gittikçe derinleşiyor. Son süreçte yürütülen sendika çalışmaları yüzünden işten atılmalar çoğalıyor. TC kanunlarında anayasal bir hak olarak görünen sendika örgütlenmeleri, sadece kağıt üzerinde bir hak olarak kalıyor. Ama günümüzde ve yıllardır şekillenmesine baktığımızda ise işten atılmalar için, sebep olarak gösteriliyor. Demokratik hakkımız denildiğinde ise işçilere iki seçenek sunuluyor. Ya bu şartları kabul edersiniz ya da işten atılırsınız!

İşçiler mücadeleyi seçtiği noktalarda ise yasalara bile onların karşısında duruyor. Bu örnekler gittikçe çoğalıyor.

Son süreçte bunlara bir yenisi daha eklendi. Çayırova, Şekerpınar'da kurulu Çelmer'de sendikalaşma nedeniyle işçiler işten atıldılar. Bunun karşısında kapı önünde direnişe geçerek mücadeleyle başlayan işçiler, kendilerini şu sözlerle ifade ediyor; "Hiçbir şekilde yılmayacak, mücadele edecek ve sonuçta kazanan bizler olacağız. Mücadele etmeden kazanım elde edilemeyeceği direnişlerden farklı alanlardan görüyor ve öğreniyoruz. Sınıf mücadelesini yükseltmek için herkesi tüm direnişleri sahiplenmeye ve direnişleri büyültmeye çağırıyoruz." (Kartal)

UPS'de sloganlar

ASF'ye (Avrupa Sosyal Forumu) katılmak üzere gelen ve Avrupa'da UPS içinde örgütlü bulunan AVR.UNI'ye bağlı TGBT/ABVV tarafından Mahmutbey'de bulunan UPS Kargo Aktarma Merkezi önündeki direnişteki işçilere destek ziyareti gerçekleştirildi. Türkiye genelinde 95 UPS işçisinin atılmasına karşın UPS işçilerinin gösterdiği direnişi selamlayan TGBT/ABVV temsilcisi Oliver Vanden, UPS direnişinin uluslararası bir direniş

Davamızın takipçisiyiz

Ocak 2010'da başlayan Marmaray direnişinin davasını 5 Temmuz'da Sirkeci Adliyesi'nde görüldü. Saat 10.00'da başlayan duruşmaya işçiler de katıldı. Duruşmada Polat İnşaat ve Gama Nurol adına hazırlanan dosyalar mahkemeye sunuldu. Sigorta primlerinin düzenli yatırılmadığını ispatlayan belgeleri SGK'nın göndermemiş olması davanın 16 Eylül'e ertelenmesine neden oldu. Duruşmanın ardından işçiler adına basına bir açıklamada bulunan Tekstil-Sen Genel Başkanı Engin Gül mücadelesinin devam ettiğini belirterek sürecin takipçisi olacaklarını söyledi. Açıklama "Marmaray işçisi direnişin simgesi" sloganları ile son buldu. (İstanbul)

daha gür çıkıyor!

olduğuna değindi. AVR UNI temsilcisi Correlia Berger ise işçilerin kararlılığını selamladı. UPS işçileri adına konuşma yapan TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk 55 gündür süren direnişin her gün coşkuyla büyüdüğünü, UPS yöneticilerinin ise bu coşku içerisinde korkudan titrediklerini belirtti. Açıklamaların ardından eylem çökilen halay ve atılan sloganlarla sona erdi. Eylemde 5 yıldır UPS'de çalışan ve şu an direnişte olan İmam Turan'ın görüşlerini aldık

- UPS direnişi uluslararası çapta bir ses getirdi. Ve devamlı olarak destek mesajları ve ziyaretleri gerçekleşiyor, bu direnişinizi nasıl etkiliyor?

- 55 gündür süren direnişimizde en büyük desteği sendikamızdan aldık. Bizleri bir gün bile yalnız bırakmadı. İşten atılan ilk ekipte ben de vardım. Sendikamız bizleri bu konuda sahiplendi. Bizler de işyerini terk etmemeye karar aldık, işten atılanların artması ile sendikamız ve

biz oturduk, grev kararı aldık. Bizlere ilk moral kaynağı sendikamızın patrona yönelik taviz vermez tavrıdır. Bu uluslararası dayanışmalar da bizlere coşku veriyor.

- Direnişteki işçiler olarak aranızdaki ilişkiler nasıl?

- Sonuçta burada kalabalığız, yaklaşık 61 kişiyiz. Doğallığında ufak tefek tartışmalar oluyor. Tabii ki bu tartışmalar o kadar önemli değil şu ana kadar direnişin geleceği ile ilgili olarak sert tartışmalar yaşanmadı. Sendika ve bizlerin kararları ortak alışı tartışmalarının önünü kesiyor. Direniş hakkında şu ana kadar bir görüş ayrılığı çıkmadı. Farklı konularda herkes farklı düşünebilir ama burada direniş söz konusu olunca herkes hemfikir.

- Bundan sonraki süreçlerde ne yapmayı düşünüyorsunuz?

- Şu an net bir şey yok ama önümüzdeki süreçte yapacağımız toplantılarda direnişi nasıl büyütebileceğimizi konuşacağız. Zaten şu an aktarma merkezindeki üye çalışmalarımız devam ediyor. Hemen hemen işçilerin yüzde 75'ini örgütledik. Bu durum patronu korkutuyor. Bu da bizlerin sloganını daha da güçleştiriyor. (İstanbul)

TEKEL İşçileri Bir Kez Daha Ankara'da, Türk-İş İse Yine İşçilerin Karşısında!

Türk-İş yönetiminin daha önce aldığı karar doğrultusunda Temmuz ayında Ankara'ya gelecek olan TEKEL işçileri 2 Temmuz tarihinde Ankara'da bulundu. 1 Nisan'daki görüntülerin tekrar yaşanmaması adına sessiz sedasız Ankara'ya gelen TEKEL işçilerini Türk-İş önünde yine polisler karşıladı. Binaya girmeye çalışan TEKEL işçilerine güvenlik görevlileri ve polis saldırdı. Birçok işçi darp edildi, bir kadın işçi beline aldığı darbeden kaynaklı kan kustu. Bu saldırılara rağmen sendika önünden ayrılmamakta kararlı olan işçiler geceyi Türk-İş'in olduğu sokakta geçirdiler. Ertesi gün başka illerden gelen işçilerin katılımı ile sayısı artan işçiler, 26 Mayıs grevi de dahil olmak üzere Haziran ve Temmuz aylarında yapılacağı açıklanan eylemlerin uygulanmamasına olan tepkilerini dile getirdiler ve "Konfederasyon yöneticilerine aldıkları kararları hatırlatmak için buradayız" dediler. Türk-İş yönetimi de yazılı bir açıklama yaparak; "1 Mayıs Taksim kürsüsüne saldıranlarla, Türk-İş bölge binalarını işgal edenlerle, Türk-İş Genel Merkezi önüne kendini zincirleme teşebbüsünde bulunan ve gece yarınları Türk-İş kapısına dayanarak, 2 Temmuz 2010 Cuma günü Türk-İş'i işgal girişiminde bulunanları aynı kişilerdir. Türk-İş, gerçek TEKEL işçisinin mücadelesine de zarar veren bu tür saldırgan girişimleri muhatap almama ve müsamaha göstermeme kararlılığını, emek hareketi adına taşıdığı sorumluluk gereği sürdürmektedir" dedi. Türk-İş'in bu tavrının emek hareketine sorumluluk gereği değil efendilerine sorumluluk gereği olduğunu söylemeye bilmiyoruz gerek var mıdır ama Türk-İş emek düşmanı yüzünü TEKEL sürecinin başından itibaren olduğu gibi bir kez daha göstermiştir.

İşçiler, 5 Temmuz günü ise Tek Gıda-İş Sendikası Genel Merkezi'ne giderek, sendika binasını işgal ettiler.

(H. Merkezi)

Çorlu'da Direniş Kazanımlarla Sürüyor...

Çorlu'daki Yeşil Kundura Fabrikası'nda çalışan ve sendikalı oldukları için işten atılan iki işçinin direnişi 40'li günlerine ulaştı. Bu süre içerisinde gözaltına alınan ve patronun baskılarıyla karşı karşıya kalan işçiler, sendikali olarak işlerine dönene kadar mücadeleye devam etmekte kararlı.

Direnişin 42. gününde Deri-İş Sendikası ile görüşerek gelişmeler hakkında bilgi aldık. Geçen süre içerisinde sendikayla görüşmeyi kabul eden patron, daha önce uyguladığı pek çok şeyden vazgeçmiş durumda.

Direnişe başlamadan önce, işçilerin lavaboya turnikeden geçerek gitmeleri ve burada geçirdikleri sürenin maaşlarından düşülmesi, molalarda içilen çayların ücretli olması, maaşların 1 ay geç yatırılması ve 2 yıllık ikramiyelerin ödenmemesi gibi uygulamalardan şimdilik geri adım atması gibi görünüyor. Patronun son dönemde sık sık sendikal faaliyete karşı olmadığını dile getirdiğini, ancak bunun sözlü kaldığı sürece bir işe yaramayacağını söyleyen Deri-İş, patronun yazılı bir protokol isteyeceklerini belirtti.

6 Temmuz tarihinde Yeşil Kundura patronu ile bir toplantı yapacaklarını ve bu toplantıya uzun zamandan beri fabrikada çalışan 2 işçinin de katılacağını söyleyen sendika yetkilileri, işçilerin toplantıda sendikali olmayan kaynaklı yaşadıkları sorunlarını anlatacaklarını ve hiçbir şekilde sendikalarından vazgeçmeyeceklerini söyleyeceklerini belirtti.

(İstanbul)

EMEĞİNİN GÜNDEMİ

"Yaşasın sınıf kardeşliği!"

İşçi ve emekçi hareketinde grev, direniş vb. eylemlerin, işten atılmaya ve taşeronlaştırılmaya karşı örgütlü veya örgütsüz tepkilerin arttığı ve egemenler cephesinden saldırıların bildik yöntemlerle hız kazandığı bir süreçten geçiyoruz. İşçi ve emekçilere yönelik saldırılardan bir tanesi de ırkçı yaklaşımlardır. Ülkemiz özgülünde mevsimlik işçiler, dünya genelinde ise göçmen işçiler üzerinden yaşanan saldırılar küçümsenecek boyutta değildir.

Son dönemde artan çatışmaların Karadeniz'de de sıçraması nedeniyle, bölgede çalışan mevsimlik Kürt tarım işçileri suçlanmış, 31 Mart'ta Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın illere gönderdiği genelgenin ardından Kürt işçilerinin Karadeniz'e alınmaması, Gürcistan'dan

işçi getirilmesi gibi konular gündeme gelmiştir. Tabii burada hedeflenen hem daha ucuz iş gücü yaratmak hem de gelişebilecek hareketliliği engellemektir.

Durum sadece ülkemiz özgülünde de değildir zaten demokrasi madalyası alan(!) ülkelerde de daha ileri boyutları yaşanmaktadır. İrkçilikteki turanma, burjuva devletin ve medyanın da desteğini alan faşist parti ve örgütlerin demagogik kampanyalarının ve kıskırtmalarının ürünü olarak görülür. Sorun daha derinlerdedir. **Sorunun temelinde, kapitalizmin yarattığı ekonomik, sosyal, kültürel eşitsizlik ve çelişkiler yatmaktadır.** Sistem yapılarından kaynaklanan kriz bu eşitsizlikleri büyütüp çelişkileri keskinleştirmenin yanında gelecek güvensizliğinin büyümesi başta olmak üzere bunlara yenilerini ekleyerek ırkçılık ve faşizmin güç toplamasının zeminini güçlendirmektedir.

Yaşam koşulları güden küçülen, her geçen gün biraz daha yoksullaşan, iş bulamayan

ya da var olanı kaybeden, iflas eden, geleceğe dair umutlarını birer birer yitiren ve güvensizleşen kitleler, kendilerini bu duruma sürükleyen sistemi sorgulamak yerine, sorumluluğu başkalarına aramaya çıktıkları ölçüde ırkçılığın etki alanına giriyorlar. Bu nedenle tarihte de faşizm ve ırkçılık, kapitalizmin yapısal krizinden ağır bir şekilde etkilenen, gittikçe artan bir ümitsizlik ve çaresizlik pençesindeki yığınlar içinde kendisine taraftar bulmuştur. Koşulları güden güne kötüleşen, "ne olacak halimiz?" belirsizliği, karamsarlığı ve güvensizliği giderek artan kitleler, kendilerinden farklı olanı, "yabancıları" düşman olarak gösterip hedefe çakan ırkçı-faşist propaganda ve demagogilerden etkilenmeye daha açık hale gelir.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler kapitalizmde bu güvensizliği her zaman yaşarlar, fakat kriz koşullarında bu fazlasıyla derinleşir. Kriz dengeleri sarsar, taşları yerinden oynatar; toplum her türlü savrulmuş açık bir hale gelir. Kriz dönemlerin-

de özellikle de küçük burjuvazi ve orta sınıflar içinde bu ayrışma eğilimi çok daha belirgin olarak kendisini gösterir. Zaten tarihte de faşizmin kitle temelini lumpen proletarya ve işsizlerle birlikte eski konuları sarsılan geniş küçük burjuva yığınlar oluşturmuştur. Bu toplumsal yasa günümüzde de işlemektedir.

Kapitalizmin yarattığı ve onun krizi tarafından derinleştirilen eşitsizlikler, çelişkiler ve toplumsal korkular -tarihsel ve güncel daha bir dizi etkenle de birleşerek- bugün de çok ciddi düşmanlıklar, ayrımcılık ve dışlama, kendisinden farklı gördüğüne karşı her türlü aşağılık saldırı halini alabiliyor. Bunlar, insanın kanını dolduracak hızda yaygınlaşıyor.

Tehlikenin farkında olmak, doğru çözümler üretebilmek ve zamanında önlem alabilmek açısından önemli. Tabii ki iş, sadece tehlikenin varlığını ve gelişini görmekle de bitmiyor. **Önemli olan, doğru ve etkili karşı tutum ve politikalarla bunun karşısına dikilmektir.** Yaban-

ci düşmanlığı ve ırkçılığın her belirtisine karşı kararlı bir tutum alınırken göçmen işçi ve emekçiler arasında da kendisini yaşadığı toplumdaki sınıf kardeşlerinden soyutlayan gettolaşma eğilimlerinin kırılması yönünde de çok yönlü ve ısrarlı bir çaba gösterilmelidir. Hangi etnik kökenden olursa olsun işçiler ve emekçiler arasında yapay düşmanlıklar sokulmasına asla izin verilmemelidir. Bu tür gerici saflaşma ve bölücü eğilimlerin karşısına ideolojik mücadelenin yanı sıra işçi sınıfının ve emeğin taleplerini bayraklaştıran bir mücadele çizgisi ve eylemlerle çıkılmalıdır. Özellikle Devrimci Demokratik Sendikal Birlik kendine bu yönde telkinde bulunarak, bilincini bu konuda aydın ve aydınlatan tutmalıdır. Anlayışımızın hakim olduğu alanlarda herhangi bir şübe yada genel merkez seçim çalışmalarında, işçi örgütlenmelerinde benzer ırkçı yaklaşımlarla karşı karşıya gelebileceğini düşünerek hazırlıklı olmalıdır. Her türden gerici saldırıya karşı "Yaşasın sınıf kardeşliği" şiarını güncel tutmalıdır.

Oyun olduğu kesin! Peki trajedi mi komedi mi?

İşçi sınıfı açısından son yıllarda dozu artarak tartışılan konuların başında güvencesiz çalıştırma ve taşeronlaştırma geliyor kuşkusuz. Kayıt dışı çalışma ciddi rakamlarda geziniyor-ken kayıtlı çalışanların durumunu ise belirlenen asgari ücretlerle tespit etmek zor değildir.

Hükümet, patron temsilcisi (TİSK) ve işçi temsilcisi (Türk-İş) bir araya gelir ve yönetmen "perde" der... Yani oyun başlamıştır! TİSK kötünün en kötüsü bir rakam atar ortaya, Türk-İş çok hiddetlenir, hatta görüşmeyi terk eder, Hükümet ülkenin içinde bulunduğu duruma göndermeler yapıp, sözde hakemlik görevini icra eder ama ne hikmetse sonuçta olanlar olur. Kötünün en kötüsü değil, kötünün kötüsü bir zam ile patronlar için komedi, işçiler için trajedi olan son belirlenir. Bu üçlünün dışında IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşlar aslında çoktan belirlemişlerdir bu sefalet zammını. Uşakları daha da düşürdülse ne ala.

Bu oyun milyonlarca emekçinin yaşamını doğrudan ilgilendirir ama işçiler ne hikmetse hiç söz hakkı olmaksızın basına yansıdığı/yansıtıldığı kadarıyla seyrederek bu filmi. Seyretmek zorundadır zira asgari ücrete yapılacak zam ile daha kaç tane simit alabileceğini hesaplamak için hazır olmalıdır. Zam rakamları o kadar küçüktür ki, kafadan yapılan bir işlemle bu hesap çok rahat yapılabilir.

İşçi sınıfı karşıtı üçlü şer ittifakı

Asgari ücreti belirleyen komisyonun işçi ve patron temsilcileri arasında hakemlik yaptığı iddia edilen hükümetin patronlara ve IMF direktifleri doğrultusunda hareket ettiğine kuşku yok elbette. Ama daha da vahim olanı işçiyi temsil ettiği söylenen sendikalar cepheye taşınmaktadır. İşçiler bu görüşmelerde sendikal alandaki en büyük konfederasyon tarafından temsil edilirler. Bu da bugün için Türk-İş'tir. Ancak bu konfederasyonun tavrını tahmin etmek hiç zor olmasa gerek. Bugüne kadar emek cephesinde yüklenmiş ihanetçi misyonu TEKELE direnişi sürecindeki tavrı en son noktayı koymuştur. Türk-İş, bu misyonu öylesine benimsemiştir ki, 2 Temmuz'da genel merkez binasına gelip yönetime görüşmek

isteyen TEKELE işçilerinin üzerine polisi salmakta tereddüt etmemiş, yaptığı ihanet açıklamasıyla da isim dahi vererek devlete ihbarda bulunmuştur. İşte böyle bir konfederasyonun işçileri temsil ettiğini söylemek, yalandan da öte bir iddiadır. Yani işçi sınıfını temsil eden ve sınıf sendikacılığı yapan bir sendika olsa dahi, 2+1 formülüyle zaten işçilerin talepleri görmezden gelinebilecekken, tamamıyla patronların ve emperyalist kuruluşların direktiflerine uygun üçlü bir yapı, işçi sınıfı düşmanı üçlü bir ittifak olduğunun altını özellikle çizmek gerekir.

Asgari ücretin yasal mevzuattaki yeri

Asgari ücret konusunda anayasada şöyle denilmekte: "Madde 55; Ücret emeğin karşılığıdır. Devlet, çalışanların yaptıkları işe uygun adaletli bir ücret elde etmeleri ve diğer sosyal yardımlardan yararlanmaları için gerekli tedbirleri alır. Asgari ücretin tespitinde ülkenin ekonomik ve sosyal durumu göz önünde bulundurulur."

"Asgari Ücret Yönetmeliği"ndeki ilgili madde ise şö-

yledir: Madde 4/d; "İşçilere normal bir çalışma günü karşılığı ödenen ve işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür gibi zorunlu ihtiyaçlarını günün fiyatları üzerinden asgari düzeyde karşılamaya yetecek ücreti,...ifade eder."

Belirlenen asgari ücretlerin elbette yukarıda belirtilen işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür gibi zorunlu ihtiyaçlarına yetmesi mümkün değildir. DİSK'in yaptığı araştırmada eğer bu maddeye uygun asgari ücret belirleniyorsa; komisyonun giderleri şu şekilde hesaplamaktadır: Aylık mutfak harcamasına 211, kiraya 192, ulaştırmaya 48, giyime 28, sağlığa 11, kültür ve eğlenceye 8, eğitime 4 TL!!!

Bu hesaba göre eş çalışmayan 2 çocuklu bir işçi günlük 7,03 TL'ye karınlarını doyurabilmek zorundadır. Oysa yine bir devlet kuruluşu olan TÜİK'in rakamlarına göre bir kişinin sağlıklı beslenebilmesi için gerekli olan gıda harcaması 7,61 TL'dir. Yani 1 kişilik gıda harcaması ile 4 kişi doymak zorundadır, asgari ücreti tespit eden komisyon göre. Yine TÜİK'e göre ortalama kira bedeli 479 TL iken asgari ücretten sadece 192 TL ayrılabilir. Bu gider için. Peki nerede yasa maddelerinde geçen adaletli ücret, hani asgari ücret günün fiyatlarına göre belirleniyordu. Kendi kurumlarının rakamları yukarıda, acaba komisyonun rakamları diklate almıyorsa, hangi fiyatlar üzerinden yapılmaktadır bu hesapları. Elbette ki sefalet içinde bir yaşamın öngördüğü fiyatlar üzerinden...

Bu sefalet ücretinin yasal zemini ise anayasa maddesindeki son cümlede yatıyor: "Asgari ücretin tespitinde ülkenin ekonomik ve sosyal durumu göz önünde bulundurulur."

Yani hükümetin komisyondaki esas işlevi de orada ortaya çıkar. Ülkenin ekonomik ve sosyal durumu hiçbir zaman işçinin bırakılmı hak ettiğini, insanca onurlu bir yaşam için gerekene uygun olmaz. İşçilerin yaşam koşulları kolayca görmezden gelinirken, ülkenin ekonomik ve sosyal durumu işçi sınıfı aleyhine her zaman göz önünde bulundurulur. Hatırlayalım: Söz konusu olan vatansa, gerisi teferruattır. Bir daha okuyalım: Söz konusu olan emperyalist sermayenin ve yerli işbirlikçilerinin çıkarı ise, işçi sınıfının sefaleti teferruat bile değildir!

Ülkenin durumu hiç mi değişmez?

Bu işçinin aleyhine olan ülkenin ekonomik ve sosyal durumu hiç değişmiyor ne hikmetse? Sahi bugünkü kriz koşulları, işçi sınıfı ve ezilenler söz konusu olduğunda hep kötü olurken, son aylarca sıkça duyulan "krizden çıkıyız", "bu-

Belirleme şekline, oluşturulan komisyona kadar saat ve işçi düşmanı bir oyundur oynanan asgari ücret tartışması. Yukarıda bahsettiğimiz 3'lü şer ittifakı dağılımdan adaletli bir asgari ücret belirlemesi mümkün olmayacaktır. Yani sıra vergi barışı vb. oyunlarla patronlar süreklilikten vergi dışında kalırken, işçinin üç kuruluş ücretinin gelir vergisi kapsamında olması adaletsizliği uçuruma dönüştüren bir faktördür. Asgari ücret üzerindeki vergiler kesinlikle sona ermelidir. Asgari ücret belirlenirken, sadece çalışan kişinin giderleri üzerinden hesaplanmalıdır, sadece çalışan kişinin giderleri üzerinden hesaplanmalıdır, sadece çalışan kişinin giderleri üzerinden hesaplanmalıdır.

nu da atlattık" söylemleri ne oluyor? Son kriz süreci öncesinde "büyüme hızıyla" gururlanan hükümet, asgari ücrete geldiğinde neden ülkenin ekonomik tablosunu siyah ağırlıklı tonlarla çiziyordu yine?

Buradan çıkartılması gereken tek sonuç var; her zaman olduğu gibi, yasalardaki hak kısıntıları bir sonraki madde, hatırlayalım aynı madde içindeki bir cümle ile elimizden alınıyor. Adaletli bir ücret belirleyeceklermiş ama ülkenin durumu elvermiyormuş!!! "Olsa, dükkan senin" edebiyatı kabacası!

İyi de, bu patronlar kulübünün hepsinin tek tek yaşam standartlarını, ettikleri kârı nasıl gizleyecekleriniz? Komprador patronlar her gün kırdıkları kâr rekorunun reklamını yapıyor, paralarını harcıyacaktıkları yer bulamadıklarında altın yiyorlar, çıplak kadın bedenleriyle servis yapılan yiyeceklerini mideye indiriyorlar. 4 kişilik bir aile için 28 TL olan giyim masrafının yanında milyarlık takılarla boy gösteriyorlar sosyete gecelerinde. Bir de bunları hiç utanmadan, sıkılmadan, yüzü kızarmadan magazin programlarının ve değerleri haberleri olarak sunuyorlar. El insaf!

Kafamız karışıyor! Ülkenin ekonomik durumunu hangi resimden okuyacağız? Parası olmadığı için hastane kapısında ölenlerin fotoğraflarından mı, aylık kuaför parası bir işçinin ücretinden fazla olanların tiksinç resimlerinden mi? İki fotoğrafı yan yana koyarak okuyalım: Bu sınıf karşıtıdır. Yaşamda bu kadar zıt iki fotoğrafın işçi sınıfının en insanca talebi olan "insanca yaşayacak ücret"i belirleme komisyonunda yan yana gelip adalet doğurması mümkün mü?

Bu sorunun yanıtını rakamlarla verelim: 1 Temmuz-31 Aralık arasında geçerli olacak olan asgari ücrete 16 yaşından büyükler için 22, 16 yaşından küçükler için 16 TL "zam" yapıldı. Öyle komisyonun böyle artış! Hesaplayabildiniz mi? 30 simit!

İşsizler ordusu büyüyor...

Egemenlerin iliklerine kadar işleyen ve küresel çapta yaşanan ekonomik kriz ile birlikte artan işsizler ordusu, durmaksızın bünyesine yeni kadroları ekliyor. İşsizliğin ne kadar yıkıcı bir hal aldığı resmi rakamlarla açıklanmaya çalışılırken Sakarya/Adapazarı'nda yaşanan sorunun en çarpıcı resmini ortaya koyuyordu. Adapazarı Orman Bölge Müdürlüğü, 26 Haziran günü 6 aylık bir süre için 38 kişilik işçi alımı yapacağını duyurdu. 38 kişilik bu geçici işçi alımı için 45 katı insan, yani 1700 kişi başvuruda bulundu. Yaşanan izdiham işsizliğin ne kadar vahim bir hal aldığı bir kez daha gösterdi. (H. Merkezi)

Koşuyolu işçisi öğrendi,

Tekel işçileri direniş sürecinin fitilini ateşleyen bir kıvılcım olmuştu. Bu direnişten birlik olunduğu zaman hiçbir kuvvetin kendilerini yenemeyeceğini ve işçi sınıfının üretimden gelen yıkıcı gücünün karşısında patronların tamamen aciz olduğunu öğrendi işçi sınıfı. Sistemin işçileri, emekçileri özelleştirmelerle, taşeronlaştırmayla ve işten atmakla tehdit ederek mağdur duruma düşürme ve kendilerine şükürcü bir anlayışla bağımlı kılma isteği tarih boyunca olduğu gibi şimdi de boşa çıkmaktadır.

Koşuyolu Kalp Hastanesi'nde işten atılmaları sonrasında işçilerin başlattığı direniş kazanımla sonuçlandı. Direnişin sonuçlanması üzerine hastanede çalışan direnişteki işçilerden olan temsilcisi ile görüştük. Ve bize yaşanan süreci kısaca anlatmasını istedik.

İşten haksız yere atıldıklarının belgelerle kanıtlandığını belirten temsilci bu süreçten nasıl etkilendiklerini ve mücadelelerinin sonuçlarını şu cümlelerle ifade etti: "Bu bir sınıf mücadelesi idi, biz bu süreçte hem bilincimiz hem de mücadelemiz sıkı sıkı sarıldık. Ve çok şey öğrendik. Sadece bununla kalmayıp sendikayı sahiplendik ve sendikadan da bizi sahiplenmesi sonucu 30 Haziran itibarı ile direnişimiz sonlandırılarak zafere ulaştık. Bu süreçte inanılmaz destek gördük. Yol-İş 1 No'lu Şube, Halkevi, kamu işçileri ve tüm demokratik kitle örgütlerinden destek aldık. Hepsine teşekkür ediyoruz.

Kapı önündeki direnişimiz sona erdi ama içeride güvenceli iş ve çalışma ortamı mücadelemiz hala devam ediyor. Şu anki kazanımımız sadece işe geri alınma sürecinin kazanımı. Elbette ki bu haklarımız bununla sınırlı değil, mücadelemiz gerekli hakların tümünü elde edene kadar devam edecek."

(Kartal)

öğreniyor

Belediye-İş, TİS'i eylemlerle kazanacak!

Belediye-İş İstanbul Şubelerinin belediyelerle yaklaşık 137 gün boyunca sürdürdüğü TİS görüşmeleri, hala anlaşma ile sonuçlanmamış değil. TİS görüşmeleri için yasal ve aralıksız sürelerinin dolması üzerine Belediye-İş İstanbul Şubeleri, 29 Haziran Salı günü binalarında bir basın açıklaması düzenledi.

Belediye-İş 1, 2 ve 5 No'lu Şube başkanları, yaklaşık 30 bin çalışanı ilgilendiren 2010-2012 TİS'in sonuçlanması için bir eylem sürecine hazırladıklarını söyledi. Belediye-İş Şubeleri, bu süreci beraber örgütlemek için çağrı yaptığı Tes-İş, Genel-İş, Hizmet-İş ve Öz Gıda-İş'ten yalnızca Tez-İş'ten olumlu yanıt aldıklarını belirtti.

Önümüzdeki süreçte, TİS imzalanmayan başta Büyükşehir olmak üzere Gaziosmanpaşa, Sultangazi, Zeytinburnu, Üsküdar belediyelerine grev kararı asacaklarını belirterek, taleplerini şöyle sıraladılar: İSPARK A.Ş.'de TİS yetkisinin tanınması, üniversite, yükseköğretim ve uzman vasfı yapılarak çalıştırılan sendika üyelerinin TİS'ten faydalanmaları, kapsam dışı bırakılmamaları, taşeron belediye işçilerinin de TİS'ten faydalanmaları.

*15 Temmuz Perşembe günü, Zeytinburnu Belediyesi önünde, 22 Temmuz Perşembe günü ise Sultangazi Belediyesi önünde saat 12.00-13.00 arasında işçilerle oturma eylemi düzenleyeceklerini söyleyen sendikalar, etkili olabilmesi için eylemlerin kitlesel geçmesine dönük çalışmalar yapacaklarını vurguladılar. (İstanbul)

İşçilerden Topbaş'a sarı kart

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan işçiler taleplerini kabul etmeyen Belediye Başkanı Kadir Topbaş'ı protesto etti.

25 Haziran günü saat 18.00'de Aksaray'da bulunan İSKİ binası önünde toplanan işçiler, buradan sloganlarla Büyükşehir Belediye binasına önüne kadar yürüdü.

İSKİ'den itibaren Taksim güzergâhındaki yolu trafikte kapatan işçiler, "Topbaş şaşırma, sabrımızı taşıma", "Ücretler eridi, sınırlar gerildi" sloganlarını haykırdı. Polis işçilerin yolu kapatmasına engel olmaya çalıştı ancak başarılı olamadı. Yaklaşık 1.500 işçi coşkulu bir şekilde sloganlar eşliğinde Büyükşehir önüne geldi. İşçiler Toplu Sözleşme Görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanmasına neden olan ve taleplerini kabul etmeyen Kadir Topbaş'a sarı kart göstererek "İnsanca yaşamak istiyoruz" sloganlarını haykırdı.

Kitle adına basın açıklamasını okuyan Belediye-İş 5 No'lu Şube Başkanı Nihat Altaş, Toplu Sözleşme Görüşmelerinin Büyükşehirde ve AKP'li belediyelerde tıkandığını, yakında grev kararı asılacağını, dört kişilik bir ailenin insanca yaşayacağı bir ücret talep ettiklerini, İSPARK'ın toplu sözleşme kapsamına alınması ve üniversite mezunlarının sendikal haklardan faydalanması konusunda da Büyükşehir'le uyuşmazlık yaşadıklarını dile getirdi.

(İstanbul)

"Taşeronlaştırma saldırısı tüm emekçilere yöneliktir!"

Hak gasplarının büyük bir rahatlıkla ve "yasallık" zemininde yaşanabilmesini sağlayan taşeronlaştırma ve güvencesizleştirme uygulamalarına karşı emekçiler cephesinden sesler yükselmeye devam ediyor.

28 Haziran'da sağlık emekçileri Ankara'da, Sağlık Bakanlığı önündeydiler. Dev-Sağlık İş

Sendikası'nın çeşitli şubeleri taşeronlaştırmaya karşı kazanılan mahkeme ve Bakanlık kararlarının uygulanması talebiyle Sağlık Bakanlığı önünde oturma eylemi gerçekleştirdiler. Sendika Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu burada yaptığı konuşmada meşru direnişlerin geliştirilmesiyle kazanılan hakların uygulanmadığını

ve idarenin kendi hukukunu bile çiğner bir aciziyet içinde olduğunu belirtti. Taşeronlaştırma ve güvencesizleştirmenin yalnız sağlık alanına değil tüm emekçilere yönelik bir saldırı olduğunu vurgulayan Çerkezoğlu'nun konuşmasının ardından sağlık emekçileri tarafından hazırlanan "Taşeron Sağlık İşçileri Bildirgesi" okundu.

DİSK ve KESK'in çeşitli şubeleri ve TTB tarafından desteklenen eylem yapılan konuşmaların ardından sonlandırıldı. (Ankara)

Dereler özgür aksın diye!

26-27 Haziran günü TMMOB Ankara İl Koordinasyonu tarafından "Çevre Direnişçileri Buluşuyor" şifarı ile bir etkinlik gerçekleştirildi. Katılımcılar emperyalist-kapitalist sistemin kâr hırsıyla yarattığı çevre katliamına, ekolojik dengenin sistemin üretim anlayışı paralelinde bozulmasına, yaşam alanlarının ve yaşamın hiçe sayıldığı düzene karşı biraraya gelerek çevre sorunlarını tartıştılar. Hidroelektrik santrallerin, nükleer enerjinin, termik santrallerin ve madencilik için ayrı başlıklar halinde tartışıldığı etkinlikte Bayram Kuzu ve Kazım Koyuncu gibi hayatını kaybeden çevre gönüllüleri de anıldı. Etkinlik "Toprağımıza suyumuzla sahip çıkıyoruz", "Derelerimiz özgür akacak", "Nükleere inat yaşam hayat" sloganlarıyla sonlandırıldı.

(Ankara)

Numarine kapı önündeki direnişi sonlandı

TEKEL, İSKİ, UPS vd. derken bunlara bir direniş daha eklendi. Gebze'de kurulu bulunan Numarine Denizcilik çalışanları Limter-İş Sendikası'na üye oldukları ve sendika çalışması yürüttükleri için işten atılan Haşim Tan ve Taner Özdemir kapı önünde direnişe geçmişlerdi. Direnişlerini 27 Haziran'da yapılan toplantılar sonucu sendika kararı ile sonlandırdılar. Ve hukuksal mücadeleye başladılar.

Sendikadan direniş ile ilgili yaptığı açıklamada, Limter-İş Başkanı Kamber Saygılı, "sendikali olmak her işçinin anayasal hakkı olmasına rağmen Numarine ortaklarından Ömer Malaz, mahkeme kararını hiç sayarak bu hakkı görmezden gelmektedir. İşçilere sendikali olmamaları için baskı uygulayan Malaz ne yöntem uygularsa uygulasa sendikal mücadelemiz başıyara ulaşacaktır" dedi. (Kartal)

Yoldaş Azad'ı kaybetmek: Gerici bir cinayet, devrimci bir yaşam

1 Temmuz günü, insan kaçırma ve soğukkanlı cinayetleriyle ünlü Andhra Pradesh Özel Tim Polisi HKP(M) Siyasi Büro üyesi ve sözcüsü Azad yoldaş ve bölgesel bir komiteden yoldaş Hem Pandey Nagpur kentinde saat 11.00 civarında Dandakarnaya bölgesinden gelmesi beklenen bir yoldaş karşılamaya gittiklerinde tutuklanmışlardı. Azad yoldaş o felaket gününde saat 10.00 civarında yoldaş Hem Pandey ile uzun bir yolculuğun ardından Nagpur'a ulaştılar. Özel bir bilgiyle hareket eden Andhra Pradesh Özel Tim Polisinin kanunsuz kiralık katilleri onları kaçırdı, muhtemelen bir helikoptere bindirdi, Maharashtra yakınlarındaki Adilabad cangıllarına götürerek orada nokta atışıyla ve soğukkanlılıkla öldürdü.

"Onun ölümüyle, Hindistan devrimci hareketi 35 yıldan fazla bir zamandır harekete hizmet eden örnek bir yoldaşını ve parlayan bir yıldızını kaybetti."

Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komite Kuzey Bölgesi Bürosu Basın Açıklaması, 3 Temmuz 2010

Bu hiçbir şekilde bir çatışma değildir!!! Bu Andhra Pradesh polislerinin soğukkanlı bir cinayettir!

Şehitlerimiz **Azad** (Cherukuri Rajkumar) ve **Hem Pandey** (Jitender) yoldaşlara kızıl selamlar!

Yoldaşlarımızın öldürülmesinin intikamını Andhra Pradesh hükümetinin haki giyimli çetelerinden alacağız.

Azad yoldaş, Hem Pandey yoldaş ile birlikte 1 Temmuz günü Nagpur'da tutuklanmışlardı.

1 Temmuz günü, insan kaçırma ve soğukkanlı cinayetleriyle ünlü Andhra Pradesh Özel Tim Polisi HKP(M) Siyasi Büro üyesi

ve sözcüsü Azad yoldaş ve bölgesel bir komiteden yoldaş Hem Pandey Nagpur kentinde saat 11.00 civarında Dandakarnaya bölgesinden gelmesi beklenen bir yoldaş karşılamaya gittiklerinde tutuklanmışlardı. Azad yoldaş o felaket gününde saat 10.00 civarında yoldaş Hem Pandey ile uzun bir yolculuğun ardından Nagpur'a ulaştılar. Özel bir bilgiyle hareket eden Andhra Pradesh Özel Tim Polisinin kanunsuz kiralık katilleri onları kaçırdı, muhtemelen bir helikoptere bindirdi, Maharashtra yakınlarındaki Adilabad cangıllarına götürerek orada nokta atışıyla ve soğukkanlılıkla öldürdü.

Bizler yoldaşlarımıza kızıl saygılarımızı sunuyor ve katillerinden intikam alacağımıza ant içiyoruz.

Azad Yoldaşın hayatı

Azad yoldaş Hindistan Komünist Partisi(Maoist)'in en değerli liderlerinden biridir. Kendisi Andhra Pradesh'in Krishna bölgesinde varlıklı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Eğitimini şu anki Vizianagaram Bölgesindeki Korukonda'da Sainik Okulunda aldı. Öğrenci hareketinin efsanevi önderi **Yoldaş Surapneni Janardhan** tarafından 1974 yılında RSU'ya getirildi.

Bölge Mühendislik Yüksekokulu'nda (Regional Engineering College) -ki o dönemde adı Radikal Mühendislik Yüksekokulu olarak anılırdı- parlak bir öğrenci olarak Kimya Mühendisliğini bitirdi ve Parti'nin direktifi doğrultusunda Vishakhapatnam'a taşındı. 1984'e kadar Andhra Pradesh'te Radikal Öğrenci Birliği'nin ikinci başkanıydı. Azad yoldaş, o dönemde Andhra'daki tüm öğrenci ajitasyonlarının ve halk hareketinin arkasındaki kişiydi. O dönemdeki Hindistan Komünist Partisi (ML) (Halk Savaşı)'nin bölge komitesi üyesi oldu.

1981'de Madras'ta (şimdiki Chennai) gerçekleştirilen Ulusal Sorun Seminerini organize etmek için Hindistan'ı baştan sona dolaştı. 1982'de Azad yoldaş Karnataka Partisi'nin kurucu üyesi oldu ve Karnataka Eyalet Komitesi sekreterliği görevini yürüttü. 1990'da gerçekleştirilen Merkez Plenum sonrasında Merkez Komitesine alındı.

1995'te Tüm Hindistan Konferansında Merkez Komite üyesi seçildi ve bundan sonra Merkez Komite ve Siyasi Büro'da hizmet verdi. 2004 yılında Hindistan Komünist Partisi(Maoist) kurulduktan sonra da bu görevlerine devam etti. Ve aynı zamanda o zamandan bu yana da Merkez Komitesi'nin sözcülüğü görevini yürüttü.

Basit yaşamı ve sıkı çalışmasıyla tanınan yoldaş; doymak bilmez okumalarıyla, koşullar üzerine yaptığı parlak analizleriyle, açık ve net söz söyleme yeteneğiyle, keskin mantığıyla ve iyi örgütlenme yetenekleriyle birçok alanda devrimci harekete geniş katkılarda bulunmuştur.

Azad yoldaş, HKP(Maoist)'in teorik yayın organları Halkın Yolu ve Halk Savaşı bültenleriyle Maoist Haber Bültenine birçok yazı yazmıştır. Sovyet emperyalizmi ve uydur rejimlerinin 1990 yılındaki çöküş olaylarının ardından hayal kırıklığına uğramış ve devrimci harekete inancını yitirmiş olan Andhra Pradesh'li entellektüellerin eleştirisini yazmıştır.

"Onun ölümüyle, Hindistan devrimci hareketi 35 yıldan fazla bir zamandır harekete hizmet eden örnek bir yoldaşını ve parlayan bir yıldızını kaybetti."

Son yolculuğuna çıkmadan önce, tanınmış bir derginin söyleşi ricası almıştı. "Şu anda seyahatte olduğumu ve soruların yanıtlarını mümkün olduğunca erken göndereceğimi" söylemişti.

Andhra Pradesh Özel İstihbarat Polisi tarafından katledilen Hem Pandey yoldaş

30 yaşında olan Hem Pandey yoldaş, Uttarakhand eyaletinin Pithoragarh kasabasının yakınlarındaki bir köyün yerlisydi. Pandey yoldaş mastur eğitimini Nainital Üniversitesinde yapmış, doktora için başvuruda

bulunmuştu. Yüksekokuldayken Tüm Hindistan Öğrenci Birliği'nin (AISA) aktif bir üyesiydi ve yavaş yavaş AISA politikalarının gerçekte devrimci olmayan karakterini görmeye başladı. Ardından önce radikal gruplara geçti ve 2001'den sonra ise Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) (Halk Savaşı)'na katıldı. Almorab bölgesindeki dağ köylerinde köylüleri örgütledi, işe ilk olarak Binsar Tapınağından çıkan sorunların da içinde bulunduğu köylülerin sayısız problemi üzerine çalışmakla başladı.

Tatlı dilli, gözlüklü, zayıf ve enerjik bir yoldaş olan Hem, bölgedeki halkın sevgisini kazandı. 2005 yılında daha önemli çalışmalarına içine girdi. Yeni görevlerini sabır ve kararlılıkla yerine getirmişti.

Yeni şeyler öğrenmeye, daha da çok okumaya olan hevesi ve düşüncelerini kaleme almaktaki gayretleri tüm devrimcilerin örnek alması gereken özellikleridir. Yoldaş çeşitli isimler altında dergilere birçok makale yazmıştı. Sivil haklar örgütlerinden Hem Pandey'in cenazesinin Haldwani, Uttarakhand eyaletindeki matem içindeki annesine verilmesi için Andhra Pradesh polisine talepte bulunmalarını rica ediyoruz. Annesi, Pandey yoldaşın hayattaki tek yakınıdır.

Andhra Pradesh Özel İstihbarat Polisi: Mossad'ın Hindistan'daki versiyonu

Parça parça Mossad tarafından eğitilen Andhra Pradesh Özel İstihbarat Bürosu, eğitimcisi Mossad'ın Hindistan'da kötü ününü elde etti. Bu büro, eyalet sınırları boyunca hareket ediyor ve insanları kaçırıp soğukkanlılıkla katliyor ancak hiçbir ceza almıyor. Tüm bunlar açıktır ki Manmohan-Sonia ve Chidambaram'ın destekleriyle olmaktadır. Bu faşist gangster çetesi sıklıkla devrimcileri öldürerek, Andhra Pradesh yüksek mahkemesinin "tüm sahte çatışmaları cinayet olarak değerlendiren" son kararıyla alay ederek tüm Hindistan'da kollarını örgütlemiştir. Eninde sonunda bu katillere devrimci kitleler tarafından hadleri bildirilecektir.

Chidambaram ellerinde Azad ve Hem Pandey yoldaşların kanı varken, hala HKP(Maoist) ile görüşmeye oturmayı mı ummaktadır?
HKP(Maoist), hiçbir zaman gerçek çatış-

malara itiraz etmemiş veya çığlık atmamıştır. Andhra Pradesh polisi her zaman olduğu gibi yalana başvurmakta, ki bu yalanlara salaklar bile inanmamaktadır. HKP(Maoist) her zaman doğrudan yanadır, halka karşı sorumludur ve her zaman gerçekleri ifade eder. Azad yoldaşın Adilabad'ın Sarkapally ormanına gitmek gibi bir programı yoktur. Azad, başka şeylerin yanı sıra, Swamy Agnivesh gibi iyi niyetli halkımızın karşılıklı ateşkes dönemleri hakkındaki somut önerilerini yoldaşlarıyla tartışmaya gitemekteydi. Yoldaş, Swamy Agnivesh'in Azad'a yazmış olduğu 26 Haziran 2010 tarihli özel mektubunu taşıyordu. **Chidambaram ellerinde Azad ve Hem Pandey yoldaşların kanı varken, hala HKP(Maoist) ile görüşmeye oturmayı mı ummaktadır?** Kendisi sürekli bizi şiddetten vazgeçmeye çağırmaktadır. Sizin desteğinizle Andhra Pradesh Polisi tarafından silahlı yoldaşlarımızı öldürerek mi? Bu, şeytanın ilahi söylemesi gibi bir şey değil mi?

Andhra Pradesh (AP) Polislerinin yalanları

Adilabad'da bir hareket ve örgüt yokken, Azad yoldaşın oraya gitmesinin gerekliliği nedir? Polisin AK47 silahı bulunduğunu söylemesi de aynı şekilde yalandır. Azad yoldaş, Hem Pandey ile birlikte saat 10.00 civarında Nagpur İstasyonunda trenden inmiş ve silahlı bir şekilde AP Özel İstihbarat Bürosu tarafından yakalanmışlardır. Hükümet kendi anayasasının 21. maddesini tanımakta mıdır? Hükümet Cenova Sözleşmesi'nin "savunmasız insanlara" zarar verilmeyeceğine dair özünü kabul etmekte midir? Bu, su katılmadık bir ikizlülük ve aldatmacıdır ki, hükümet bir yandan işkenceyi önleme yasa tasarısını imzalamakta diğer yandan polis her dakika tutukladığı insana işkence yapmaktadır. AP polisi tarafından tekrarlanan düzmece çatışma hikayesi birçok kez medyaya boca edilmiştir. Anayasa tarafından garanti altına alınan yaşama hakkı alaya alınmış ve tutuklanan kişinin 24 saat içinde ortaya çıkarılma hakkı, tutuklanan kişinin 24 saat içinde öldürülmesi ile değiştirilmiş, böylece yakınları ve sevdikleri tarafından haklarını arama fırsatı ortadan kaldırılmıştır.

Bizler sivil haklar örgütlerinden, demokratlardan, yurtseverlerden tüm ülke çapında yaşanan yargısız infaz örneği olarak bu sahte çatışmayı derinlemesine soruşturmalarını ve halk nezdinde gerçeklerin açığa çıkartılmasını rica ediyoruz.

**Ajay
Hindistan Komünist Partisi
(Maoist) sözcüsü**

Maoist önder Azad son yolculuğuna devrimci marşlar ve sloganlarla uğurlandı

Temmuz'un ilk günlerinde Hindistan devlet tarafından hunharca katledilen Maoist önder **Cherukuri Rajkumar** diğer adıyla Azad, 4 Temmuz Pazar günü Hyderabad'da toprağa verildi. Azad'ın son yolculuğuna binlerce insan uğurladı. Cenaze devrimci marşların söylenmesi ile başladı. Azad'ın kardeşi Anil Kumar devrimci yazar Vara-

vara Rao'un desteğiyle açılış konuşmasını yaptı. Açılıştan sonra kitle "Lal salam, lal salam" ve "Azad amar rahe" (Azad ölümsüzdür) sloganlarını attı. Yaklaşık iki saat süren anmada yapılan konuşmalarda cinayetin sorumlusunun devlet olduğu vurgulandı. Bir konuşmacı "katilleri uyarıyorum, eğer bu tür cinayetler devam ederlerse o zaman çok büyük bir halk hareketiyle karşı karşıya kalacaksınız" dedi.

Azad'ın naaşı morgtan alınarak önce erkek kardeşinin evine getirildi. Onlarca akraba, dost ve taraftar naaş götürülmeden önce evine gelmişti. Annesi Cherukuri Karina, kardeşler Cherukuri Suresh, Cherukuri Anil Kumar ve başka aile yakınları tabutu gözyaşlarıyla ile uğurladı. Anma slogan ve alkışlarla sona erdi.

Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesi üyesi Azad yoldaş katledildi

2 Temmuz 2010 tarihinde Andhra Pradesh polisi ve Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu (PGLA) arasında yaşanan çatışmada Adilabad bölgesinde Sarkapally vadisinde HKP (M) Merkez Komite ve Siyasi Büro üyesi **Cherukuri Rajkumar**, herkesin bildiği adıyla Azad yoldaş, yoldaş Hem Pandey ile birlikte şehit düştü. Azad yoldaş, uluslararası kamuoyunda Parti'nin ikinci temsilcisi olarak bilinen ve saygı gören bir Maoist'ti.

Burjuva haber ajanslarının verdikleri bilgiye göre, Andhra Pradesh ve Adilabad polisi Maharashtra sınırından 15 km uzaklıktaki bir köye baskın düzenlediği sırada çatışma çıktı. Köyde Maoistlerin bir toplantısı gerçekleştirilecekti. Polis, Azad yoldaşın ateş ettiği sırada öldüğünü açıkladı.

Özel İstihbarat Seksiyonundan (SIB) bir resmi temsilcisi "biz Azad'ın orada olduğunu bilmiyorduk. Baskın düzenledik çünkü orada yaklaşık 25 Maoist bulunuyordu. 1 Temmuz'u 2 Temmuz'a bağlayan gecede çatışma çıktı. Saat 3 civarında sona erdi. İki kişi silahla öldürüldü; biri Azad, diğeri henüz kimliği tespit

edilmeyen bir Maoist" dedi.

Azad'ın ölümü Hindistan'daki devrimci ve komünist hareket içerisinde büyük bir şok yarattı ve Andhra Pradesh'te kitleler tepki gösterdi. Azad ve diğer şehit düşen Maoistin cenazeleri hastanedeki morgta bekletilmektedir.

Hindistan'daki Maoist hareketin önde gelen isimlerinden Azad yoldaşın öldürülmesi, Salwa Judum ve Green Hunt gibi çeşitli isimler altında Maoistlere ve yoksul halka azgınca saldıran Hindistan devletinin katliamlarla dolu tarihine yeni bir sayfa eklenmiş oldu.

Biz Partizan olarak, Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in bu değerli şehitlerinin önünde saygıyla eğiliyoruz. HKP(M)'li kardeşlerimiz Halk Savaşı'nı yükselterek ve zafere yürüyerek Azad yoldaş ve tüm şehitlerinin hesabını soracağına olan inancımız ise sonsuzdur!

**Yaşasın enternasyonal dayanışma!
Kahrolsun yayılcı faşist Hindistan devleti!
PARTİZAN**

Emperyalistlerin krizden çıkış çarpınışları

Tarihinin en kritik zirveleri olduğu vurgulanan G8 (İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya, Japonya, Rusya, ABD, Kanada) ve G20 (G8 ülkelerine ek olarak Türkiye, Arjantin, Avusturya, Brezilya, Çin, Endonezya, Hindistan, Meksika, Güney Kore, Güney Afrika, Suudi Arabistan ve AB) zirveleri, emperyalistler arasındaki çelişkilerin çeşitli konularda dış vuruşları ve binlerce insanın yer aldığı, yüzlerce protestoyu gösterenler arasında sona erdi.

25 Haziran günü Kanada'nın Toronto kentini yakınlarındaki Moskova kentinde gerçekleştirilen G8 Zirvesi'nin de, bundan hemen sonra 25-26 Haziran tarihlerinde Toronto'da yapılan G20 Zirvesi'nin de ana teması "krizden çıkış" yolları idi.

Aslında hiçbir işlevi olmayan ya da tek işlevi G8'de alınan kararların daha geniş bir birliklikte onaylanarak "meşrulaştırılması" olan G20'nin kaderi "krizlerle" çizilmiş dense yanlış olmayacak!

Zira Asya krizinin ardından 1999 yılında oluşturulan G20, tam da bu krizin yarattığı öfke ve tepkileri yumuşatma, ortadan kaldırma hedefindeydi. Asya krizinin yarattığı oluşum, bugün de tüm dünyayı etkisi altında tutan ekonomik

krizle baş etmenin yollarını arıyor(!) Son zirveye göz atacak olursak, özellikle Amerika Birleşik Devletleri ve başta Almanya'nın çektiği Avrupa ülkeleriyle arasında somutlanan anlaşmazlığın zirveye damgasını vurduğunu söylemek yanlış olmasa gerek. Her ne kadar

krizden birlikte çıkılacağı teraneleri okunsa da, gerçeklerin hiç de böyle olmadığını emperyalist-kapitalizmin doğasını bilen herkes görebilir.

ABD başta Almanya olmak üzere dış fazla veren ülkelerin kamusal alanda genişlemeyi sürdürmesini ihracatını kısmasını isterken, Almanya ise tam tersi bir hareket tarzıyla kamu harcamalarını kısmakta, kemeri sıkıya devam etmekte gayet kararlı bir şekilde ilerliyor.

ABD'nin krize karşı tasarruf önlemleri paketlerinin büyüme yavaşlayacağını iddia ederken, karşı taraf ise paketlerle tekeli sermayenin korunması gerektiğini savunuyor.

G20 zirvesinden dünyanın yoksulları için beklenti içinde olanlar ise bir kez daha hayal kırıklığına uğradı. Yoksullara sağlık için 3,9 milyar dolar yardım yapılacağı zirve sonunda açıklandı. Oysa sadece zirvenin düzenlenmesi için 2 milyar dolar para harcanmıştı. Bu paranın içinde 938 milyon dolar ise sadece zirvenin güvenliği için ayrılmıştı.

Zirvenin gündemlerinden biri de işsizlikti.

Krizin başlangıcından bu yana kayıtlı işsizlik rakamları 34 milyona ulaşmışken bu konuda da tek bir sonuç çıkmadı elbette. Krizin yaratıcıları olanların işsizlik sorununu çözmelerinin imkansızlığını sadece niyetlere bağlamak ise sınıf işbirlikçiliğinin son noktalarından biridir. Nitekim bunu açık açık talep eden kesimlerin varlığı hiç de azımsanmayacak boyuttadır. Bu büyük bir aldatmacadır. Ekonomik krizin hızını kestiği yalan-

ları/manipülasyonları eşliğinde "krize çare arayan" ekonominin devlerinin bu toplantıları aynı zamanda bir itiraf niteliğindedir. Geçtiğimiz yıl Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Ban Ki Moon kriz üzerine söyledikleri ve emperyalistlerin korkularının ifadesi olarak okunabilecek sözler bugün de geçerlidir. Ne demişti genel sekreter: "Finansal kriz olarak başlayan şey küresel ekonomik krize dönüştü, daha kötüsünün olmasından korkuyorum. Gittikçe artan sosyal huzursuzluğun, büyük bir siyasi krize yol açmasından, sonrasında da güçsüzleşen hükümetlerin ve liderleri ile geleceklere dair umutlarını kaybetmiş kızgın halkların ortaya çıkmasından endişe ediyorum. Dünya genelinde bir iyileşme sağlayamazsak insanlığın gelişimi noktasında korkunç bir felakete karşılaşacağız. Batan bankalarla batan ülkeler arasında ince bir çizgi var. Bu çizgiyi geçince başımıza geleceklere sorumlusu biz olacağız."

Evet kızgın halkların ortaya çıkması ve iktidarlara yönelmesi korkunç bir felaket olacaktır. Ancak Ban Ki Moon'un söylediği gibi insanlığın gelişimi açısından değil, emperyalist kapitalist sistem açısından yaşanacak bu felaket!

EVRENSEL BAKIŞ

Siyonizm ve işgal edilmiş topraklar

Siyonizmin Filistin'i işgal düşüncesinin kökenleri ilk Yahudi toplumunun oluşumuna dek gider. Ancak pratiğe geçme zeminin 19. yüzyıldan sonra kapitalizmle birlikte gelişen ulus-devlet anlayışıyla buldu. Siyonizm, adını eski Süleyman tapınağı bulunduğu varsayılan Sion Dağı'na dönme düşüncesinden alsa da Yahudi toplumunun bir yurt özleminden ya da etmeninden çok yayılcı, ırkçı, dinsel yönü keskin olan ideolojik ve politik bir olgudur.

Yahudiler, dünyanın birçok ülkesinde yaşayan, buldukları coğrafyaların, ekonomik ve sosyal hayatında etkili olan bir toplum olma özelliği taşıyordu. Baskı ve kıyıma uğramalarındaki esas neden budur. Ortaçağ Avrupası'nda yaratılan dinsel atmosfer ile birlikte Yahudilere dönük artan baskı; ağır vergi yükleri, kovuşturmalar ve Yahudi kırımları ile devam etti.

Yahudilerin ekonomik hayattaki etkinliğinin politik yaşamda yansısını bulmaması üst sınıftan Yahudilerde bağımsız bir ülke isteğini tazelemiş, sürekli baskı ve katliamlarla korku ve tedirginlik içinde olan Yahudi ulusunu 19. yüzyılda gelişen ulusçuluk akımının da yardımıyla kolayca etkisi altına almıştır. Bunu 1881'de Rus çarının öldürülmesi sonrasında Rusya'da artan Yahudi katliamları hızlandırmıştır. Bu tarihten sonra Siyonizm ile ilgili gelişmeleri ise şöyle özetleyebiliriz: Siyonizmin babası olarak bilinen Theodor Herzl'in 1896'da yayınlanan Der Judenstaat (Yahudi Devleti) adlı kitabındaki savunulan görüşleri üzerinden yükselen "1. Dünya Siyonist Kongresi" İsviçre'nin Basel kentinde 29-31 Ağustos 1897 tarihinde yapıldı. Kongreyle birlikte Dünya Siyonist Örgütü kuruldu. Yahudilerin seçilmiş bir halk ve evrensel bir ulus olduğu tezlerinin işlendiği bu kongrede Sion Dağı'na geri dönülerek "Büyük İsrail'in yeniden inşası" kararına bağlanmıştı. Siyonizmin Filistin'i işgal stratejisiyle bağlantılı olarak 1901'de toplanan 5. Siyonist Kongrede Filistin'de toprak satın almak için ulusal Yahudi Fonu kuruldu.

Siyonist İsrail devletinin kuruluşuna başlangıçta en büyük desteği bölgedeki çıkarlarını güvence altına almak isteyen İngiliz emperyalizminin olduğunu biliyoruz. Siyonistler "yurt özlemlerini" ancak dönemin etkili emperyalist güçlerin çıkarlarına ters düşmeden, onların desteğini alarak hayata geçirebileceklerinin farkındaydılar. Buldukları ülkelerde önemli konularda bulunan kişi ya da gruplarla sürekli temas halindeydiler. Bu dönemde en dikkat çekici çalışmalardan biri İngiliz yanlısı Siyonist dr. Weizmann'ın İngiliz hükümetine sunmak üzere yazdığı Siyonizmin stratejisini temellendirdiği mektuptu.

Bu mektuptaki görüşler İngiliz hükümetinden destek aldı ve 2 Kasım 1917'de Balfour Bildirgesi'ni yayımlayarak Yahudilere ulusal Siyonist bir yurt sözü verdi. Bu bildirgeye Filistinli Araplardan yükselen protesto seslerini İngilizler tutmayacağı sözler vererek dindirmeyi başardı. (Sonuç itibarıyla Filistin'de 2 Kasım ulusal yas günü haline geldi) İngilizler 1925'te Araplarla bir anlaşma yapmıştı. Buna göre Araplar Türklere karşı İngilizlere destek verecek, karşılığında İngilizler bölgede yeni bir Arap devleti kurulmasının önünü açacaklardı.

Balfour Bildirgesi ile aynı tarihlerde Rusya'da gerçekleştirilen Bolşevik devrimine karşı verilen mücadelede Rusya Yahudilerini yanına çekebileceğini düşünen İngilizler Siyonistlere olan desteğini daha da artırdı. Bu arada İngiliz ve Fransızlar yaptıkları Sykes-Picot adlı gizli anlaşmayla bölgeyi aralarında paylaşmış, Filistin İngilizlere bırakılmıştı. 1922'de artık Filistin, İngiliz mandası altına girmiş bir sömürgeydi. Bu gelişmelerle birlikte bir yandan da Filistin'e Yahudi göçü sistemli bir şekilde sürüyordu. Bizzat İngiliz ordusunun eğittiği Haganah gibi Siyonist militarist örgütlerin Arap halkına yönelik saldırı ve cinayetleri Siyonist Yahudilerin Kudüs'teki kutsal mekanları ele geçirme girişimleri, Arap halkıyla Siyonistler arasında ciddi çatışmalara neden oldu. 1929'dan sonra bu topraklarda Siyonist işgal ve terörün artışıyla birlikte Filistin halkının direnişinin yükselişine, genel grevlere ve isyanlara tanık oluruz. 1936'da başlayan İzzettin El Kassam liderliğindeki genel grevin 1939'a kadar süren ayaklanmaya dönüşmesi buna verilecek en iyi örneklerden biridir. Direnişin bastırılıp önder kadroların katliyle birlikte büyük yara alması, Siyonist işgalcilere devletleşme yolunda önemli bir hareket alanı açmıştır. 17 Mayıs 1939'da İngilizler çözüm adına; 1939-1944 yılları arasında Filistin'e kabul edilecek Yahudi sayısını 74 binle sınırlamayı ve 10 yıl içinde Filistin'e halkın sadece % 30'u Yahudilerden oluşacak özerk bir devlet olacağı planını dayattı. Siyonistlerin özerklikten ötesini istediği açıktı. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı da onların bu isteğine ulaşması için iyi bir zemin yarattı. Nazilerin yaptığı Yahudi soykırımının ardından ABD'nin teşvikiyle Filistin'e bir göç dalgası yaşandı. Filistinli Araplarla Siyonistler arasında şiddetli çatışmalar yaşandı. Bölge kaynakları bir kazan haline alırken 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında emperyalistler arası değişmeye başlayan dengelerle birlikte İngiltere'nin bölgede etkisi azaldı. İngiltere bölme planıyla birlikte Filistin'i 1947'de Birleşmiş Milletler'e devretti. BM'nin 1947'de aldığı kararla Filistin; Arap ve Yahudiler arasında bölündü. 1948'de İngilizler kontrolleri altında tuttukları bölgelerden çekilip yerlerini Yahudilere bıraktılar. Filistin'de 1922'de 84 bin kişi olan Yahudi nüfusu ABD'nin açık desteğiyle kurulduğu 1948'e gelindiğinde 650 bini bulmuştu. Filistinli Arapların ise bu dönemdeki nüfusu 1.300.000'di. Buna rağmen BM kararıyla Filistin topraklarının % 55'i Yahudilere verildi.

İsrail devleti değişen dengelerle birlikte ABD'nin Jandarması olarak Ortadoğu'da katliamlarla, ablukalarla, savaşlarla Filistinlilere yaşama hakkı tanımayarak yayılımı-ışgalini sürdürmektedir. İsrail'in saldırılarına, yayılmacılığına karşı çıkmak ve Filistin direnişini desteklemek tüm devrimciler için zorunluluktur.

Almanya'dan yeni ırkçı fikirler

"Göçmenlerin zekâ testine tabi tutulmasını savunuyorum. Bu konuyu tartışmamamız gerekir."

Göçmenler için gün geçtikçe saldırıların arttığı Avrupa ülkelerinde birbirinden ırkçı fikirler yarışıyor. İşte son inci, yukarıda alındı yaptığımız cümlelerin sahibi Almanya Hıristiyan Demokrat Birlik Partisi (CDU) Berlin İşçileri Politika Sözcüsü Peter Trapp'a ait. Trapp bu sözleriyle göçmenlerin "zekâ testine" tabi tutulmasını istedi. Trapp'ın "ayrımçı" davrandığını söyleyen muhalefet politikacıları ise akıl testi isteyen Trapp'ın "akıldan zoru olduğunu" ima etti.

Almanya Hükümet Sözcüsü Yardımcısı Christoph Steegmans, bir açıklama yaparak, "Göçmenlerin aptal olduğunu var saymak, ayrımcılıktır. Önerinin kendisi içinde pek akıl barındırmıyor" dedi.

Sosyal Demokrat Parti (SPD) Genel Başkan Yardımcısı ve Berlin Eyaleti Başbakanı Klaus Wowereit ise konuya ilişkin düşüncelerini şu sözlerle ifade etti:

"Toplumumuzdaki insanların değerini, şüpheli zekâ testleri ile ölçmek isteyen anlayış ayrımcı ve aşağılayıcıdır"

Alman Sosyal Birlik Partisi (CSU) Avrupa Grubu Başkanı Markus Ferber Trapp'a destek çıkan isimlerden biri. Kanada'da da "göçmenlere bu tür zekâ testleri uygulandığını" savunan Ferber, "Kanada bu konuda daha da ileride; göçmen çocukların zekâ testinde göçmen olmayan çocuklardan daha yüksek puan alması şartı aranıyor. Aile birleşimi gibi insani sebepler daha fazla göç nedeni sayılmaz" diye konuştu.

Çin'de işçi sınıfının uyanışı

Çin sadece ekonomik süper güç olması anlamında değil, ayrıca işçi sınıfının ve kur emekçilerinin direnişleri bakımından da dikkat çekmeye devam edecek bir ülke.

Tüm dünya yaşanan krizin etkisinde. Ülkeler ekonomik krizin üstesinden gelebilmek için tüm yükü çalışanlara ve emekçilere yüklemekte. Diğer taraftan ise ülke ekonomileri resesyona girerek, küçülmeye başlamakta. Bu tablo içinde kendini "kızıl" bir renge büründürerek farklı görünen tek ülke ise Çin. Dünyanın gelişmiş ekonomileri ciddi oranda gerilerken, Çin bu süreçten belki de en az etkilenen ülke durumunda. Ekonomisi en çok büyüyen ülke. Tam bir yabancı sermaye cenneti. Ve bunun da tek bir açıklaması var; ucuz iş gücü. Orta çağ düzeninde çalışan Çin işçi sınıfı, tüm zenginliklerin de tek yaratıcısı durumunda.

Fakat son zamanlarda gelişen işçi grevleri sermaye cennetinde bazı şeylerin değişmeye başladığını gösteriyor. Sendikaların devlet tarafından kontrol edildiği ve işçi sınıfının çıkarlarından ziyade millisermayenin çıkarlarını savundukları koşullarda çalışanlar kendi iradeleri ile direnişe geçmekte. Honda otomobil şirketinde çalışan işçiler 17 Mayıs'ta toplu sözleşme hakkı için greve gittiler. Uzun süre taleplere yanıt vermeyen şirket sonunda masaya oturmak zorunda kaldı. İşçiler anlaşmalarında % 35'lik artış sağlayarak önemli bir kazanım elde ettiler. Diğer bir grevde ise işçiler Honda'ya yedek parça sağlayan Beijing Xingyu şirketine geri adım attırarak maaşla-

rına ilk aşamada % 15'lik, ikinci aşamada ise % 10'luk zam yapılmasını sağladılar. Amerikan gıda şirketi KFC'de ise işçiler toplu sözleşme hakkını kazanarak, aylıklarına 200 Yuan (25 Euro) zam yapılmasını sağladılar. Ki Çin'de asgari ücret 1000 Yuan'ı geçmemekte.

Diğer bir otomobil devi olan Toyota da işçi direnişlerinden dolayı üretimde sorunlarla karşılaşmakta. Ağır şartlarda çalışan Çinlilerin sayısı 130 milyon dolaylarında. Ve bunların hepsi de kırsal alandan göç etmek zorunda kalan insanlar. İnsanlık dışı koşullara dayanmayan pek çok işçi direniş dışında intihar yolunu da seçmekte. Foxcon şirketinde olduğu gibi. Bu şirket aralarında Sony, Microsoft, Nintendo, Intel, Nokia, Apple gibi elektronik şirketlerinin tedarikçisi yapmakta. Son yaşanan intiharlar çalışanların karanlık dünyasını yeniden ülkenin gündemine sokmuştu. Ancak, Honda, KFC vb. şirketlerdeki direnişler işçilere yeni bir yol göstermekte. İntiharı değil, direnişi ve mücadeleyi çözüm olarak sunmakta. Öyle görünüyor ki, Çin sadece ekonomik süper güç olması anlamında değil, ayrıca işçi sınıfının ve kur emekçilerinin direnişleri bakımından da dikkat çekmeye devam edecek bir ülke.

Kaynak: Elefterotipia gazetesi, Yunanistan (Yunanistan'dan bir İK okuru)

BERLİN'DE SOKAĞA TAŞAN ÖFKE SELİ

12 Haziran'da, Berlin'de, "Krizin faturasını biz ödemeyeceğiz" sloganı altında kitlesel bir yürüyüş yapıldı. Saat 12.00'de bir saatlik bir mitingle Rote Rathaus'da başlayan miting, saat 13.00'te Ver.di vb. örgüt ve sendikaların önderliğinde yürüyüşe başladı; birkaç saatlik bir Berlin turundan sonra yeniden başladığı yere geri dönerek son buldu yürüyüş.

Bizim de ATİF ve İLPS olarak katıldığımız yürüyüşe katılan kitle sayısı 20 binin üzerindeydi. Bizler iki pankartımız ve bolca flamlarımızla yerimizi aldık.

Yürüyüşün başlamasından kısa süre sonra Antifa ve diğer Alman sol örgütlerin kurduğu Siyah Blok'u polisler adeta çepçevre kuşattılar. Ve bu durum tüm yürüyüş boyunca sürüp gitti. (Berlin ATİF faaliyetçileri)

Yunanistan'da genel grev!

Avrupa'yı saran grev zincirine Yunanistan da bir kez daha katıldı. Fransa, İtalya vb. Avrupa ülkelerinde baş gösteren grevlerden sonra Yunanistan'da işçi sendikaları konfederasyonu ile memur sendikaları

konfederasyonu GSEE ve ADEDİ 29 Haziran Salı günü genel greve giderek, mecliste görüşülmeye başlanan yeni sosyal güvenlik yasa tasarısını protesto ettiler.

Greve; devlet daireleri, demir yolu çalışanları, sağlık emekçileri, gazete ve basın emekçileri, belediye çalışanları ile özel sektör çalışanları katıldı. Yaklaşık 20 Bin kişinin katıldığı miting saat 11.00'de Pedion Arios Meydanı'nda başladı. Bazı şubeler hariç sendikalar az katılım gösterdiler. Yaklaşık iki yüz metre ileride ise devrimci parti ve grupların kortejleri toplandı. YKP(M-L)-Yunanistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) ve Sınıf Yürüyüşü (Taksiki Poria) kortejleri kitleselliği ile dikkat çeker-

ken bu alan en kitlesel alındı. Yapılan konuşmaların ardından kitle meclise doğru yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş boyunca; "Sosyal Güvenlikten Elinizi Çekin", "Sosyal Güvenlik ne Pazarlık Edilir ne de Diyalog", "AB Emperyalistlerin Yuvasıdır, Halkların Değil", "Hırsız Olan Halk Değil Meclistekiler", "AB-İMF Ülkemizden Defol" sloganları sıklıkla atılarak saldırılar protesto edildi. Kitle meclise ulaşması ile burada uzun süre beklendi. Fakat polis hiçbir gerekçe yokken, kitleye gaz bombası ve biber gazı ile saldırdı. Birçok kişi atılan gazdan etkilendi. Kitle dağılmayarak yürüyüşü Omonia Meydanı'na kadar sürdürdü. Buraya ulaşılmasıyla da eylem sona erdirildi.

Eylemler ülkenin diğer şehirlerinde de yapılarak tasarı protesto edildi. Yunanistan "Komünist" Partisi ve ona bağlı sendikal örgütlenme olan PAME'de ayrı olarak eylemler gerçekleştirildi. 27 Haziran Pazartesi günü ise Devlet Elektrik İşletmesi (DEİ) çalışanları saldırıları protesto etmek için kurumun Atina'da bulunan merkez binasını işgal ettiler.

(Yunanistan'dan bir İK okuru)

Çukurova toprakları bereketlidir yoldaş!

Dostuna yarasını gösterir gibi

Bir salkım söğüde su verir gibi

Öyle içten

Öyle derin

Türkü söylemek, küfretmek

Çukurova yiğidine mahsustur

-Ahmed Arif-

Ne kadar militan olunur? Bunun bir sınırı yoktu onda! O, yaşamı dolu dolu seven bir Çukurova yiğidiydi. Yaşar Kemal'in dediği gibi "ışıl ışıl, yağlı parlayan bereketli topraklarda" büyümüş, bir güzel insandı, amansız bir savaşıydı. O; polisin ve sivil faşist çetelerin korkulu rüyası; Elaziz için devrimci militan **Gavur Ali**, Xozat (Hozat) için **Nurettin Güler**, Adana için en önde bulunan devrimci militan **Ramazan Ceviz!** Nam-ı diğer **Deniz**.

Adıyaman doğumlu, Çukurovalı yağız Kürt Ramo, sınıf mücadelesi ile küçük yaşlarda tanışır ve ufak-tefek görüntüsünün altında dev gibi bir yürek taşıdığı kısa sürede kanıtlanır. Daha 15 yaşlarında, kendi inisiyatifleriyle bir faşisti cezalandırır, "cahillik" bu ya: Eyleminin ardından kısa bir süre gezer ve sonra evine döner! Ve -onun deyimiyle- "faşolar", evinde pusu kurmuş, kendisini beklemektedir. Ama karşısında Ramo'yu gören düşman, onun faşisti cezalandırılan kişi olduğuna ihtimal vermediğinden, kolundan tutar ve evden dışarı atar. Bu olayı, hep o güzel kahkahasıyla anlatır Ramo yoldaş.

Bir tek **Zeynep Anası** vardır Ramo'nun, babasız büyü. İşçi annesine derin bir saygı ve sevgi besler Ramo. Adana'nın çiçekli şalvarlısı Zeynep Ana da çok bağlıdır ona. Hiçbir zaman yalnız bırakmaz onu. Hapishane süreçlerinde sürekli ziyaretçisi- dir oğlunun. Ama Ramo'yu korkutur onun bu bağlılığı... "**Bana bir şey olursa ne yapar bilemem**" der sık sık! Ama aynı zamanda annesine olan sevgisi halkına olan sevgisiyle bütün olduğu için mücadelesini büyütür bu duygu onun.

Küçük yaşlarda girdiği müca-

delede, önce safını TİKB'den yana belirlemiş olan Ramo, defalarca hapishaneye girer, ismi "görünce vurulacaklar" listesinde yer alır, hatta hakkında idam kararı verilir. O da tüm bunlara inat kavgasını ve militanlığını daha da büyütür, hapishaneden firar eder ve ölüm ilanları ile dalga geçmesine eylemlerine devam eder.

'80 AFC'si tüm karanlığı ile bastır- sa da halkın üzerine, Ramo için bu dönem yalnızca daha fazla militanlık olur. '79'da yakalanarak hapishaneye girer ve '80'de ise bulunduğu cezaevinden firar eder. İçinde bulunduğu TİKB'yi sorgulamaya başlayan Ramo, bir süre daha burada faaliyet gösterse de, birkaç yıl sonra TKP/ML'ye katılır. Sınıf mücadelesinde belirlediği bu saf- ta da kısa sürede militanlığı ile öne çıkar, kendisini TİKB içerisinde iken ta- niyan ve seven birçok yoldaşının gözbebeği olur.

Gözü kara bir Çukurova yiğidi Ra- mo, pratiklerini bilen, militanlığını du- yanların gördüğünde şaşkınlıkla "tüm bunları yapan bu çocuk mu?" diyebile- ceği kadar ufak tefek görünümü idi. Düşmanlarına karşı ne kadar militan ve dik bir duruşu varsa, yoldaşlık, dostluk ilişkilerinde de öylesi bir mili- tan sevgisi vardı. Çukurova'nın o ken- dine has dolu dolu kahkahaları, Ramo yoldaşa eksik olmaz. Tartışmalarında seviyeli bir duruşu vardır. Kafasına bir şey yatmadığında ya da karşındakinin bir çelişmesini yakaladığında o ka- hkahalarından biri koyuverir yalnızca, ama yine de lafını kesmez karşısinda- kinin... Dinler.

Ramo, Kaypaklı'nın militanlığı- dır partide. İşkencede çözümlerin, itirafçılaşacak kadar düşmenin, yıldı- lığın, korkunun, kaçışın yoğun yaşan- dığı bu darbe döneminde dik durma- nın ve inatla düşman üzerine yürüme- nin adı olur Ramo...

İşkencede çözülür yoldaşlarından biri. İsim verir, buluşma yerini ve sa-

atini söyler düşmana... Düşman, iş- kencede düşürdüğü kalenin bir duva- rını "içten fethetmek" için televizyon- lara, radyolara çıkarır bu kişiyi ve ora- lardan çağrı yaptırır. Herkes şok için- dedir, kötü etkiler bu olay militanları- ... Ama bu durumun yıkamadığı ve yoldaşlarına da cesaret veren Ramo vardır.

Partide sağ çizginin önderlik/egemenlik sağladığı, kadroların büyükle- hirlerde, hatta yurtdışına giderek ko- runabileceği, "barışçıl" bir dönem ge- çirmek gerektiği anlayışlarının yoğun olduğu bir dönemde; buna karşı müca- dele eden Kazım Çeliklerin izinden gider Ramo! Bulunduğu bölgede bu çizgide mücadele yürütür.

Selimiye, Metris, Adana, Mersin, Ceyhan hapishanelerinde yatan Ramo yoldaş, çözülün kişi sonucu girdiği da- vasından idam cezası alır. Ama birkaç sene sonra çıkan "anti-terör yasasıyla" tahliye olur, kaldığı yerden devam eder mücadeleye.

Ardarda katliamlar, yargısız infaz- lar, gözaltında kayıplar artmaktadır gi- derek. **19 Temmuz 1992...** Bir haber gelir, İstanbul Maltepe'den. İçinde **Hasan Demir, Nurgülmez Yaşar ve Ramazan Ceviz**'in bulunduğu ev düşman tarafından kuşatılır ve katle- dilirler. Ve yiğit, militan Ramo'nun üzerinden 30 adet kurşun yarası çı- kar. Düşman, korkulu rüyası Ramo'ya kinlerini onu ayak topuğundan bile kurşunlayarak, boynunu ve kolunu kı- rarak gösterir.

Hasan Demir yoldaş Bursa'ya, Nurgülmez Yaşar yoldaş İstanbul'a de- fnedilir. Ramo da memleketi Adana'ya götürülür ve Çukurova'nın "ışıl ışıl, yağlı parlayan bereketli topraklarına" tohum olur. Maltepe Katliamı olarak bilinen bu olay, TMGLB güçleri tara- fından molotoflu saldırılarla protesto edilir.

buradaki çalışmalara aktif olarak katılır. 17 Tem- muz 1993 tarihinde geçirdiği bir trafik kazası ile aramızdan ayrılır.

M. Tahsin Budak; 21 Aralık 1957 yılında İs- kenderun'da Arap milliyetine mensup bir ailenin çocuğu olarak doğan Tahsin Budak lise yıllarında tanıştı Partizanlarla.12 Eylül'den sonraki yıllarda işçi olarak Almanya'ya gider. Burada da yüreği Partizanlardır. Arap kod adlı Tahsin Budak, 21 Temmuz 1995'te yurda dönmek üzere yola çıktığı- nda geçirdi trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Murat Deniz; Tokat'ın Turhal ilçesine bağlı Yaylacık Dağı Tekmezar kırsalında 10 Temmuz 2001 tarihinde düşman güçleri ile gerillalar arasın- da çıkan çatışmada Murat Deniz şehit düştü.1972 yılında Kırklareli'nin Vize ilçesi Hasboğa köyünde doğan Deniz Boşnak milliyetindedi. İstanbul Üni- versitesi Hukuk Fakültesi'nde okurken DABK içinde örgütlendi. Darbeciliğe, kaçıklığa, tasfiyecili- ğe karşı tavır aldı. Deniz bir devrimci için en ağır sınavlardan geçti. Ajan olduğu iddiası ile karalan- mak istenmesine karşın hiçbir zaman partisine ve devrime olan inancını kaybetmemiş, alıkonulmuş olduğu halde birçok çatışmada düşmana gereken tavır göstermiştir.

Tuncay Bali; Malatya doğumlu Tuncay Bali İstanbul Hukuk Fakültesi'nde öğrenim gördüğü sı- ralarda tanıştı devrimci düşüncelerle. Zeytinbur- nu'nda demokratik kitle örgütleri içinde faaliyet yürüttü.16 Temmuz 1977 tarihinde Zeytinburnu'n da Orhan Çam adlı bir sivil faşist tarafından öldür- lüldü.

Erol Doğan; Kars Göle doğumlu Erol Do- ğan, faaliyet yürütürken 24 Temmuz 1977 tarihinde Zeytinburnu'nda Veli Can Oduncu adlı bir sivil faşist tarafından katledildi.

Paşa Soyul; 18 Temmuz 1980'de Alman- ya'da geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Maltepe katliamı

Hasanpaşa'da katledilen yoldaşlarının daha ka- nı kurumadan bir yıl sonra bu kez devletin yargı- sız infaz timleri 19 Temmuz 1992 tarihinde Kartal Maltepe'de Hasan Demir, Nurgülmez Yaşar ve Ra- mazan Ceviz katlettiler.

Hasan Demir; Bursa Yenişehir doğumlu olan Hasan Demir (Ünal) ilk olarak gençlik alanın- da örgütlenmişti.

Nurgülmez Yaşar; 1969'da Kars'ın Selim kaza- sının Baykara köyünde doğan Yaşar, anne tarafın- dan Çerkez'dir. Küçüklüğünden beri devrimcilerle iç içe olan Nurgülmez, Güllü'de halk oyunları dersi verdiği süreçte örgütlü mücadeleye başla- dı.1991 yılında profesyonel faaliyete katıldı. Halkla iletişim kurmakta sıkıntı yaşamayan Nurgülmez, bu özelliği ile yoldaşlarının arasında dikkat çekiyordu.

Hasan Güllünay; 1963 yılında Erzincan ilinin Kemah ilçesinde dünyaya gelen Hasan Güllünay (Fuat) küçük yaşta İstanbul'a gelerek çalışmaya başladı. Çalışkanlığı, dürüstlüğü ile çevresinde se- vilen bir kişiydi. 1978'de Partizanlarla tanışarak mücadeleye atılır. 1980 AFC'si ile kopan bağı 1983'te yeniden kurar. 1987 yılında şehir gerillası faaliyetine başlar. 20 Temmuz 1992'de gözaltına alınır. Aynı günlerde gözaltında olana Erol Çam adlı şahsın Hasan Güllünay'ı Gayrettepe'de gördü- ğüne dair açıklamalar yapmasına rağmen gözaltın-

da olduğu kabul edilmez ve "Gözaltında Kayıp"la- rın ilklerinden biri olarak ölümsüzlüğe.

Emre Bilgin; Temmuz 1992'de İstanbul'da Emre Bilgin'in de içinde bulunduğu araç durdurul- ur. Emre Bilgin ateş ederek çatışmaya başlar. Esenyalı Mahallesi Vatan Caddesi Dere Sk. 18 no'lu evin önünde devam eden çatışmada üstün- deki kimliği ve parayı yakar. Yaralanır ve yarasın- dan akan kanla duvara umudun adını yazar. Bulun- duğu yere girmeye çalışan bir polisi vurarak silahına el koyar ve çatışmaya devam eder. "**Sizden al- dığım silahla size karşı savaşıyorum**" diyerek düşmanla alay eder. Düşman Emre Bilgin'i kurşun- layarak katleder.

1962 İstanbul doğumlu olan Emre Bilgin, '80 öncesinde başladığı mücadelesinde direnişi ile bay- raklaşır.

Mehmet Ali Çakıroğlu; 1966 yılında Ma- raş'ın Elbistan ilçesinde orta halli bir ailenin çocu- ğu olarak dünyaya gelen M. Ali Çakıroğlu bir yan- dan çalışıp bir yandan okuyarak üniversiteye girdi. Kısa sürede öğrenci gençliğini önderi haline geldi. **Yeni Demokrasi** Ankara temsilcisi de yapan Ça- kıroğlu, defalarca gözaltına alındı, işkenceden geçi- rildi. Tavrı netti. Düşmanı ininde bozguna uğrattı. Kısa denecek bir ömürde arkasında davasına, par- tisine ve halkına büyük katkılar bırakarak aramız- dan ayrıldı. Çakıroğlu 13 Temmuz 1993 tarihinde bomba imalı sırasında yaşanan bir kazada yarala- nır. Eve gelen polisler onu bir saatten fazla bekletir. Daha sonra kaldırıldığı SSK Göztepe Hastane- si'nde şehit düşer.

Mustafa Kalkan; 1958 yılında Dersim Ho- zat Kırnik (Buzlupınar) köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Mustafa Kalkan (Muhtar), 1977'de Partizanlarla bağ kurdu. Lise- den sonra bölgede yarı-profesyonel olarak faaliyet yürüttü. 1982 yılında gözaltına alınarak tutuklandı. Hapishaneden firar ederek gerilla birliklerine ka- tıldı. Mustafa Kalkan; fedakâr, çalışkan ve özverili oluşuyla dikkat çekiyordu. Bir takım özgül duru- mundan dolayı yurtdışına çıkan Mustafa Kalkan,

PUSULA

Gelişmenin teminatı militan pratiktir

Devrim ve sosyalizm mücadelesinde kazanılan her mev- zi, elde edilen her başarı, faaliyetçilerin davaya olan inanç- larını daha da pekiştirir. İleri kitleleri örgüte daha da yakın- laştırır. Yakın çeperinin de örgütlü bir pozisyon almasını kolaylaştırır. **Çünkü başarı, coşku ve heyecan demektir.** Coşkunun ve heyecanın olduğu her yerde cesaret ve fedakarlık, zorluklara karşı savaşımında kararlılık bir yaşam tarzı haline gelir.

Tersi durumda yani dünyada devrimci dalganın geriledi- ği, yenilgi ve başarısızlıkların belirgin bir hal aldığı dönem- lerde devrimci saflarda, ileri kitleler içinde umutsuzluk, de- mokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesine karşı kayıtsızlık giderek yoğunlaşır. Elbetteki böylesi süreçlerde de emekçilerin önemli bir bölümü sömürücü egemen güçlere karşı hoşnutsuzdur. Ama aynı zamanda devrimci çağrılara karşı da kayıtsız. Kitlelerin kayıtsızlığı, tek tek ülkelerde ka- zanılan devrimci mevzilerin kaybı ya da siyasal iktidar müca- delesi perspektifinden uzaklaşmaları devrimci militanları tarihsel sorumlulukları karşısındaki duruşlarını da olumsuz yönde etkiler. Böylesi dönemlerde egemen sınıfların emekçilere karşı yürüttüğü kapsamlı saldırılara karşı direniş mevzilerinin çoğalmaması dışı bir kavganın ya- şanmamasının başka bir açıklaması olamaz. Tabii ki baskıların direnişlere yol açacağı söylemi genel bir doğrudur. Ni- hai olarak da kaçınılmazdır. Ama şu da bir gerçektir ki; baskılar, bazı dönemler indirilmiş, hak alma bilinci yok edilmiş, verilenle yetinen, itaatkar, kaderci yaşam tarzıyla uyuşturulmuş toplumlar da yaratır.

Bu şekilleniş kırılmak, hakim sınıfların geniş emekçi yığın- lara gyırdıkları bu kaderci, umutsuz gömleği paramparça etmek ancak sınıfsal bir yaklaşım ve savaşımla mümkün ola- bilir. Bunu yapacak olan da sınıf bilinçli proletaryanın öncü örgütüdür. Eğer bu örgütün özneli sürecin yaratmış ol- duğu olumsuz tablodan önemli derecede etkilenmişlerse - ki bu bir ölçüde kaçınılmazdır- işte o zaman faaliyetçilerinin görev ve sorumluluklarının ağırlığı daha da artar. Çünkü hem taşıdıkları zaafarla hem de yüz yüze kaldıkları saldırı- larla mücadele etmek zorundadırlar. Elbetteki böylesi sü- reçlerde geçici de olsa düşman, sağlamış olduğu üstünlüğü- ne dayanarak tam bir **psikolojik savaş** içine girer. Yürü- tülen bu psikolojik savaş kitleleri de etkiler.

Bu olumsuz durumu tersine çevirmenin ilk adımı kadro ve militanlardaki **kazanma bilincini geliştirmek, moral ve motivasyonu ileri bir düzeye çıkarmaktır.** Yani umutsuzluk ve karamsarlık psikolojisinin dağıtılması, kaybe- dilen özgüvenin yeniden kazandırılmasıdır. Ve tüm bunlar da ancak **devrimci bir savaşla** mümkündür. Devrim iste- minde samimi olan herkesin şu gerçeği görmesi gerekir: Kitlelerin devrimcilere duyduğu güvensizliğin giderilmesi, sarsılan devrimci otoritenin yeniden sağlanması ancak ve ancak savaşçı ve militan bir pratikle olur. Bu devrimci pratik sağlanmadan kitleleri örgütlemek zordur. Çünkü kitle- ler somut sorunlarının çözümü için ortaya konulan **irade- nin kararlılığına göre** tutum belirler. Eğer ortada güçlü bir çözüm iradesi görürlerse, yapılan çağrılara yanıt verme- de, özverili davranmada ve davayı sahiplenmede tereddüt etmezler.

İçinden geçmekte olduğumuz sürecin olumsuzluklarını tersine çevirmek için her faaliyetçi bedel ödeme ve ödet- me çizgisini bir yaşam tarzı haline getirmek zorundadır. Bu çizgiyi yaşam tarzı haline getiren hiçbir militan başarısızlık- lara, yenilgilere teslim olmaz. Çünkü haklılığından ve kazan- ma bilincinden asla tereddüde düşmez. **Bu çizgiyi yaşam tarzı haline getiren** militan çalışmalarda yığın ve karam- sar söylemler duymayı sevmez. Her fırsatta devrimci iyim- serliğini ve yaratıcılığını kullanır. Bugün önüne çıkan engel- leri aşma, ileri düzeyde inisiyatif alma, güçlü bir iradeye sa- hip olma, sürecin sorunlarına yanıt olacak militanlarda aranması gereken özelliklerdir.

Bu özellikleri asgari düzeyde içselleştirmeyen bir militan savaşma cüretinden yoksun olur. Bu soruna dair gazetemi- zin 25 Haziran tarihli sayısında yayımlanan gerilla röportaj- larında da bazı aktarmalar yaparak değerlendirmelerimize devam etmek istiyoruz. "Burada nasıl bir savaşçı sorusuna cevap vermek gerekiyor. Bu aslında militan bir kişilik yarat- ma sorunudur. Bir savaşçıda olması gereken en önemli özelliklerden birisi saldırı ruhuna sahip olmasıdır. Zafere kilitlenen, cesur, hesap soran, her gün düşmanı nasıl yok edeceğini düşünen, düşmanın saldırılarına karşı uyanık ve tedbirli, kolay pes etmeyen, en zor koşullarda bile ne yap- cağını bilen ve düşmanı vurmak için her an fırsat kollayan savaşçı kişilikler yaratmalıyız."

Sonuç olarak; tüm olumsuz koşullara rağmen haklı bir davanın savunucusu olduğuna inanmak, bedel ödemede cü- retli davranmanın temel taşlarını örür. Bu inançlı tutum tüm gerilliklerin, başarısızlıkların karşısında dik durmanın da teminatıdır.

VEDAT AYDIN

O, SERHILDAN ATEŞİNDE YAŞIYOR!

'90'lı yıllar denildiğinde bu ülkede akla ilk gelen faili "meçhul" cinayetler olur. Ulusal mücadelenin ülkedeki ve özellikle bölgedeki yükselişi ile birlikte harekete geçen kontrgerilla hareketi bu yıllar içerisinde toplumun birçok kesimine vahşice saldırarak katleddikten bundan en çok etkilenen Kürt ulusu olmuştur. İşte bu faili "meçhul" cinayetlerin bir anlamda miladidir **Vedat Aydın**'in katledilmesi. Kürt ulusunun imha ve inkâra karşı baş kaldırmasıyla birlikte, bu mücadelenin öne çıkan unsurlarını yok etmeyi önüne koyan egemenler özde Kürt halkına, genelde ise tüm işçi ve emekçilere gözdağı vermek amacıyla ilk hedef olarak seçtiler Vedat Aydın'ı. Peki kimdi Vedat Aydın?

İlk olarak 12 Eylül AFC'si ile tutuklanıp 4 yıl hapis yatan Aydın, tahliye olduktan sonra bölgedeki hareketin örgütlenmesi doğrultusunda çalışmalar yürüttü. Mücadelenin şiddetlenmesi ve halk üzerindeki baskıların artması üzerine bir grup Kürt aydını ile birlikte İnsan Hakları Derneği'ni kur-

mak için çalışma başlattı. 1990 yılında İHD Diyarbakır Şubesi Yönetim Kurulu'na seçildi. Bu süre içinde defalarca gözaltına alındı. 28 Ekim 1990 tarihinde İHD Genel Kurulu'nda konuşmasını Kürtçe yaptığı için tutuklandı. Duruşmada Türkçe konuşmayı reddetti. Birkaç ay sonra tahliye olan Aydın, 1990 yılı sonlarında İHD Diyarbakır Şubesi Başkanlığı'na, sonrasında ise 1991 yılı Haziran ayında yapılan Halkın Emek Partisi (HEP) Diyarbakır İl Kongresi'nde İl Başkanlığı'na seçildi. Bölgedeki hareketin örgütlenmesi noktasında önemli bir yerde duran Aydın'ın katledilmesi bu nedenle önemliydi.

5 Temmuz 1991 gecesi saat 23.45'te polis tarafından evinden alınan Aydın, yoğun işkencelerden sonra katledildi. Aydın'ın ailesi ve HEP'in; Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü, OHAL Diyarbakır Valiliği, Devlet Güvenlik Mahkemesi Başsavcılığı, Diyarbakır Savcılığı ve Merkez Jandarma Komutanlığı'na yaptıkları başvurular, "**Vedat Aydın'dan haberdar değiliz**" cevabıyla sonuçsuz kaldı. 7 Temmuz günü Ergani Maden yolu üzerinde bir ceset bulundu. Kafatası parçalanmış ve vücudunda 8 kurşun deliği bulunan ceset, birkaç saat içinde defnedildi. Olayı duyan Sabah gazetesi muhabiri Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'nü arayarak, kimliksiz bir ceset bulunduğunu ve kayıtlarında kayıp kişinin olup olmadığını sordu. Ancak Emniyet Müdürlüğü yetkilileri kayıtlarda kayıp bir ismin bulunmadığını söylediler. OHAL Valisi 8 Temmuz'da bir açıklama yaparak, cesedin Vedat Aydın'a ait olduğunu açıkladı.

Sonrasında Emniyet'e giderek şikâyetinde bulunan Vedat Aydın'ın eşi Şükran Aydın, emniyet yetkilileri tarafından tehdit edildi. O dönemi anlatan Şükran Aydın; "*Eşimin ölümü ile ilgili şikâyetçi olduğumuzda ifade için emniyete gittim ve burada 9 buçuk saat sorguya çektiler. İfademizi Susurluk kazasında ölen Hüseyin Kocadağ aldı. Soruşturmayı o yürütüyordu. Eşimi devletin öldürdüğünü söyledim. Tehdit ettiler. İfadeni değiştirmeseni de ortadan kaldırdınz' diyorlardı; ama değiştirmedim*" diyor. Kendi savaşının o gün başladığını söyleyen Şükran Aydın bunu söylemekte oldukça haklı. Çünkü eşinin katledildiği günden itibaren 5 yıl boyunca JİTEM tarafından yakın takibe alındı. JİTEM'in Toros marka aracının oturdukları binanın önünden eksik olmadığını söyleyen Aydın "*Her akşam gelir kendilerini göstere göstere beklerlerdi. 1991'den bugüne kadar tam 60 kez gözaltına alındım. Her gözaltına alındığımda evimi de aradılar, eşimle çekilmiş bir tek fotoğrafım dahi kalmadı. Hepsini aramalarda aldılar, bir daha geri vermediler*" diyor.

Tabi Vedat Aydın'ın katledilmesinden sonraki olaylar bununla sınırlı kalmadı. O güne kadar bölge il ve ilçelerinde birer birer patlak veren serhildanlar Vedat Aydın'ın cenazesinde doruğa ulaştı ve egemenlere beklemedikleri bir cevap verdi. 10 Temmuz günü HEP İl binası önünde toplanan on binlerce kişi arabalarla Maden'e doğru yola

çıkı. Binlerce kişi de cenaze namazının kılınacağı İstasyon Caddesi'ndeki Sümer Camii'nin önünde toplanmaya başladı. Yol üzerindeki fabrikalarda çalışan işçiler iş bıraktı. Konvoy, Maden'den Ergani'ye ulaştığında esnaf da kepenk kapatıp kalabalığa katıldı. Konvoyun geçeceği güzergâh olan Ofis Sementi'nde polis yığınağı yapılmış, sokak başlarında barikatlar kurulmuş ve halkın konvoyla buluşması önlenmeye çalışılmıştı. Ofis Bulvarı arabalarla dolup taşıyor ve arabaların inenler Sümer Camii'ne doğru yola koyuluyordu. 100 bin kişinin kıldığı cenaze namazından sonra Mardinkapı Mezarlığı'na doğru yol alındı. Kortejler halinde yürüyen kitlelerin Urfakapı'ya varmasının ardından, surların üzerinde yüzleri beyaz bezle örtülmüş özel tim ateşe başladı. Ardından Mardin Kapı Polis Karakolu'ndaki kum torbaları arkasına mevzilenmiş siyah giysili birisinden taciz ateşi başladı. Değişik yerlerden halkın üzerine ateş açılıyordu. Açılan ateş sonucunda birçok kişi ölürlen bine yakın kişi yaralandı. Ancak buna rağmen Vedat Aydın 100 bin kişi tarafından **Ey Raqq** marşıyla toprağa verildi.

Cenazenin toprağa verilmesinden sonra kitlenin dağılması için engelleme girişimleri başladı. HEP Genel Başkanı Fehmi İşıklar'ın dönemin OHAL Valisi Hayri Kozaçoğlu ile görüşme girişimi engellendi. Bunun üzerine İşıklar, kitleye, valiye yapmak istediği görüşmeyi yapmadığını belirterek, yaşanacak gelişmelerden devletin sorumlu olacağını söyledi. Bu sırada Mardinkapı'daki bir kahveden kendilerine PKK'li süsü veren, şalvarlı 30-40 kişilik bir grup, kitlenin arasına karışarak havaya ateş açtı. İşıklar'ın konuşmasının ardından Mardinkapı'da önden ve arkadan olmak üzere iki ayrı koldan özel tim; sis bombası, göz yaşartıcı bomba ve makineli silahlarla ateşe başladı. Sur diplerindeki evlere yerleştirilen özel tim de, surlara çıkarak kitlenin üzerine ateş açmaya başladı. Bu sırada Mardin yolunda bulunan 30 met-

re yüksekliğindeki bendin üzerinde beklemeye başlayan binlerce kişinin üzerine ateş açılması sonucu insanlar can havliyle kendilerini 30 metrelik uçurumdan aşağıya attılar.

HEP milletvekilleri, avukatlar ve gazetecilerin bulunduğu otobüsün tekerleklerine kurşunlar sıkdıktan sonra, arabanın içi sis ve göz yaşartıcı bombalarla doldu. Araçtakiler küfürler eşliğinde, dipçik ve kalaslarla dövülerek çıkartıldı.

Yıllar sonra itirafçıların ağzından Vedat Aydın Cinayeti...

Olaydan yıllar sonra JİTEM itirafçılarından Vedat Aydın'ın katledilmesine yönelik ifadeleri ise cinayetin nasıl işlendiğini ortaya çıkardı.

İtirafçılarından biri olan **Abdulkadir Aygan**: "*Vedat Aydın olayında keşifte yer aldım; ama olayda yer almadım. Keşif olayını 'Derdo' kod adlı itirafçı Selahattin Görgülü başlattı. Ardından gelip Cem Ersever ile görüştü. Ersever bizi arabaya aldı, İstasyon Caddesi'ndeki evinin karşı tarafından arabayı durdurdu. Kendisi, bir kişiyi daha yanına alıp binayı keşif ettiler. Bir-iki gün aradan sonra ben sabahleyin JİTEM'e işe gittim Cem Ersever, 'Niye erkenden gelmişsin?' dedi. 'Komutanım normal zamanında işe geldim' dedim. 'Ortalık zaten bozuk' dedi. Ben de 'niye' diye sordum. 'Vedat Aydın'ı vurmuşlar' dedi. Öyle deyince, ben şey oldum... Çünkü keşif beraber yaptık...' Aygan "*daha sonra cenazeye gelen halka ateş etme emrini de o zamanki Diyarbakır Alay Komutanı olan, yani 'Yedi Bela' lakaplı İsmet Yediyıldız'ın verdiği öğretilerim*" diyor.*

Cinayetin işlendiği dönemde Silvan 10. Jandarma Er Eğitim Alayı, 2. Tabur 8. Bölük'te askerliğini yapan JİTEM elemanı **Murat Demir** ise cinayete ilgili şunları anlatıyor: "*Temmuz'un 1 veya 2'siydi. Cem Ersever geldi 'operasyon var' deyip, beni, Hadi Çelik ve İlhan Çelik'i aldı. O dönem Diyarbakır Alay Komutanı olan İsmail Yediyıldız, Cem Ersever'le birlikte bize 'Arkadaşlar, Vedat Aydın'ı alıp sorgulayacağız' dedi. Bu iş için özel harekattan bazı adamları da seçtiler. Ayrıca ben, birkaç itirafçı ile Bülent, Murat ve kod ismi 'İmanım' olan özel harekatçı ile birlikte Vedat Aydın'ın evine gittik. Vedat Aydın'ın evine itirafçı Hasan Adak, İmanım ve Bülent ellerinde telsizle gittiler. Aldıktan sonra Elazığ'a doğru yola çıktık. Cem Ersever aracıyla önümüze geçti, onu takip ettik. Maden'e 10 km. kala indik ve kırsal alana doğru yürüdük. Ersever burada bize bir yer gösterdi. 'Sorgulayın sabaha doğru gelirim' dedi. Ancak Vedat Aydın direndi, sürekli, 'Benden hiçbir şey alamayacaksınız, adakçılar!' diyordu. Sabaha kadar fiziki işkence sürdü ama tek bir bilgi vermedi. Sabah 06.00'da Cem Ersever geldi. Yemek getirmişlerdi, Vedat Aydın'a da verdiler. Ancak o, 'adakçılar sizin yemeginizi de yemiyorum' dedi. Konuşmayacağını anlayınca akşam 24.00 gibiydi, Vedat Aydın'ı Maden tarafına götürdük. Aydın'ı götürüp, bir köprünin altında infaz ettiler. Tetiği Hasan Adak çekmişti.'" Ancak tüm bu ifadelerle ve aradan geçen 19 yıla rağmen Vedat Aydın davası halen sonuçlanmamış değil. Bugün de Kürt ulusuna yönelik katliamlarına devam eden TC bu politikasını hala sistematik bir şekilde sürdürmekte ve bu katliamları birkaç kişinin yaptığı "münferit" olaylar olarak göstererek kendisini aklamaya çalışmaktadır.*

Tarihte bugün

* **8 Temmuz 1964**'te Batman Petrol rafinesinde çalışan 1200 petrol işçisi greve gitti.

* **08 Temmuz 1969**'da Türkiye Öğretmenler Sendikası(TÖS)'ün gerçekleştireceği kongre faşistlerin saldırısıyla karşı karşıya kaldı. FaşistlerAllahu Ekber sloganı eşliğinde kongrenin yapılacağı sinemayı sardı. Binayı ateşe ve ren faşistler kitleleri de kıskırtarak olayları büyüttü. Kongre için Kayseri'ye gelen öğretmenler askeri araçlarla şehirden çıkartıldı.

* **09 Temmuz 1973**'te Şeker-İş Sendikasının Şeker Şirketleri Genel Müdürlüğü ile yaptığı 2 liralık zam önermedi. Anlaşmanın patronlar tarafından çiğnendiğini belirten Şeker-İş Sendikası 17 fabrikada grev kararı aldı.

* **15 Temmuz** günü zam isteyen liman işçileri İzmir'de limanı işgal ederek çalışma sahasını durdurdu. Valimir'in emriyle işgal ederek çalışma sahasını durdurdu. Valimir'in emriyle işgal ederek çalışma sahasını durdurdu. Valimir'in emriyle işgal ederek çalışma sahasını durdurdu. Valimir'in emriyle işgal ederek çalışma sahasını durdurdu.

* **17 Temmuz 1968**'de anti-emperyalist mücadelenin unutulmaz eylemlerinden biri olan 6. Filo eylemi gerçekleştirildi. Gerçekleşen eylem üzerine polis İstanbul Teknik Üniversitesi Yurdu'nu bastı, çıkan çatışmada 53 öğrenci ve 4 polis yaralandı.

* **23 Temmuz 1971**'de Yılmaz Güney'in Umur filmi Fransa'daki Grenoble Festivali'nde Büyük Jüri Ödülü'nü aldı. Filmi, izin almadan yurtdışına gönderdiği için Güney hakkında gözaltı kararı çıkartılarak dava açıldı.

* **23 Temmuz 1996**'da İstanbul Bayrampaşa Hapishanesi'nde Altan Berdan Kerimgiller Ölüm Orucunun 65. gününde ölümsüzleşti.

KÜLTÜR-SANAT

Bihter ve Behlül sayesinde toplumsal maskesiz geçen 2 yıl...

Televizyon karşısına geçtiğimizde 2 yıl boyunca en çok duyduğumuz jeneriklerden biriydi: "**Halid Ziya Uşaklıgil'in ölümsüz eserinden uyarlanan Aşk-ı Memnu**" diye başlayan tanıtım sözleri. Son 1-2 aydır ise dizinin son bölümünün tanıtımı "Aşk-ı Memnu Veda" olarak kulaklarımızı tırmaladı durdu. Yapımcıları her 4 televizyon izleyicisinden 3'ünün televizyon başına bağlayarak istediğini elde etti. Tüm dünyada internette en çok tıklanan dizi olmayı da başardı.

Söze böyle başladık ama diziler konusunda bir eleştiri yazısı değil bu. Egemen burjuva-feodal kültürün toplum üzerindeki en önemli etki araçlarından biri olarak medyanın, onun içinde televizyonun ve onun da içinde dizilerin çürütücü, uyuşturucu, özenti yaratıcı, toplumu kendi sorunlarından uzaklaştırıcı vs. vs. etkileri hepimizin malumu zaten.

Tüm televizyon programlarından, dizilerinden topluma dair birşeyler çıkarmak elbette mümkündür. Ama hiçbir halde Aşk-ı Memnu dizisi kadar çarpıcı göstergelere sahip olmasa gerek!

Tam yüz yıl önce Halid Ziya Uşaklıgil tarafından kaleme alınan edebi açıdan tartışılmaz, ancak dönemin toplumsal yazarları tarafından toplumsal olana değil, bireysel olana odaklandığı için eleştirilen, hatta "**çürümüş**" bir roman olarak bile değerlendirilmiş tartışmalı bir romanı 2 yıl öncesine kadar Aşk-ı Memnu... Ama iki yıldır roman olmaktan çıktı, yaşamın/yaşamımızın bir parçası haline geliverdi. Etrafımızda yüzlerce Bihter ve Behlül görür olduk. Onların gömleklerinin yıkandığı deterjanı kullanan, takılarının çakmasını takan, çizmelerini giyen vs. bir dolu Bihter ve Behlül... Bu da

tüm diğer dizilerden aşına olmadığımız şeyler değildi aslında. Burjuvazi hiçbir şeyin tek bir yanıyla kar etmez, her şeyin suyunu çıkartıp son damlasına kadar kâra çevirmeyi hesaplayacaktır elbette. Filmin aldığı reklamlardan daha fazlası her karakterin bir sektör haline gelmesiyle kazanılıyor desek abartmış olmayız herhalde.

Aşk-ı Memnu'yu; hem roman olarak hem de dizisi üzerinden değerlendirecek bir dolu fenomen var. Ama Aşk-ı Memnu'da en çarpıcı olan yanlardan biri "**iyi-kötü**" ve "**namus**" algısı üzerine oldu herhalde.

Bihter, tamam kendisinden yaşça hayli büyük ama naif, kibar, iyi yürekli kocasını, hem de yeğeniyle, aldatıyordu ama bu, her yakalanma tehlikesinde Bihter ile birlikte yüreklerin hoplamasını engelleyemiyordu bir türlü. Özellikle son bölümlere doğru yaşadığı "yasak aşkın" tüm suçu kendisine yüklediği halde bir yandan lanet okunuyor ama yaratılan sempati bir türlü kırılmıyordu. Yapılan anketlerde en nefretle anılan dizi karakteri olarak tespit edilse de, toplumun kadın-erkek ilişkilerindeki ikizlülül-

ğü burada da sırtıyordu.

Başlangıçta Behlül tarafından baştan çıkartılan, kocasında baba şefkatini arayan/bulan Bihter, dizinin sonuna yaklaşıkça tüm günahın biricik müsebbibi olmaya başlıyordu. Yasak meyveyi birlikte yemişlerdi ama Behlül birden "iyi insan olmak" için çabalayan pişman ve de "masum insan", Bihter ise kıskançlığın da etkisiyle çığına dönmüş, evin emekçi hizmetkarlarına sürekli sataşan "kötü kadın" olarak yeni bir karakterle tarifleniyordu. Ama buna rağmen tüm lanet okumalar eşliğinde izleyici "kötü kadın" Bihter'i daha çok sevdi. Bir yandan "kutsal aile" yapısını korumaktan dem vurulur ve Behlül aklanmaya çalışılırken Behlül her hamlede toplum nezdinde daha çok karalara boğuluyordu. Hele Nihal... Adnan beyin sevgili, güzel, iyi yetiştirilmiş ve masum kızı Nihal de nefret oklarından kendisini koruyamıyordu. Bakmayın dizinin mağduru gibi görüldüğüne, o "bizim" Bihter'in mutluluğunun anti-teziydi. Mutluluk hormonu almış gibi, sürekli saf hallerdeki küçük oğlan Bülent bile tüm masumiyetine karşın bu yapı-

yapış mutluluğu ile nefret payını yükseltiyordu.

Yani yapımcılar ne kadar uğraşsa, "kutsal Türk aile yapısına" halel getirmemek için çırpınsa da biz toplum olarak biz dizide "namus" maskemizi attık, gerçek yüzümüzü çıkarttık ortaya. Tutkularının peşinden giden Bihter başta bizim oldu, korkak, kaypak Behlül'ün yüzüne tükürdük, Adnan bey dışında (ne de olsa o da seven bir adamdı) tüm iyilere en kötü gözümüze baktık...

Neyse ki, sonunda Halid Ziya Uşaklıgil'in finaliyle, hiçbir şey olmamış gibi yine maskelerimize dönüverdik. Bihter, silahlı kalbine dayayarak hepimizin namusunu kurtardı; artık ona maskelerimizle bile saygı duyabiliriz. Nihayetinde "aşkı için yaşamından vazgeçmiş" bir kadındı artık o. Behlül ise mezar başında "günah çıkartarak" affımıza layık oluverdi. Diğerleri zaten zengin, mesut yaşamlarında yeni bir sayfa açarak yollarına devam ediyorlardı, dolayısıyla bizi çok da ilgilendirmiyordu onların nereye gittikleri.

Koku romanını okuyanlar hatırlayacaklardır. Bir sahnesinde tüm kasaba -romanın kahramanı Jean-Baptiste Grenouille'nin yaptığı parfümün etkisiyle- çıldırmış gibi birbirleriyle beraber olurlar. Kokunun etkisi geçtikten sonra kendilerine geldiklerinde hiçbir şey olmamış gibi tek bir kelime etmeden bir önceki günkü yaşamlarına geri dönerler. Bu olaya dair tek bir kelime, toplumsal bir sır olarak kasaba sınırlarını geçemez. İşte "namus" üzerine en eski ve en keskin ve de en ikizlülül mutabakat!

Neyse ki arada bir Bihterler çıkıyor da, maskesiz saatler de geçirebiliyoruz. Yoksa bu ikizlülülükle nereye kadar!

(Bir işçi-köylü okuru)

Birlik ve Dayanışma Pikniği Gerçekleştirildi

Munzur Çevre Derneği, Munzur Kültür Derneği, Haykırış Kültür Derneği, 2 Eylül Kültür ve Sanat Derneği ve Gebze Tuncelliler Kültür ve Dayanışma Derneği 4 Temmuz'da gerçekleştirdiği piknikle yüzlerce kişiyi ortak sofrada buluşturdu. Başbüyük Oray Piknik Alanı'nda gerçekleştirilen piknikte ilk konuşmayı Munzur Çevre Derneği Başkanı Ali Barmağaç yaptı. Dersim'in baraj, operasyon ve benzer saldırıların mevcut direniş kültürünü yok etmek için yapıldığını altını çizdi.

Piknikte sık sık "Ovacık şehitleri ölümsüzdür", "Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı", "Çiğdem yoldaş ölümsüzdür", "Ferdî yoldaş ölümsüzdür" sloganları atıldı. Eylemde Partizan adına konuşma yapan **Betül Kılıçaslan**, Ovacık'ta ölümsüzleşen iki kız karanfilin emperyalizme ve onun yerli uşaklarına karşı bir başkaldırının adı olduğunu ve bu kavğanın devam ederek her düşenin yerinin doldurulup umudun büyüüleceğini söyledi.

Doğan Çelik, Grup İsyen Ateşi, Metin Kahraman, Burhan Berken, Yasemin Göksu ve Meyman'ın eşleriyle piknik renklendi. Piknikte Umur Yayımcılık, Yeni Demokrat Kadın, Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri ve Kardelen Yayımcılık da yayınlarını ve kitlelere ulaştırdı.

(İstanbul)

Karadeniz'de ırkçı uygulama;

Dikkat; Kürtler giremez!

Fındık toplamak için her yıl T. Kürdistan'ından Karadeniz'e gelen tarım işçilerine kapılar yine kapatıldı. Urfa, Batman, Diyarbakır, Antep, Mardin'den başta Ordu ve Giresun olmak üzere Trabzon, Düzce, Bolu ve Sakarya'ya gelen, sayıları 150-200 bini bulan tarım işçileri için bu yıl çok daha zorlu geçiyor.

İnsanlık dışı koşullarda, mülteci kamplarını andıran yerlerde konaklayan ve fındık bahçelerinde iş bulmaya çalışan Kürt tarım işçileri, bu yıl tüm bunlarla birlikte devletin çitasını yükselttiği ırkçı saldırıları ve yeni uygulamaları ile de mücadele etmek zorunda kalacak.

Her yıl çok kötü koşullarda süren bir yolculuğun sonunda Karadeniz'e ulaşabilen tarım işçileri suyun, elektriğin ve tuvaletin bulunmadığı ilkel koşullarda yaşama tutunmaya çalışıyor.

Gündemimize yolculuk sırasında yaşanan ölümler ve ırkçı saldırılarla giren Kürt tarım işçilerinin kaderi bu yıl da farklı olmayacak. Çalışacakları illere gelinceye kadar sanki başka bir ülkeye giriş yapıyor muamelesi gören tarım işçileri, yol boyunca jandarma ve polis tarafından defalarca durdurularak GBT kontrolünden geçiriliyor, fişleniyor, kimlik bilgileri valilik ve il tarım müdürlüklerine bildiriliyor. Tarım işçileri için bu yıl ekme aslanın tam da midesinde, çünkü devlet aldığı bir kararla fındık toplamak için Gürcistan'dan işçi getirecek.

Karadeniz, Kürt tarım işçilerine kapatıldı!

PKK'nin Karadeniz'de gerçekleştirdiği eylemlerden sonra Mayıs ayında Giresun'da

Mevsimlik işçiler örgütsüz!

Sayıları 300 bini bulan mevsimlik tarım işçileri örgütsüz ve korkunç bir sömürü altında çalışıyor.

Ege, Akdeniz ve Karadeniz'de çalışan ve ülke genelinde sayıları bir milyonu bulan mevsimlik işçiler, değişik bölgelerde kurulan dernekler dışında tamamen örgütsüz. Mevsimlik işçiler, bahçe, tarla sahibi tarafından sömürüldükleri ve insanlık dışı koşullarda çalıştıkları yetmezmiş gibi bir de elçi, dayı adı verilen kişilere komisyon veriyor ve çoğu zaman da dolandırılıyor. Tarım işçilerinin kaderi, kaldıkları bölgede işçilerin temel ihtiyaçları üzerinden de kâr elde eden elçilerin iki dudağının arasında.

Tarım işçilerinin örgütsüzlüğündeki etkenler arasında sürekli yer değiştirmeleri, ailece ve değişik yaş grupları ile birlikte çalışmaları, yaptıkları işin bölgeye göre değişmesi vb. sıralanabilir.

Tüm bunlara rağmen tarım işçileri çeşitli biçimler altında örgütlenmek için adımlar da atıyor. Adana'da çalışan tarım işçileri yaşadıkları sorunları çözmek için bir araya gelerek sendika kurmak için harekete geçti. **Adana Tarım İşçileri Sendikal Girişimi** tarım işçilerinin yaşadığı sorunları gündeme getirerek bunlara dair çözümler üretmeyi hedefliyor. Bu yıl Tarsus'ta ikinci defa kutlanan 1 Mayıs'ta pankart açan **Tarım İşçileri Derneği** de bu çabanın bir diğer örneği.

Mevsimlik tarım işçilerinin örgütlenmesi her ne kadar zor olarak düşünülse de, yaşam koşulları ve özellikle de T. Kürdistan'ından gelmeleri örgütlenmelerinde bir avantaj olarak değerlendirilmeli.

(H. Merkezi)

bölge valileri ve askeri yetkililer tarafından yapılan toplantı ile **Karadeniz Kürtlere yasaklandı.**

Yapılan zirvede **gerillaya karşı alınacak önlemler kapsamında**; istihbarat, koruculuk ve köylülere silah dağıtımı ile askeri operasyonların artırılması kararı alınırken Hitler faşizmini hatırlatan uygulamaların da altına imza atıldı.

Buna göre olay çıkartabilecekleri, PKK'ye yardım edecekleri gerekçesiyle Kürt işçilerin Karadeniz'e girişine izin verilmeyecek, işgücü ihtiyacı Gürcistan'dan getirilecek işçilerle karşılanacak. Yani devlet, kendi sınırları içinde vatandaşlarının bir bölgeden başka bir bölgeye girişini yasaklıyor. Bu yasak kapsamına girmek içinse Kürt olmak yetiyor. Yasağı deleterek Karadeniz'e girmeyi başaran tarım işçilerine ise T. Kürdistan'ından tanık oldukları OHAL yasaları uygulanacak. İşçiler kimlik bilgilerini valiliklere ve emniyete iletcek, nerede ve ne kadar süre konaklayacaklarını ilgili kurumlara bildirecek, adım başı takip edilecek.

Tarım işçileri sanki büyük bir hevesle ve bundan zevk aldıkları için Karadeniz'e geliyor muşcasına bir tavır takınan devlet, yaşadıkları insanlık dışı koşullar yetmezmiş gibi bir de sırtlarından postalını eksik etmiyor. İşsizlik ve yoksulluktan geçilmeyen T. Kürdistan'ında ailesini geçindirmek, hayatta kalabilmek için birkaç aylığına iş bulmak ümidi ile tüm bu rezilliğe katlanan tarım işçileri evini sırtlayarak aylarca şehir şehir dolaşıyor.

Anayasasında "**sosyal hukuk devleti olduğu**" yazılı olan devlet, vatandaşlarını yoksulluk ve açlığın sarmalına terk ediyor. Dahası bundan çıkmak için türlü çileye katlanan tarım işçilerine de etmediğini bırakmıyor. **Kısacası Karadeniz'de devletin takkesi düşüyor ve Kürt halkına yönelik geleneksel düşmanlığı su yüzüne çıkıyor.**

Kürt düşmanlığının ve şovenizmin en etkili örgütlediği bölgelerden biri olan Karadeniz'de her Kürt'e terörist yaftası yapıştıran devlet, anlaşılın o ki yine de istediği verimi alamadı. Kürt işçilerin her yıl faşist ve şovenist saldırılara maruz kaldığı ve adeta bir sığınma muamelesi gördüğü bölgeye devlet el atma ihtiyacı hissediyor. Karadeniz halkına şovenizm zehirini daha yüksek dozda vermek bununla birlikte saldırıların ivmesini yükseltmek, Kürt paranoyasının geldiği aşamayı da gösteriyor. Toplantıdan çıkan kararlar devletin bir bütün olarak Kürt halkına dönük düşmanlığını da ele veriyor: Kürt halkına açlık ve sefalet, postal ve cop!

Su yok, elektrik yok, tuvalet yok...

Gündeliği 18 TL'ye çalıştırılan işçilerin ye-

me-içme ve konaklama ihtiyaçları bahçe sahibi tarafından karşılandığında bu fiyat 15 TL'ye iniyor.

Yaşadıkları milliyetçi baskıların yanı sıra korkunç bir emek sömürüsüne de maruz kalan işçiler, işi bulan dayıbaşı, elçi adı verilen insanlara da komisyon veriyor.

Elçi; şehir merkezinden uzak, ulaşımın çok zor olduğu bölgelerde çalışan işçilerin tüm ihtiyaçlarını açtığı kredilerle karşılıyor. Çoğu zaman iş bulamayan veya bahçe sahipleri ile sorun yaşayan tarım işçileri, elçiler tarafından sömürülüyor.

Artık sözü, geçtiğimiz yıllarda adları trafik kazaları ve ölümlerle değilse de yaşadıkları ırkçı saldırılarla anılan tarım işçilerine bırakalım. İHD Genel Merkezi tarafından **7-14 Ağustos 2008** tarihinde **Ordu, Giresun ve Sakarya** illerinde çalışan ve büyük bir kısmı Kürt olan tarım işçileri ile yapılan birebir görüşmelerle hazırlanan rapor bize çarpıcı bilgiler sunuyor.

Nebiye HASER (Şanlıurfa); "Oğlumun 7 günlük bebeği ile buraya geldik, gelirim lpek daha lohusalığını bitirmeden yola çıktık. Mecburen buradayız, benim 5 oğlum var, ne yeriz ne içeriz diye soran yok, Vali buradan gidin diyor başka bir şey demiyor. Biz insan değil miyiz? Hak sadece onlara mı var, hani bizim haklarımız, çocuklar pislikten bitti. Bunlara bakalım diyeceklerine gidin diyorlar, biz keyfimizden mi buradayız, yoksulluktan buradayız. Ben şeker hastasıyım, kocam kalp hastası, gelin bir hafta olmuş doğum yapalı, biz belki 20-25 gün bir şeyler kazanırız diye buradayız ve sürünüyoruz."

Binlerce Kürt tarım işçisinin yaşadıklarının küçük bir kısmı Nebiye Haser'in anlattığı. "Ülkesi ve milleti ile bölünmez devletimiz" tarafından kovuluyorlar. Çünkü onlar birer lanetli! Yoksulluk ve itilimlilik Türk devletinin sınırları içinde onlar için adeta bir kader. Vali de bu sözleri ile bunu söylemiyor mu?! Gidin buradan! Nereye? Önemli değil yeter ki gidin! Gitseler de fazla uzaklaşamayacaklar. Devletin elinin uzandığı her yer onlar için mayınlı.

İsmail Avul (Şanlıurfalı, 19 yaşında, Nişanlı); "Burada hiçbir şey yok, çok rezil bir durumdayız, yatacak yerimiz bile yok. Bir yerde 12 kişi birlikte yatmak zorunda kalıyoruz. Bir gece yağmur yağdı, hiç birimiz uyuyamadık, çadırımızı su bastı, karanlık olduğu için bir şey görmüyorduk. Ben buradan gitmek istiyorum. Keşke ölseymdim de bu durumları görmeseydim. Ailemi çocukları bu durumda görmeseydim. Çok utaniyoruz ama ne yapabiliriz ki bilmiyorum, çaresiz bize yol gösteren de yok. İnsanların yanına gidemiyoruz, kimse bize yardım etmiyor, çarşıya bile çıka-

MEVSİMLİK İŞÇİLERE TARIMSAL SSK GELİYOR

Başbakanlık tarafından yapılan açıklamaya göre 1 Ekim 2008 tarihli "Sosyal Güvenlik Reformu" ile uygulamadan kaldırılan Tarım SSK'sı yeniden yürürlüğe giriyor.

Yaklaşık 300 bin mevsimlik tarım işçisini kapsayan düzenleme Sosyal Güvenlik Sistemine yük getirdiği gerekçesiyle kaldırılmıştı. Yeni düzenleme ile ayda yaklaşık 200 lira prim ödeyen

miyoruz, herkes bize tuhaf bakıyor, telefonlarımızı şarja koymuyoruz, temiz su içemiyoruz, banyo yapamıyoruz, sıcak temiz bir yemek yiyemiyoruz. Ne yapacağız bilmiyorum. 3 yıldır buralara geliyorum her yıl benzer sorunlar var ama bu yıl daha da kötü. Bize bu durumu reva görenler utansın."

Bu sözler yeterince anlatmıyor mu yaşanan sefalet? İsmail yoksulluğunu ve çaresizliğini bu sözlerle dile getiriyor. Milyonlarca insanın yoksulluk sınırının altında yaşadığı ülkemizde, bu nüfusun önemli bir kesimini de Kürtler oluşturuyor. İş imkânlarının olmadığı geri bırakılan bölgede Kürt halkı devlet tarafından cezalandırıldı. Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana tüm yatırımlar ülkenin batısına yapılırken T. Kürdistanı adeta "karantina" altına alındı. Ülkemizde emekçiler için yoksulluk bir pranga ise bunun T. Kürdistanı'nda daha ağır olduğunu söylemek abartı değildir. Emekçilere "**ölmeyecek kadar besleyelim**" anlayışı ile yaklaşan devletliler, söz konusu Kürt emekçiler olduğunda bu kadar da duyarlı olmuyor. Onlar için hayatta kalmak bile çoğu zaman başlı başına bir mücadele alanı haline geliyor.

Vali yardımcısı; Gelirken bana mı sordular?

Yukarıda alıntı yaptığımız araştırma kapsamında İHD heyeti, devlet yetkilileri ile görüşme talebinde bulunmuş, ancak tahmin edileceği üzere kapılar suratlarına kapanmış.

Görüşmeyi kabul eden İnsan Haklarından Sorumlu Vali Yardımcısı Adem Yılmaz'ın tavırları ise her şeyi yeterince açıklıyor: "**Devletin insanlara bakma gibi bir zorunluluğu yoktur. Ayrıca o insanlar bizim irademiz dışında geldi. Ordu iline gelmemeleri daha önce hem dayı başları, hem de, bariş yoluyla uyardık. Bu nedenle de hiçbir şekilde oradaki insanlar beni ilgilendirmiyor. Biz devlet otoritesini temsil ediyoruz. Bana sormadan kalkıp buraya gelen insanlara ben yardım etmek zorunda değilim, yardım da etmem. O insanlar aç oldukları için buralara gelmedi."**

İHD heyetine bir saldırmadığı kalan vali yardımcısının insan haklarından sorumlu olması ayrıca bir garabet olmalı. Valinin açık sözlü olduğunu da kabul etmeliyiz. Bugün Tayyip Erdoğan'ın ve Kemal Kılıçdaroğlu'nun süslü cümlelerle anlatmak istediğini açıkça söylemiş. "**Biz size gelmeyin dedik; gelerseniz başınıza bunlar gelir, size müstahaktır**" anlayışı ile "**biz size eylem yapmayın, hakkınızı aramayın dedik; yaparsanız gözaltına alınırsınız, vurulur-**

Kürt düşmanlığının ve şovenizmin en etkili örgütlediği bölgelerden biri olan Karadeniz'de her Kürt'e terörist yaftası yapıştıran devlet, anlaşılın o ki yine de istediği verimi alamadı. Kürt işçilerin her yıl faşist ve şovenist saldırılara maruz kaldığı ve adeta bir sığınma muamelesi gördüğü bölgeye devlet el atma ihtiyacı hissediyor.

sunuz, hapse girersiniz. bunlar size müstahaktır" anlayışı arasında siz bir fark görebiliyor musunuz? Biz bir fark göremiyoruz! Her türlü toplumsal gelişmeye, soruna güvenlik kaygısı ve "devlet otoritesinin tesisi" penceresinden bakmanın yarattığı depresyonun ancak bizim gibi faşist diktatörlüklerde olduğu ne kadar da aşikar. Böyle ülkelerde yöneticiler asgari oranda halka hizmet etmek için değil devletin bekasını sağlama almak için vardır. Böyleleri için devlet asgari oranda bile olsa halk için değil halk devlet için vardır. Bu devlette emekçilerin yeri yoktur. Hele de Kürtlerin...

tarım işçileri ve aile fertleri sağlık hizmetlerinden faydalanabilecek. Düzenlemede tarım işçilerinin 3.600 gün prim yatırarak emekli olma hakları da bulunuyor.

1983 yılında Turgut Özal'ın başbakanlığı döneminde çıkarılan 2925 sayılı Tarım İşçileri Sosyal Sigortalar Kanunu ile mevsimlik işçiler sosyal güvenlik kapsamına dâhil edilmişti. 2 yıl önce kaldırılan düzenlemenin referandum ve genel seçimler öncesinde yeniden yürürlüğe girmesi kafalarda soru işaretleri yaratıyor. AKP hükümeti döneminde yürürlükten kaldırılan uygulama aynı hükümet tarafından neden şimdi gündeme getiriliyor?

AKP'nin seçim öncesinde binlerce işsize iş bulacağını açıkladığı dikkate alındığında bunun da bir seçim yatırımı olduğu akla daha uygun geliyor.

“Arap halkıma; Bu savaş sizin savaşınızdır!”

- **Arap milliyetinden gelen biri olarak bize gerillayı anlatır mısınız?**

Murat: En son söylenmesi gerekeni ilk başta söyleyeyim; yüzü dağlara dönük olanın başını hiçbir güç eğemez. Bu ülkede Kürt'ü, Türk'ü, Laz'ı, Ermeni'si, Alevi'si, işsizi, yoksulu, kadını, çocuğu herkes devletten alacaklı. Bende bir Arap genci olarak devletle hesabımı görmeye geldim. Burada ulusal, toplumsal, kültürel özelliklerimizle her birimiz bir rengiz. Sistemin bizi ayırttığı onlarca yüzlerce neden burada bir tek nedenle birlik zeminimiz oluyor. Ortak rengimiz sosyalizmin kutsal kırmızısı. Tüm renkleri taşıyoruz ama bir renk yön veriyor bize. Bu muhteşem bir duygu...

Partimizin 8. Konferansı sonrası üzerinde daha çok durduğu “**Savaşa Kilitlen**” yönelimi sonrası katıldım gerillaya. Ancak belirtmek gerekir ki bu yönelim tüm eksiklikleri ve yetmezliklerine rağmen 38 yıllık tarihi tecrübe ve deneyimin üzerinden somutlaşmaktadır.

Partimizin gerilla mücadelesinin bizzat yürütücüsü olarak burada olmak, çok farklı bir duygu... Beni gerillaya ulaştıran ilk gece yürüyüşünün hemen akabinde anladım ki, gerilla ve gerilla yaşamı sadece anlatılanlarla, yazılanlarla sınırlı kalmayan bir içeriğe sahip. Ve gördüm ki, 38 yıllık tecrübe ve deneyimine rağmen hala bir bütün partinin diğer alanları olarak savaşa göre şekillenme noktasında ciddi yetmezlikler var.

Burayı anlatmak gerekirse, her şeyden önce burada yaşamın her anı örgütlü bir şekilde ele alınıyor. Her yanıyla emeğe dayanan bir yaşam tarzı var. Ve sürekli kitlelerle iç içe bir faaliyet sürdürüyoruz.

Özellikle burada Dersim halkına değinmeden geçemeyeceğim. Gerçekten de Partimizin kuruluşundan bu yana bu savaşa, omuz vermiş, onlarca oğlunun-kızını kavgada yitirmiş olmasına ve devletin tüm baskılarına karşı bu savaşın destekçisi olmaktan asla vazgeçmeyen bir halk. Kapısını çaldığımız her evde sanki evlatlarını bağırılarına basar gibi kucaklıyorlar gerillayı. Ve her gece yürüyüşümüzde bizimle birlikte. Sıkıldığımız her kleşin tetiğinde onların eli var. Tıpkı ezilen milyonlarca emekçi halk gibi...

Ben Arap milliyetine mensup bir gerilla olarak Arap halkına da çağrı yapmak istiyorum;

Dili yasaklanan, hor görülen, gelenek ve göreneklerini baskı ve saldırılardan kaynaklı gizli bir şekilde yaşatmak zorunda kalan bir halk olarak, kurtuluşunuz Partimiz TKP/ML safalarında devrim mücadelesinde somutlaşacaktır. Ve bu savaş sizin savaşınızdır.

Bugün burada savaşa göre şekillenme çabasında olan bir güç var; Moral ve motivasyonu, düşmana olan kinine, emekçi halka olan bağlılığıyla “**Vartinik kıvılcımını yangına çevirecek**” bir güç... Ve tüm parti kitlemizin de bu savaşa göre şekillenmesi, tek bir insan gibi hareket etmesi bu savaşı büyütecektir. Kazanacağız! Mutlaka kazanacağız. Yeter ki dağları terk etmeyelim, savaşı büyütmeye kararlılığımızdan vazgeçmeyelim.

Bir Karadenizli olarak...

- **Karadeniz'den kopup gelen bir gerilla olarak Dersim'i nasıl buldunuz?**

Torlak Kamo: Türkiye Kürdistanı'na gelmeden önce bölgeye ve bölge insanına dair edindiğim bazı bilgiler vardı. Geldiğim gün önceden belleğimde yansıyan edindiğim güzel bilgiler şimdi daha canlı beliriyor. Karadenizli bir gerilla olarak Dersim'in renkli tarihsel ve bir o

kadar da coğrafyasının ve halkının cana yakın sıcak yaklaşımlarıyla karşı karşıya geldim. Ve bende büyük bir heyecan yarattı bu. Ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Mücadele azmi-me güç kattı. Dersim, kavganın harmanlandığı yer olarak çoğalıyor mazlum halkımızın yüreğinde. Dersim halkı cana yakınlığı ile misafir perverliği ile ve TIKKO'cuları görmekten partimizin bölgede kavgayı tekrar başlatması ile halkın yüreğindeki ateş tekrar alevleniyor. Tüm bunlardan dolayı Karadenizli gerilla olarak kavga bilincim daha çok yükseliyor, bir o kadar da mutlu oluyorum.

Dersim dağları tarihler boyu ev sahipliği yapmış, zalime karşı başkaldırana, savaşan onurlu halka direniş kalesi olmuş. Bugün de biz TIKKO'culara ev sahipliği yapmakta. Bu dağlar ki sakladığı gerillaları kolay kolay düşmana vermez. Partimizin ilk göz ağrısı mücadelemizin harmanı Dersim. Bir kez kök salmış toprağa, büyük bedeller ödemişiz, kanla sulanmış her çiçeğin kökünü. Munzur kızıla boyanmış geleceğin rengi olarak... Halkın bağrında taht kurmuş, bilincine kazınmış bir kere, fayda etmez düşmanın zulüm çarkları, kavgamız adım adım büyüyor. Zulmün çarklarını parça parça kıracağız. Dağdan düze akacağız. Hem de bin yıllık sorulmamış hesabı sormak için. Karadenizli bir gerilla olarak selamlıyorum ezilen ve sömürülen halkımızı. Kızıl selamlarımızı iletiyorum.

Savaşı büyütmek görevimiz...

- **Bölgeden katılan bir gerilla olarak aşağısı ve burası arasındaki fark hakkında ne düşünüyorsunuz?**

Nergiz: Buradan bakınca evet, arada büyük farklar var. Bölgeden katıldım, gelmeden önce örgütlü faaliyet içerisindeydim. Aşağıdan gerillayı düşündüğümde farklı bir yer olduğunu elbette ki tahmin edebiliyordum. Yaşam, yoldaşlık, görevler, savaş ve düşman... Bunların tümü, aşağıdaki faaliyetten daha farklı boyutlarda ve derinlikte yaşanıyor. Aşağıdan bakınca bunlar yeterince kestirilemiyor. Kestirilebilmesi de bu koşullarda mümkün değil, çünkü alan ve örgütlülüklerimizin savaşla olan bağı zayıf, hatta yok denecek durumda. Böyle olunca aşağıdaki faaliyetçinin savaşı hissetmesi ve buna göre şekillenmesi beklenemez.

Gerillada yaşamın bütünü ve her anı böyle olmak zorunda... Günlük işler ve görevlerden tutalım, askerleşme, güvenlik, politik çalışmalar, kitle çalışması... Bunların tümü planlanarak hareket ediliyor. Böyle olduğunda yaşam ve zaman sizin kontrolünüzde oluyor. Bir devrimci açısından yaşamın her anına müdahale etmek, yaşamın iplerini kendi eline almak ve onu bütünüyle sınıf mücadelesinin hizmetine sunmak belirleyicidir. Gerilla olduğunda bu daha fazla önem kazanıyor.

Yine burası insanın aklını ve iradesini etkin bir şekilde kullandığı bir alan... Günlük yaşamın birçok basit işi bile kişiden kafa yormayı, düşünmeyi, iradeli olmayı istiyor. Doğa ile ilişkide de bu böyle. Yaşamı doğanın şartlarına göre örgütmek, onun zorlukları ile baş etmek zorundasınız. Aynı şey düşman ile olan ilişkide de geçerli. Düşmanın varlığı, sizi imha etmeye çalışması, bunun için taktik geliştirmesi sizin de böyle olmanızı gerektiriyor. Her an tetikte olmalı, düşmanın hareket tarzını, taktiklerini incelemeli ve buna karşı taktikler geliştirmelisiniz. Düşman sizi kitleden uzak tutmaya çalışırken siz kitleye gitmenin yolları

ni bulmak zorundasınız. Düşman kullandığınız bir geçiş hattını tutuyor, siz bu yüzden farklı geçiş hatları yaratmak zorundasınız vs. bu örnekler çoğaltılabilir.

Gerilla alanında yaşama ve mücadeleye dair her şey keskin yaşanıyor, yaşamak zorunda. Çok basit ve gereksiz görünen bir ilkeyi dahi uygulamamak sizi, birliği imhaya götürebilir. Sadece güvenlik boyutuyla değil kolektif yaşamın her ayrıntısında böyle.

- **Birçok faaliyet alanında savaşa uzaklık, yabancılaşma var dediniz. Bunu biraz açabilir misiniz?**

- Savaşa, gerillaya olan uzaklık, yabancılaşma yaşadığımız önemli bir sorun. Bunun birçok nedeni var. Mevcut savaş düzeyimizin geriliği, buna paralel ortak bir şekilleniş yaratamayışımız, tasfiyeci saldırıların etkisi vb. bu durumun etkisi birçok alanda hissedilmekte. Son birkaç yıldır bunu kırmaya dönük belli adımlar atmaya ve zaman alacağını da biliyoruz. İşe önce bu durumun gerçek nedenlerini çözümlenmekle başlanmalıdır. Biz de böyle ele almaya çalışıyoruz.

Savaşın kopukluğundan savaşa yabancılaşmanın nedeni savaşın bir bütün olarak kavranmaması, ona göre bir şekillenişe girilmemesi savaşın süreklileştirilememesidir. **Bu en başta savaşı kavramak ve süreklileştirmekle yükümlü olan gerillanın sorunudur.** Yani biz böyle bir sorundan bahsediyorsak bu sorunun ilk muhatabı gerilladır, biziz yani. Ve tabii bir bütün olarak parti... Savaşın kavranması ve ona göre bir şekilleniş içine girilmesi, en başta savaşın içinde olan öznelere görevidir. Buradan doğru atılacak bir adım, sağlanacak gelişim partinin bütününe etkileyecektir ve bütün alanların yüzünü savaşa, gerillaya dönmesi dediğimiz şey o zaman gerçekleşecektir.

Gerilla alanı savaş sorunu ile ne kadar uğraşılıyor, savaşı büyütmek için hangi çalışmaları yapıyor, kitlelerin durumunu, sorunlarını ne kadar inceliyor, savaşta sürekliliği sağlamak için hangi planlamaları yapıyor... Bunlarla uğraşan bir gerilla alanı elbette ki kitleleri örgütleme, düşmana yönelme konusunda somut pratikler içerisine girer. Dolayısıyla savaşa ilişkin her şey örgütün gündemine girer. Savaşın insan kaynağı, her türlü lojistik ihtiyacı, savaş bölgesinin sorunları, kitlelerin bu yönde bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi tüm örgütün sorunu olur. Örgüt içi yaşam, militanların ruh hali ve çalışma temposu da buna göre şekillenir. Sürece böyle bakıyoruz ve böyle ele almaya çalışıyoruz.

Savaş özgürleştirir!

- **Örgütlü faaliyette eski olmanıza rağmen, gerillada yenisiniz. Kıyasladığınızda gerilla alanında özgün olan yanlar neler?**

Rıza: Sınıf düşmanımızla çok daha dolaysız bir şekilde karşı karşıya geliyorsunuz. Bu anlamda düşmanınızla sizin aranızdaki çelişki de gerilla alanında, savaş bölgesinde en keskin halini alıyor. İkinci olarak ise, gerilla alanı her anlamda emeğin yoğunlaştığı bir alan... Zorluklara karşı bu koşullar içinde faaliyeti sürdürürken doğal olarak fiziksel emek üst boyutta sarf ediliyor. Bunun yanında düşünsel açıdan da siz olduğukça zorlayan bir alan burası. Günlük işlerin pratik bir şekilde halledilmesinden genel planlamaya, düşmanın hareketini yorumlamaktan, kendi hareket planımızı çizmeye ka-

dar bu böyle.

Yalnız burada bir yanlış anlaşılma meydana vermemesi açısından belirtmek gerekir; düşmanla aranızdaki gelişkiyi hissettiğiniz tek alan gerilla alanı değildir. Yine düşünsel ve fiziksel anlamda emeğin gerekli olduğu tek alan da burası değil. Mücadele, bizden, her zaman için yoğun bir emek göstermemizi bekler. İster açık alan çalışmasında olun ister yer altı faaliyetinde ve isterse gerillada bu değişmiyor. Hele de örgütlenme düzeyimizin zayıf, görevlerimizin ise ağır olduğu böylesi zamanlarda... Fakat bunların içinde gerilla alanının mücadelesinin en ileri, en esas alanı olması ve dolayısıyla mücadelenin yoğunlaştığı alan olması burayı diğer alanlardan ayırıyor.

Özgünlük konusunda söyleyeceğim bir diğer konu ise yaşadığımız yetmezliklerin burada ortaya çıkışı biçimidir. Genel olarak şunu söyleyebiliriz ki, aynı KP'nin farklı alanlarında sorunların ortaya çıkış biçimleri veya derinlikleri değişse de esas sorunlar değişmiyor. Partimizin önüne çözüme göreviyle koyduğu sorunlar her alanda farklı düzeylerde varlığını sürdürüyor. Kitle faaliyetinde ya da örgütlenme sorunlarında, mevcut yetersizliklerimiz bu alanda kendine özgü biçimler altında ortaya çıkıyor. Bu sorunlara yaklaşımda, teorik ve politik anlamda bir anlayışa sahip olsanız da, mevcut özgünlüklere uygun mücadele, müdahale ve çözüm yöntemleri bulmanız olmazsa olmazdır.

- **Katılmak isteyen gerilla adaylarına önerdiğiniz şeyler var mı?**

- Başkan Mao'nun bir sözü vardır; “**Savaşmaya cesaret etmek, yenmeye cesaret**

etmek”, gerillaya katılmak isteyenlere söyleyeceğim savaşmaya ve yenmeye cesaret etmeleridir. Buraya geldiklerde sistemle bütün köprüleri attıklarını hissedecekler. Biz onları özgürleşmeye çağırıyoruz. Savaş arındırır, biz onları arınmaya çağırıyoruz. Partimizin, halkımızın ve sınıf mücadelesinin beklentisi halk savaşını geliştirmemiz yönündedir. Bu ertelenemez göreve omuz vermeye çağırıyoruz. Ve son olarak hepimize şimdiden başarılar diliyorum. Elbette mücadelenin tüm alanlarında faaliyet yürüten yoldaşlarımıza da selamlarımı ve başarı dileklerimi iletiyorum.

“Özgürlük ve eşitlik için savaşıyoruz!”

- **Bölgeden katılan biri olarak gerillaya katılım sürecinizi anlatır mısınız?**

Seyit: Daha önce sistemli bir örgütlü yaşamım olmasa da partiyi çok önceden tanyordum. Genel anlamda çevresinde yer alan birisiydim. Bu anlamda TIKKO gerillalarını hem Dersimli olmamdan kaynaklı tanyordum hem de partiye belli bir sempati olduğundan kaynaklı tanyordum. Gerilla benim için hep bir özelem olarak kalmıştır. Küçükülüğünden beri bir gerilla gibi olmak ve bunun içerisinde de TIKKO gerillası olmak hep arzulağım bir şeydi. Uzun yıllar bölgenizde TIKKO gerillalarını göremedik, bunun nedeni herkesçe biliniyor. Fakat faaliyet tekrar başlayıp gerillalar kitle faaliyetini yoğunlaştırdığında bölgede TIKKO'nun etkisi yeniden kendini göstermeye başladı.

Ben de gerilla olmak istedim çünkü gerilla olma isteğim her şeyden daha ağır basıyordu. Birisine söyledim ama onun cevabı beni üzmedi. Çünkü verdiği cevap olumsuzdu. Yalnız içimdeki duyguları söndürememişti o. Bu iste-

ğimim cevabını en iyi alacağım kişilere sorma kararı aldım, yani gerillalara. Bu isteğimi söyleyecektim. Onlarla karşılaşmam biraz zaman aldı. Çünkü ben köydeyken onlar gelmiyordu, onlar geldiğinde ben köyde olmuyordum. Niçin hayet bir gün karşılaştık. Bu isteğimi nasıl söyleyecektim? Daha da önemlisi “geride bırakacaklarımı gerçekten bırakabilir miydim?” gibi sorular kafamı kurcalayan şeylerdi. Bunun cevabını verdim “evet bırakabilirim.”

Ve sonunda karşılaştık. Yıllar sonra gerçekten gerilla ile karşılaştım. Gerillaya katılım isteğimi söyledim, aldığım cevap beni çok sevindirmişti. İsteğim kabul edilmişti. Benimle görüşen yoldaşa kendi yaşadığım kaygıları da anlattım, genel bir sohbet ettikten sonra randevulaşıp o gün ayrıldık. Ancak yeni katılan bir gerilla için yapılması gereken bazı şeyler vardı. Bu güvenlik açısından gerekli bir şeydi. Durumumu öğrenmek, belli güvenlik önlemleri almak biraz zaman alacaktı. Bunları bana anlattıklarında gerekliliğini kavradım ama araya girilen zaman biraz canımı sıktı. Bir an önce gerilla olmak istiyordum. Randevu günü geldiğinde içimdeki heyecan doruğa ulaşmıştı. Randevu saati yaklaştığında belirlediğimiz yerde buluştuk ve ben artık TIKKO'cu oldum. Birlikte yola çıkıp hemen o gün alandan uzaklaştık. Bir kaç gün sonra beni ana birliğe getirdiler, o karşılaşma o kadar içten ve sıcak ki? Sözcüklerle anlatamam. Yeni olmamdan kaynaklı doğa koşulları beni biraz zorlasa da yoldaş sevgisi, yoldaş sıcaklığı ve mücadele bilinci o koşulları ortadan kaldırıyor. Zaman içinde o zorluklar zorluk olmaktan çıkıp çelikleşmenin bir eğitimi oluyor.

- **Gerillanın bölgedeki etkisini bize anlatır mısınız?**

- Gerillanın bölgedeki etkisi 90'lı ya da daha önceki dönemlere göre daha az. Bunun sebebi gerillaların bir dönem bölgede olmaması ve bu boşlukta faşist TC'nin bunu kendi lehine kullanmasıdır. Ama son yıllarda gerillanın bu bölgedeki faaliyetinin artmasının ve bu boşluğu aşmak için yeni çalışmalar yürütmesinin bu boşluğu çok kısa zaman da aşacağına bölge insanı olarak eminim.

Bölge halkı gerillayı çözüm gücü olarak görüyor. Ki bu halkın gerilladan beklentileri olduğu ve gerillayı çözüm gücü olarak görmesini belirtirlerdir. Çözümün TC olmadığını ve TC'nin çözümünün aslında maddi ve manevi açıdan çözümsüzlük olduğunu biliyor. Bu anlamda bize düşen görev halkın bu beklentilerini maddi bir güce dönüştürmek için yoğun bir ısrar, ısrarlı bir çaba içerisinde olmaktır.

- **Yeni katılan biri olarak gerilla yaşamını anlatır mısınız?**

- Köylü kökenli olmamın gerilla yaşamında benim için avantaj sağladığını söyleyebilirim ama çeşitli zorluklar da çekiyorum. Yeni katıldığım için aşağıyı yani ailem, arkadaşlarım aklıma çok geliyor. Sivil yaşamdan tam anlamıyla kopmadığım için zorlanıyorum. Ayrıca aşağıdaki yaşamım daha az disiplinli idi. Ve bu disiplin gönüllü bir disiplin değil de dayatma idi. Halk ordusunda daha fazla disiplin var. Üstelik bu disiplin gönüllü bir disiplin olmasına karşın benim de bunu benimsememe rağmen geçmiş alışkanlıklardan kopmak kolay olmuyor. Burada özgürlük ve tam bir eşitlik için savaşıyorum ama bu mücadele kolay değil. Çünkü sürekli mücadele ve hazırlıklı olmak gerekiyor. Bu biraz sıkıntı oluyor, benim açımdan. Ama biraz düşünüp nice savaştığımızı anladıkça bu sıkıntı kısa zamanda geçiyor. Aşağıda gerillanın bu kadar renkli olduğunu biliyordum ama gel gör ki düşündüğümün tam tersi çıktı. Çünkü kültür sanat olsun, günlük yaşam içinde olsun müthiş moral ve motivasyon var. Bu moral ve motivasyon sıkıntıları unutturmakta birebir.

(Bitti)

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İs-
tambul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621
61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem
İLASLAN Baskı: SM Matbaacılık Adres:
Çobançeşme Mh. Sanayi Cad. Altay Sk. No:
10 A Blok Yenibosna Bahçelievler İstanbul
Tel: 0212 654 94 18

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sıhıye Mh. Süleyman Sırrı Sk. Yunt Ap. No: 19/7 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Şilahlı ve slogan sesleri ile düştüler toprağa...

29 Haziran gecesi Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Aslandoğmuş ve Hülüküşağı köyleri arasındaki ormanlık alanında çıkan çatışmada iki TİKKO gerillası şehit düştü.

TKP/ML TİKKO Dersim Bölge Komutanlığı tarafından yapılan açıklamaya göre şehit düşenlerin 1983 Tokat Zile doğumlu Munzur kod isimli Ferdi Karacan ile 1987 Sivas Zara doğumlu Kinem kod isimli Çiğdem Yılmaz olduğu bildirildi.

Bir kez daha günlerin ağır ve ölüm haberleriyle geldiği bir günde, amansız bir çarpışmaya daha tanıklık etti Dersim toprakları. Günler boyu belki de bütün çiğdemler kırıldı, tomurcuklar işyan etti, Munzur daha bir asi çağladı... Haberler salındı dört bir yana... Bu sloganlarla güneşe yürüyenler kimlerdi?... Kimlerdi kulakları sağır edersine özgürlük türkülerini haykırarak kölelik zincirlerinden bir parça daha koparan?... Kinem ve Munzur yoldaşlar, tıpkı kodlarını taşıdıkları kendilerinden öncekiler gibi, Munzur'un asiliği ve coşkusunu kuşanarak silahlarının son mermisine kadar çarpıştılar. Silahlı ve slogan seslerinin yankılandığı Dersim dağlarında onlarla yeniden yazıldı umudun türküsü...

"Hele bir dağlara ulaştım, seslerimizi duyarsınız, silahlarımız söyler son sözlerimizi" demişlerdi dağların doruklarını adımladıklarında. Tepeden turnağa inançlıydılar. Bölge halkından olmadıkları halde kısa sürede köylülerin yüreklerinde yerlerini almayı başarmışlardı. Şehirlerin Kara Kızı, dağların Kinem'i; Ufaklığı ise Munzur'u olmuştu. Köylülerle kurdukları ilişki, savaşımları kısa sürede dilden dile yayılmaya başlamıştı. Dersim halkı şimdilerde bu iki yiğit gerillayı an-

latıyor bilmeyenlere. Munzur için "askeri yönü, arazi bilgisi çok iyiydi, elinden dürbün düşmezdi..." denirken Kinem'in coşkusu, atılganlığı, kitlelerle kurduğu sıcak ilişkiler örnek veriliyor.

Kinem Sivas'ta toprağa verildi

Çiğdem Yılmaz (Kinem), 2 Temmuz günü kimlik tespiti ve ailesinin teşhis etmesinin ardından Elazığ Fırat Üniversitesi Araştırma Hastanesi morgundan alınarak Yıldızbağları'nda bulunan Cemevine götürüldü. Burada kızıl banda sarılan alını yoldaşları tarafından öpülerek "Gerillalar ölmez yaşasın halk savaşı", "Çiğdem yoldaş ölümsüzdür" sloganları, alkış ve zilgıtlarla yapılan uğurlama töreninin ardından memleketi Sivas'ın Zara ilçesi Kanlıçayır köyüne yolcu edildi.

Çiğdem Yılmaz, dağlara kodlanan ismiyle

Kinem, 3 Temmuz günü kendi köyünde ailesi, devrimci dostları ve yoldaşları tarafından düzenlenen bir cenaze töreninin ardından toprağa verildi.

Mezarlığa kadar yapılan yürüyüş sırasında sık sık "Gerillalar ölmez yaşasın halk savaşı", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları atıldı. Mezar başında Kinem ve Munzur şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından yoldaşları adına bir konuşma yapıldı. Yapılan konuşmada Kinem'in mücadele azmi ve kararlılığına dikkat çekildi. Ardından, yine sloganlar eşliğinde yeniden bir Çiğdem çiçeği olarak yeşermek üzere sloganlar eşliğinde toprağa verildi.

"And olsun ki bıraktığınız bayraklar ve silahlar sahihsiz kalmayacak!"

Günlerdir kimliği tespit edilemediği için

Elazığ Fırat Üniversitesi Hastanesi morgunda bekletilen Ferdi Karacan, TKP/ML Dersim Bölge Komutanlığı tarafından yapılan açıklamayla kimliğinin belli olmasının ardından ancak 3 Temmuz günü teşhis edilebildi. Polis burada, aile üzerinde sürekli olarak korkutmaya ve suçlu psikolojisi yaratmaya çalıştı. Cemevinde yoldaşlarının yaptığı hazırlıkları kasdederek "Çocuğunuzu cemevine göndermeyin. Biz gerekli şeyleri karşılayarak göndeririz. Hastaneden alın gidin. Bunlar Cemevinde slogan atacaklar" tarzında söylemleri ile cenazeyi

bir an önce gönderme telaşına girse de bu çabası sonuçsuz kaldı. Cenaze hastaneden alınarak öncelikle Cemevi'ne götürüldü. Cenazenin hazırlanması sırasında dışarıda kitle marşlarla yoldaşlarını bekledi. Yıkama sırasında vücudunda fazla sayıda mermi izi olduğu ve bazılarının yakın mesafe atışları olması dikkat çekti. (Aynı durum Kinem yoldaş açısından da geçerliydi...)

Ardından yoldaşları ve dostları sırayla kıvrıl bant bağlı alından öptükleri Munzurularının şahsında tazeledi kavga yeminlerini...

Kızıl karanfillerle süslenen tabut "Halk savaşımları ölümsüzdür-Partizan" yazılı pankartın arkasında Cemevi bahçesine getirildi. Munzur yoldaşın etrafında toplanan kitle öncelikle Kinem ve Munzur yoldaşlar şahsında devrim şehitleri adına saygı duruşunda bulundu. Saygı duruşu sırasında Vartinek Şiiri Çiğdem ve Ferdi yoldaşlar da eklenerek okundu. Ardından yoldaşları adına yapılan konuşmada günümüzde silahlı mücadelenin önemine dikkat çekilerek "And olsun ki bıraktıkları mevzi boş, bayrakları ve silahları sahihsiz kalmayacaktır. And olsun ki hesapları sorulacaktır" denildi. Sloganlar ve "Yoldaş seni anaacağız" marşıyla birlikte cenaze Tokat'a uğurlandı. Cemevi'nde yapılan anmaya BDP, Halk Cephesi ve DHF de katıldı.

Munzur yoldaş, 4 Temmuz günü Tokat'ın Zile ilçesi Gümüşkaş köyünde ailesi, köylüler ve yoldaşları tarafından toprağa verildi. Burada jandarma, köyün içine kadar gelip cenaze için İstanbul'dan gelen yoldaşlarından birkaç kişiye kimlik kontrolü yaparak köylüleri tedirgin etmeye çalıştı.

Mezar başında tüm devrim şehitleri adına saygı duruşu yapıldı. Daha sonra yoldaşlarına, dostlarına ve köylülere hitaben

yapılan konuşmada onların halk savaşında haklı bir dava uğruna şehit düştüklerine vurgu yapıldı. Ayrıca 2 Temmuz Sivas şehitlerinin ölüm yıldönümü olması vesilesiyle onların da anıldığı konuşmanın ardından "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganı atıldı. Kinem yoldaşın mezarından alınan toprağın Munzur yoldaşın mezarına konulmasıyla anma sona erdi.

Sivas ve ardından Tokat'ta Kinem ve Munzur yoldaşların ölümsüzlüğü uğurlanmalarının ardından Çorum'a uğranarak İbrahim Kaypakkaya'nın mezarı da ziyaret edildi.

TKP/ML militanları Ovacık şehitleri için eylem yaptı

Elimize e-mail yoluyla ulaşan bir habere göre TKP/ML militanları İstanbul 1 Mayıs ve Gülsuyu Mahallesi'nde korsan eylemlerle ölümsüzleşen gerillaları andı.

1 Mayıs Mahallesi

Açıklamada şöyle deniyor; "1 Temmuz akşamı 1 Mayıs Mahallesi 3001 Caddesini molotoflarla trafiğe kapatarak 'Ovacık şehitleri ölümsüzdür-TKP/ML-TİKKO' pankartı açtı. Eylem sırasında sık sık 'Ovacık şehitleri ölümsüzdür', 'Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO ve TMLGB', 'Halk Ordusu TİKKO katillerin peşinde', 'Marks, Lenin, Mao, önderimiz İbo, savaşıyor TİKKO', 'Gerillalar ölmez, yaşasın halk savaşı' sloganları atıldıktan sonra bir şiir okundu. Caddede bulunan halka kısa bir ajitasyon çekildi ve halk tarafından alkışla karşılık ver-

rildi." Edindiğimiz bilgiye göre eyleme MKP/HKO militanları da destek verdi. TKP/ML militanları parti andı içtikten sonra eyleme son verdiler.

Gülsuyu Mahallesi

2 Temmuz akşamı Gülsuyu Okul durağında TKP/ML militanları tarafından Ovacık şehitlerini anmak ve direnişlerini selamlamak için korsan bir gösteri düzenlendi. Cadde barikatlar ve molotoflarla trafiğe kapatılarak "Ferdî yoldaş ölümsüzdür", "Çiğdem yoldaş ölümsüzdür" sloganları atıldı. "Ovacık şehitleri ölümsüzdür" yazılı TKP/ML TİKKO imzalı pankartın açıldığı eylemde yapılan yürüyüşün ardından pankart uygun bir yere asılarak "Halk ordusu TİKKO katilleri peşinde" sloganı atılarak eylem bitirildi.

Vartinek Kıvılcımını Yangına Çevireceğiz! -3-

- Gerillaya katıldığınızda yaşamda nelerle karşılaştınız?

Ayfer: Gerillaya dair kafamda belli bir düşünce olsa da katıldığımda gerilla yaşamına ciddi anlamda uzak olduğumu ve gerillayı çok idealize ettiğimi gördüm.

Gerilla yaşamında birçok zorluk ve güzellik iç içerdi. İlk katıldığımda herkes bana zor olan yanları anlatıyordu. Ben de "buranın hiç güzel yanı yok mu?" diye sordum. Bana "güzellikleri sen bulacaksın" dediler. İlk başta bu söylemlerim kafamda bir yere oturtamamam da şimdi daha iyi anlıyorum. Yaşama emek verdikçe ve yaşamda sana emek verildikçe güzellikler bir bir ortaya çıkmaya başlıyor. İlk katıldığım günlerde yol yürümek, tepeleri aşmak beni zorluyordu; birçok defa tepenin yarısına geldiğimde çıkamayacağımı düşündüm ama irademli zorlayarak her defasında çıkmayı başardım. Gerillada irade gerçekten çok önemli bir yerdedir. Yoldaşlar bana bu yaşadıklarımın geçici olduğunu ve zamanla alışacağımı söylüyordu, ben söylenenlere ilk olarak çok hak vermesem de zaman içerisinde hak vermeye başladım.

Bir keresinde bir yoldaşla tepeyi çıkmaya başladık. Bu tepeye yoldaşlar gerillanın sanınma yeri diyorlar, solukların tıkağında ve çelişkilerin netleştiği bir yer. Buradan geçtin mi sınavın ilk kısmını geçmiş oluyorsun. Tepenin yarısına geldiğimizde yoldaş bana şöyle dedi; "Her tepeden bakmanın güzel olduğunu söylerler, ama kim bu tepeyi çıkarken yaşadığı zorlukları anlatmaz."

Gerillada da böyle, o güzellikleri görüp-ulaşmak için o noktaya varmak gerekir ve vardığında sanki hiç zorlanmamışsın gibi unutursun, çünkü başarmanın zevci vardır.

Gerillada her şey emeğe dayalıdır. Ekmek ve yemek yapmak, su ve erzak taşımak, ateş yakmak, depo kazmak vb. birçok şey saymak mümkündür. Çünkü her şey emek ile ger-

çekleşiyor burada ve bu emek içerisinde buluyorsun kendi özünü.

Gerilla yaşamında en çok göze çarpan diğer yanlar ise moral-motivasyonun çok yüksek olması, yoldaşlık bağlarının daha güçlü olması, ölümü ve yaşamı çok net hissetmen...

- Daha önce Komsomol içerisinde faaliyet yürütmüş biri olarak gençliğe söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Ayfer: Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki her Komsomolcunun görevi Demokratik Gençlik Hareketi'ni yaratmak ve partiye göre şekillenmektir. Partinin ihtiyaçlarına cevap olabilmek sadece adam aktarmak değil, bulunduğumuz her alanda DHD'nin ve partinin propagandasını yapmaktır. Parti kişiliğine bürünebilmek ve büründürmektir. Her anımızı boşa değil, devrimci mücadelenin gelişimini sağlayacak yönde hareket etmektir. Belki bu saydıklarım benden daha iyi biliyor olabilirsiniz ama gerilla alanında gençlik faaliyetine baktığımda belli olumlu adımlar atılsa da yetersizlikler vardır. Gençliğin savaşa göre şekillenme noktasında hafızasında belli bir silikleşmeden bahsetmek mümkündür.

Halk savaşını gerilla savaşı ile sınırlandırmak, gerilla faaliyetinin yeterince propagandasını yapamamak, partinin ihtiyaçlarına kafa yormamak, gerilla faaliyetini nasıl geliştirebileceğini düşünmemek saflarımızda yaşanan sorunlardır. Bu saydığımız sorunlar bize DHD'nin ve partinin ih-

tiyaçlarını yeterince kavrayamadığımız göstergeleridir. Bu yüzden her Komsomol militanının görevi bulunduğu her alanda kendini, yoldaşlarını ve çevresinde bulunan herkesi devrimin ihtiyaçlarına göre yeniden kalıba dökmektir.

- Kadın bir gerilla olarak kadınlara söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Ayfer: Kadın yoldaşlarımızın geneli (hepsi değil) saflara katıldığında özgürleştiğini düşünür. En büyük yenilgiye, zincirlerini kırılmama da burada başlar. Kadınların tam olarak özgürleşmesi ancak zincirlerin hepsi parçalandığında yani sınıflar ortadan kalktığında sağlanacaktır.

Kadınlarımız sistemin üzerindeki etkilerine karşı ne kadar savaş verirse o kadar özgürleşir. Bu savaşı sadece erkek egemen anlayışa karşı değil, proletaryaya ait olmayan bütün düşüncelere karşı vermeliyiz.

Dağlarda olmak özgürlük yolunda atılan en büyük adımlardan biri olmakla birlikte her şey değildir. Çünkü önemli olan düşüncelerimizde ve pratiğimizde sistemle olan bağlarımızı koparmamızdır. Her kadın yoldaş gerçek kurtuluşun mekanı dağlara yüzünü dönmeli ve savaşı nerede olursa olsun sadece düşmana karşı yürütmemeli. Bu önemlidir ancak erkek egemen ideolojinin yansıdığı her alanda mücadele olmaksızın düşmanı yenemeyeceğimiz unutulmalıdır.

